

DI LI

ĐIỀU **VALSE**
ĐỊA NGỤC

Tập truyện ngắn

Table of Contents

ĐIỆU VALSE ĐỊA NGỤC
MỐI TÌNH KHOAI TÂY
VONG HỒN TRÊN NHỮNG CÁNH ĐỒNG CHẾT
NHỮNG NGƯỜI TRẺ TUỔI TRONG THÀNH PHỐ
BỘ TÓC GIẢ
MỘT CÂU CHUYỆN CÓ THẬT
BẾN CUỐI
VẾT SẼO
TẤT CẢ LÀ NHỜ ANH BẠN TÔI
NGƯỜI LÀM ẢO THUẬT TRÊN CHUYẾN TÀU ĐI SAINT
PETERBURG
TÌNH YÊU LÀ NHƯ THẾ

ĐIỀU VALSE ĐỊA NGỤC

Tiếng chuông điện thoại cất kỳ làm luật sư Thạch tỉnh giấc. Đầu dây bên kia có vẻ mừng rỡ.

- Vũ đây. Có một khách hàng mới cho anh. Vụ này phi anh không ai làm nổi.

Đúng 8 giờ sáng hôm sau luật sư Thạch có mặt ở văn phòng. Ông đảm nhiệm việc bào chữa cho các tội phạm hình sự. Thạch khét tiếng trong ngành vì độ rắn mặt, xử lý tình huống bằng mọi cách nhờ vào những kẽ hở trong luật pháp nhưng cái giá phải trả cho ông không rẻ chút nào. Vũ đặt xấp hồ sơ lên mặt bàn. Sắc mặt luật sư Thạch không thay đổi. Ở cái thành phố yên bình này, một vụ án hấp dẫn như vậy khiến ngay cả mấy đứa trẻ nít mặc đồ ngủ cũng bàn tán với vẻ hiếu kỳ. Gần 50 tuổi, luật sư Thạch vẫn sống một mình. Thạch say mê nghề nghiệp một cách lạnh lùng và lạnh lùng cắt đứt với bất kỳ người phụ nữ nào nhỏ lệ than phiền “Anh tìm đủ mọi cách để chạy tội cho cái bọn bất lương, vô nhân tính ấy. Cái gì cũng phải có nhân có quả chứ”.

Luật sư Thạch xem qua các thông tin mới nhất trên báo trong lúc chờ đợi đại diện của thân chủ. Một vụ giết người xảy ra tại nhà riêng của một cô gái trẻ. Nhưng cả nạn nhân lẫn bị cáo đều là khách. Người bị giết là bà P, giám đốc ngân hàng X, hung khí là một con dao tĩa hoa quả có dấu vân tay của người khách thứ hai, một thanh niên 27 tuổi, nghề nghiệp tự do. Suy luận logic rất đơn giản, một vụ xung đột do mâu thuẫn tình ái dẫn đến va chạm. Đúng 9 giờ, một phụ nữ nhỏ bé xuất hiện. Bà ta quãng ngoài sáu mươi, nhưng nhìn kỹ thì có vẻ không đến vậy. Dường như những vất vả của cuộc sống thường nhật và nỗi đau mà bà đang gánh chịu khiến bà già đi hàng chục

tuổi. Bà ta trông nghèo nàn, nhẩn nhện và suy sụp. Khi đô i diện với Thạch trong phòng riêng, bà ta oà khóc.

- Mẹ con tôi trăm sự nhờ ông. Mẹ con tôi rá t nhiê u tiê n, ông muô n bao nhiêu cũng được. Thắ ng Hùng nhà tôi nó non nót trong khi con mẹ kia thì sành sỏi. Nó bị lừa ông ạ. Con mẹ á y dâm đắ ng, quyế n rữ một thắ ng chỉ đắ ng tuổi con mình rô i búa vậ nó. Chắ c chắ n nó làm cho thắ ng Hùng nhà tôi hoá điên

- Khoan đã. - Luật sư Thạch chặn cơn xúc động của người mẹ lại và nói bắ ng giọng lạnh lẽo. - Bà chỉ trả lời những gì tôi hỏi.

Cô gái trẻ trong ngôi nhà Pháp cổ

Luật sư Thạch luôn có những cách làm việc hoàn toàn khác với nguyên tă c thông thường. Ông không căn cứ theo logic của chuỗi sự kiện và những lớp lang bài bản của một luật sư nhà nghề . Phầ n lớn, trực giác khiế n ông đánh hơi thắ y chìa khoá của thành công. Ngôi nhà xảy ra vụ án rá t dễ tìm, nằ m ven hồ , khuấ t trong một khu phố yên tĩnh. Nó có cửa xanh lá cây, tường màu vàng, xây theo kiế n trúc kiểu Pháp và đã tồ n tại gầ n nửa thế kỷ. Nhân chứng duy nhấ t của vụ án, mà đã tạm thời được tại ngoại vì phía điề u tra gạt khỏi diện nghi vắ n đô ng phạm ra mở cửa đón ông. Luật sư Thạch hơi chừ ng lại, không chỉ là vì bản năng nghề nghiệp, nữ chủ nhân khoảng 24 tuổi, khuôn mặt khiế n người đô i diện cho dù là bá t kỳ đô i tượng nào đề u không muô n quay đi chỗ khác. Vẻ đẹp của cô giồ ng hết ngôi nhà, sang trọng, lịch lãm, cổ xưa và có một vẻ quyế n rữ bí hiểm. Một âm thanh mơ hồ va chạm thính giác của người khách, là một bản nhạc. Nó nhẹ, da diế t, lạnh lẽo, âm u như câ t lên từ lố i vào hoang hoải của một khu vườn bí mật. Cô pha trà, mở cánh cửa trông ra hồ và vẫn không vậ nhỏ nhạc. Căn phòng khách xinh xắ n, có cả thảm len và giấ y bô i tường hoa văn xanh, chiế c lò sưởi

cũ kỹ nay được tận dụng để cấ t toan và cộ vẽ. Cô ta là hoạ sỹ, hẳn nhiên rô`i, thông tin này ông đã biế t từ trước. Ông mở đầ`u.

- Bản nhạc gì hay quá, nhưng buồ`n?

Cô gái rót trà.

- Appassionata, của Secret Garden. - Cô mím môi lại, để ngăn cái gì đó sắ p trào ra.

- Cô có thể kể lại trình tự. - Luật sư Thạch không để phí thời gian.

Cô gái ngô`i thẳng người trên băng ghế` , nét mặt trở lại điề`m tĩnh.

- Bà á`y đầ`n, khi tôi và anh á`y đang nhảy. Bà á`y đã hoá điên khi nhìn thấ`y chúng tôi. Bà á`y chửi rủa, gào thét điên loạn, rô`i chạy vào bế p tìm con dao tĩa quả và lao vào tôi. Anh á`y giẫ`ng ra được nhưng bà á`y đã mấ t hế t lý trí, cứ thề` lao thẳng vào lưỡi dao.

- Ở chỗ nào?

- Ở đây. - Cô gái chỉ vào khoảng không cạnh lò sưởi. Một thoáng sợ hãi, song nữ chủ nhân lắ y lại bình tĩnh rắ t nhanh.

- Cô là gì của anh ta?

- Bạn gái, tâ t nhiên rô`i.

- Người ta bảo bà kia mới là bạn gái của anh ta.

Cô gái hơi nhề`ch khóe miệng, vẻ khó tả.

- Chúng tôi yêu nhau, buổi tô`i khiêu vũ với nhau ở đây và làm nhiề`u việc khác ở đây nữa.

- Cô kể cụ thể hơn đi.

Vẻ chai sạn, sành sỏi trong vài giây biế n mắ t, cô ta trở lại cảm giác suy sụp và xúc động lúc ban đầ u.

- Anh â y là tấ t cả những gì tôi có. Tôi mô côi. Ngay cả họ hàng cũng không. Chỉ còn lại ngôi nhà này, của mẹ tôi để lại. Anh â y là người tình cảm, tồ t bụng, nội tâm, luôn sô ng vì người khác. Anh â y bị oan. - Rô i cô ngược đôi mắ t có một hạt nồ t ruồ i rấ t dễ thương bên cạnh hỏi một cách ngơ ngác. - Liệu anh â y có được cứu không?

Luật sư Thạch rồ i trí. Ông mới chỉ ngồ i với nhân chứng có mươi phút song cô ta thay đổi thái độ liên tục khiế n sự nhạy bén của ông bắ t đầ u bị rồ i loạn. Ông đứng dậy.

- Bắ t kỳ tôi câ n thêm thông tin gì, mong cô giúp đỡ.

- Tấ t nhiên rồ i. - Cô thì thầ m như người mộng du. - Bà â y lúc nào cũng muồ n nhảy trên nề n bản nhạc này. Nhưng anh â y đã hứa, điệu Valse là dành riêng cho tôi.

Luật sư Thạch bắ t đầ u nhìn thắ y máu chảy trên nề n nhà, ánh inox loáng lên của con dao tĩa quả và những tiế ng kêu điên dại hoà lẫn bản Appassionata khắ c khoải. Ông vội vàng rút lui để lý trí không bị những cảm tính kỳ lạ lắ n át. Tiế ng nhạc ròn rợn và hiện trường của vụ án khép lại đắ ng sau lưng Thạch, khi cánh cửa gỗ màu xanh lá cây được nhẹ nhàng đóng lại.

Lời kể của người viế t sớ ở chùa Ông

Ông chờ một chút, để tôi viế t nồ t bức này cho khách. Thôi, xong rồ i. Chuyện của thắ ng Hùng hai năm rồ i mười rồ i còn gì, giế t nhau vì tiề n, vì tình. Chỉ có điề u ông uồ n lượn mô m mép cấ i hộ cho thắ ng bạn tôi giảm án được năm nào hay năm â y. Bọn tôi học đại học cùng nhau, nhưng đế n năm thứ hai thì nó bỏ. Nguyên nhân à? Nó đi làm trai nhảy. Nó bảo nó câ n tiề n, đi làm thêm, rồ i vào

vũ trường dẫn mắ y mụ nạ dòng và làm cả những gì có trời mới biế t. Sau đó nó có tiề n, rắ t nhiề u, mua được đủ thứ. Nhà nó nghèo kiế t xác, nhưng ra đường ai cũng bảo nó là thiế u gia. Nó giấ u tịt gồ c gác của mình, đi cùng ai đề u tránh cái phồ có nhà của nó, nế u lỡ có việc qua đó thì đi đường vòng. Giữa đường gặp mẹ đề nó cũng ngó lơ ra điề u người lạ. Càng những kẻ giá trị thấ p càng cô nâng giá trị của mình lên càng nhiề u càng tồ t, bắ ng cách nào để thắ y nhắ t, để đánh giá nhắ t. Nó khoác lên người quầ n áo hàng hiệu, mua sắ m xe đẹp, người ngợm lúc nào cũng bóng lộn, thơm phức như vừa bước ra từ khách sạn năm sao. Mới đầ u tôi cũng mừng cho nó vì hồ i ắ y bọn tôi thân nhau, và tôi là đũa bạn thân duy nhắ t, nhưng sau vài lầ n bắ t gặp nó và tụi đồ ng nghiệp, tôi đế n phát tởm. Mắ y đũa bọn nó giồ ng hết nhau, ngoài cách ăn mặc còn rập khuôn cả đế n cách nói và kiể u cười. Bọn nó cười khó tả lắ m, giồ ng nhau như cùng được nặn ra từ một cục đấ t sét, nó dĩ thoã, thớ lợ và hèn hạ. Rồ i vài lầ n tôi bắ t gặp nó đeo mắ y mụ sồ n sồ n, lại còn ôm eo và đùa nghịch như gái mười tám. Tôi kinh quá, khuyên ngăn hế t lời nhưng nó cười hề nh hếch bảo sĩ diện có mài ra mà ăn được không. Nó nói the thôi nhưng sĩ diện to như núi, không the sao lúc nào cũng phải giấ u giấ u giế m giế m đủ mọi thứ. Cuố i cùng thì nó cũng bỏ học sau khi nợ môn liề ng xiề ng. Chúng tôi học Hán nôm. Nó bảo có cày được hế t hai năm nữa thì cũng thắ t nghiệp, rồ i đế n lên chùa mà ngô i viế t sớ. Nó nói cũng đứ ng. Tôi phải ngô i đầ y viế t sớ bồ n năm có lẽ rồ i, vì chẳng còn nghề nghiệp gì nữa. Nhưng làm theo cách của nó, thơm vào má mắ y mụ nạ dòng ắ y mà nói “Anh yêu em” để đổi lắ y ít quầ n áo thì tôi chịu. Mà ông thích chữ gì để tôi viế t tặng ông một bức miề n phí, chữ Tâm nhé?

Người cháu ruột và ngôi nhà thừa kế

Người thừa kế duy nhắ t của nạn nhân đồ ng ý tiế p luật sư Thạch sau cú điện thoại hẹn trước. Anh ta xắ p xỉ tuổi nạn nhân, là

cháu gọi bà`ng dì ruột và vừa mới tuầ`n trước đã dọn đé`n ngôi nhà của người họ hàng xấ`u sô`. Khuôn viên của ngôi biệt thự rộng chừng 500 mét vuông, có gara ô tô và một bể bơi nhỏ ở sân sau. Anh ta mời luật sư Thạch vào phòng khách. Căn phòng này rấ`t rộng, toàn bộ mặt tiề`n được ô`p kính. Chủ nhà kéo rèm, ánh sáng ủa vào phòng chan hoà, khoe toàn bộ những đồ` nội thấ`t rấ`t thẩm mỹ vẫn được kê nguyên si như lúc người chủ trước còn sô`ng. Anh ta mở tủ lạnh, bật nấ`p hai lon bia với vẻ kẻ cả như thể đã sô`ng ở đây từ bé. Ngày nay không mấ`y ai còn để râu, nhưng bộ ria mép được anh ta tỉa tốt công phu như cả ngày chỉ có việc sang sửa nó. Bức ảnh phóng to của người quá cô` có lẽ trước treo ở vị trí trang trọng nhấ`t trong phòng khách nhưng nay đã bị hạ xuô`ng và dựng sau cửa ra vào. Anh ta thanh minh.

- Người ché`t chỉ có bày ảnh thờ, ai lại treo ảnh cười điệu thê`. Lát nữa tôi phải mang nó câ`t xuô`ng nhà kho?

Người phụ nữ trong ảnh trông trẻ hơn so với tuổi thực, chỉ như quẩng ngoài ba mươi, không rõ do kỹ thuật làm ảnh hay do bà ta trẻ thê` thật. Bà ta mỉm cười, nụ cười đềm đẹp, song hơi khô khan. Mái tóc uô`n quẩn ôm lấ`y khuôn mặt trắ`ng trẻo và quý phái.

- Anh và dì anh có hay gặp nhau không? - Luật sư Thạch bắ`t đầ`u.

- Thỉnh thoảng, vì dì tôi cũng rấ`t bận. Ông thấ`y đầ`y, làm sê`p cả một ngân hàng lớn, có phải ít việc đâu.

- Còn về` anh Hùng?

Anh ta bĩu môi.

- Tôi có gặp nó vài lầ`n. Cái thắ`ng ma cà bông đẹp mã, nó định chẵn đắ`t bà dì tôi nhưng không thành nên mới nảy ra ý giề`t người.

Dì tôi càng già càng lú lẫn nên mới để nó lừa cho chứ.

- Anh có bao giờ gặp cô M?

- Lúc nào mà chả gặp, con hồ ly tinh ấy nó là con nuôi của dì tôi.

Luật sư Thạch sừng sốt.

- Con nuôi à?

- Đúng thế. Chuyện này chẳng ai biết đâu. Ông bà ngoại tôi mất sớm nên bà dì chỉ có người thân duy nhất là mẹ tôi. Chồng con chả có nên mới thương xót con bé không cha không mẹ ấy, còn chi tiền mua cho nó cả cái nhà to vật cạnh hồ.

- Tại sao anh không khai chuyện này cho bên điều tra, có phải anh sợ khoản thừa kế bị chia sẻ?

Anh ta trợn mắt.

- Ông hàm hồ vừa thôi chứ, ông nên nhớ ông là luật sư của bên bị đậy nhá. Lẽ ra tôi không cần thiết phải gặp ông thế này. Tôi là người thừa kế duy nhất theo pháp luật thì sợ quái gì việc ấy. Con bé kia chỉ được nhận làm con nuôi bằng miệng thôi chứ có giấy tờ chứng nhận gì đâu. Thế nên nó mới cáu kỉnh với thằng khố rách áo ôm lập mưu giết người để được hưởng ít của, nhưng ai ngờ mặt cua lại gặp mướp đắng.

- Sao ban nãy anh bảo vì kế hoạch không thành nên anh ta mới giết bà dì anh?

Người cháu lúng túng.

- Thì... phải có nhiều phỏng đoán chứ. Biết rõ rồi thì tôi lên làm thẩm phán rồi còn gì. Mà ông định cho tôi vào trông gì đấy? Có

khi tôi phải báo cáo cuộc gặp ngày hôm nay với bên điều tra mới được. - Anh ta nửa đùa nửa thật rồi lo lắng nhìn luật sư Thạch chòng chọc.

Luật sư Thạch thản nhiên.

- Nhưng nếu không có cái sự việc kia thì lẽ nào anh lại được ngồi đây.

Anh ta có vẻ hoàn toàn bất ngờ.

- Ờ thì... tất nhiên là thế, nhưng... tôi vẫn thương bà dì của tôi lắm.

Ông đưa đôn quyết định.

- Anh nhất định can thiệp vào việc này?

Anh ta mỉm cười.

- Ô, tôi hiểu ý rồi, có tội thì phải đền tội, nhưng tội trạng đến đâu thì có luật pháp, mà một luật sư giỏi như ông đây cũng có nhiều cách thì phải.

Thân chủ

Luật sư Thạch vào trại tạm giam để gặp khách hàng. Cách làm việc ngược đời của ông luôn tỏ ra hiệu quả, khi thay vì phải tìm gặp anh ta đầu tiên. Bị can cao lớn, thân hình vẫn rất vạm vỡ cho dù chế độ phòng giam có khắt khe, duy có khuôn mặt là hóp lại, râu ria không cạo, đôi mắt trũng sâu. Đầu vậy thì anh ta trông vẫn thu hút với sống mũi thẳng và đôi mắt nâu lúc nào cũng buồn bã. Anh ta đưa cho luật sư Thạch một bì thư.

- Tôi đã viết hết vào đây. Ông đọc xong còn muốn hỏi gì nữa thì tôi sẽ trả lời. Tôi đã nghe mẹ tôi kể về ông. Bà nói rằng ở cái thành phố này ngoài ông ra không còn ai có thể cứu tôi được nữa. - Rồi anh ta dí sát mặt vào Thạch thì thảo. - Tôi có tiền, rất nhiều tiền, ông muốn bao nhiêu cũng được, miễn là đưa tôi ra khỏi đây.

Luật sư Thạch ngồi trong phòng làm việc, mở bức thư, chữ viết trên giấy lúc đẹp lúc xấu, chỗ thì ngay ngắn, chỗ thì run rẩy.

Kính gửi ông luật sư

Tôi không biết ông sẽ bắt đầu hỏi tôi từ đâu, từ lúc xảy ra vụ án? từ lúc tôi quen bà ta? từ lúc quen nàng? hay từ lúc tôi bỏ học để đi làm cái nghề bán thuở này? Mới đầu tôi cũng không nghĩ sâu xa gì, chỉ muốn vừa đi học vừa tìm một chỗ làm thêm. Từ bé tôi đã căm ghét cái nghèo. Lúc ấy tôi thêm tiền đến khủng khiếp, thêm chẳng phải để làm gì to tát cả mà chỉ để ăn cho no, đêm ngủ một mạch không phải lo xem sáng mai có sự kiện gì cần đến tiền nữa không. Tôi đã thử xin chán vạn những công việc thông thường nhưng thất bại. Người ta không cần đến một gia sư chả biết gì ngoài Hán nôm hay một thằng bô i bàn khổng lồ như vệ sỹ.

Đúng vào lúc nan giải nhất, tôi được gã hàng xóm giới thiệu cho một công việc nhàn nhã. Nhàn nhã thế nào? Chỉ việc nhảy múa và lĩnh lương. Lại làm việc trong nhà, mùa đông thì ấm áp, mùa hè thì mát mẻ, môi trường văn hoá nghệ thuật, sáng vẫn có thể đi học bình thường. Tôi đi cùng gã đến sân nhảy Thiên đường. Gã cai hướng dẫn “Đơn giản lắm, chỉ việc dẫn khách nhảy thôi. Nhưng điều khó nhất là làm họ hài lòng. Nếu chỉ cần một lời khen thôi...”. Nhưng ngay ngày làm việc đầu tiên, tôi bắt đầu dấn độn. Những cô gái trẻ thường đi cùng bạn trai của họ, còn phần lớn khách hàng mà tôi phải dẫn đến ngót nghét bằng mẹ tôi, hay chí ít thì cũng bằng bà chị họ con bác cả. Trục giác khiến tôi cảm thấy

những ánh mắt bao quanh mình từ phía và tôi không cần phải mời, tự họ ra mời tôi nhảy. Tôi nhảy không kịp thở.

Hết bài Rhumba thứ hai thì một đồng nghiệp ra nhảy tôi “Bà kia mời cậu ra ngô ì cùng”. Đó là một tập các bà đề ù trên bốn mươi, đang nói cười vui vẻ. Một chị gầy gò, nhỏ bé nhưng mặc chiếc váy ngắn như búp bê hỏi tôi “Anh mới làm buổi đầu tiên đúng không?”. Tôi xởi lởi, không e ngại “Vâng ạ, cháu mới làm. Có gì không phải cô cứ chỉ bảo thêm”. Chị ta không hỏi gì thêm nhưng thả ñng đồng nghiệp thì bắt tôi một cái. Tôi không hiểu gì luống cuống “Tango này, cháu mời cô”. Thả ñng kia lặc ñầu rồi nhanh chóng pha trò gì đó làm cả đám các bà cười phá lên. Hấn nhanh chóng thọc tay vào lưng áo một bà mặc chiếc váy nhung gấm bó chèn pho cả những ngắn thật rung rinh khi cười. Hấn xoa nhẹ nhẹ rồi cười giả lả “Ướt hết rồi này, cả trong lẫn ngoài”. Bà kia rút lên, ñu lấy chiếc cà vạt của hấn “Thì đây cũng thế, ướt hết cả áo rồi.” Tôi thấy ngượng cả phê vừa trôi qua cổ họng chợt ứ lên, chỉ chực trào ra ngoài. Thả ñng này đúng bằng tuổi tôi, và cái quý bà nể ù gặp ngoài ñường sẽ rất khả kính kia đáng tuổi mẹ nó. Sau ngày làm việc đầu tiên, lúc tôi dắt xe ra ngoài, thả ñng kia vẫy tôi lại “Này, cậu mít ñặc bỏ mẹ. Lần sau cá m không ñược gọi người ta là cô hay bác ñâu nhé. Già quá thì gọi chị, hoặc xưng tên, trẻ trẻ thì cứ gọi bằng em cũng ñược. Lần này biết cậu lính mới nên họ bỏ qua chứ còn thế nữa nó tẩy chay thì chỉ có chết ñối.”

Tôi vô ñể thích nghi, có lẽ chính cuộc sống cơ cực, khổ ñì tâm bé ñã dạy cho tôi cái khả năng ấy. Ngày hôm sau, tôi bắt ñầu xưng tên với khách của Thiên ñường. Mới ñầu thì ngượng miệng, rồi về sau quen ñần ñi, thậm chí tôi gọi họ là em ngọt xớt. Họ không những giận tôi vì tội vô lễ mà còn thích thú ñáp trả. Bù lại cho những gì tôi phải chịu ñựng, những tờ giấy bạc cứ ñề ñặn chui vào túi áo. Tôi trở thành ngôi sao của Thiên ñường, vì ñẹp trai,

khéo chiề`u khách, lại dẫn giới. Khách ở các sàn khác đề`u đổ đề`n. Về` sau nề`u họ muố`n nhảy với tôi đề`u phải gọi điện đặt trước. Tôi có thắ`ng bạn thân, một lâ`n nó tình cờ đề`n Thiên đường và trông thắ`y tôi. Nó kéo tôi ra rồ`i vắ` một cái vào mặt. Tôi không đánh lại, chỉ cười khắ`y và bỏ vào. Nó không bị đố`i, nên có nói mãi nó cũng không hiểu. Tôi bắ`t đầ`u kiế`m tiề`n khá dễ dàng, không đủ để` vung tay quá trán nhưng có thể` đưa cho mẹ` tôi chỉ dùng hàng tháng. Mới đầ`u tôi không dám nhìn thẳng vào mặt bà, sau mỗi lâ`n mẹ` tôi vắ`n hỏi về` nguồ`n gồ`c của những khoản tiề`n và giờ giắ`c sinh hoạt còn bị tôi cự`n cự`. Tôi cho mình cái quyề`n là thu nhập chính của gia đình và tắ`t nhiên bà phải nghe lời tôi. Ở` đâu cũng vậy thôi, ngay cả trong một gia đình chỉ có hai người, người nào có tiề`n, người đó làm chủ. Tôi bắ`t đầ`u làm việc tăng ca và trở` nên thành thạo. Phụ nữ` vồ`n giàu lòng trắ`c ẩn, nhắ`t là đố`i với những người mà họ yêu quý.

Một tồ`i, sau ba tháng làm việc, thắ`ng Tuắ`n rủ tôi đi uố`ng cà phê. Nó hơn tôi năm tuổi và chưa bao giờ tụi tôi nói chuyện ngoài lề` với nhau cả. Nó vào đề` luôn “Em Ánh muố`n mời mầy đề`n nhà chơi”. Tôi lắ`c đầ`u quắ`y quắ`y “Thôi, đánh đu với các mẹ` trên sàn đã đứt hơi rồ`i. Mà lên sàn thì đành phải chiề`u, chứ ra ngoài chơi thú vị nổi gì”. Nó làm động tác như hóc xương cá “Tao bó tay... Ai lại đề`n nhà chơi không” – “Thế` làm gì?”, tôi ngo`ng ngắ`n. Nó phì cười “Làm tiề`n. Làm cái để` ra tiề`n á`y”. Tôi đỏ` mặt lên “Anh xui em đi làm cave à?”. Nó cười mỉm “Á`y chề`t, cave là để` dành cho đàn ông. Đàn ông xong việc mặc quắ`n rồ`i trả tiề`n là xong. Còn phụ nữ` khác. Người ta cắ`n người bắ`u bạn, nói chuyện, sẻ` chia, tán tụng, rồ`i thì mầy muố`n bao nhiêu mà chả được. Mầy xem tao đây này.” Nó dang hai tay lên như để` khoe bộ quắ`n áo đẹp rồ`i chố`t lại “Mà mầy có mắ`t cái gì đâu cơ chứ. Mầy cứ làm như mầy là thiế`u nữ` đồ`ng trình á`y. Lúc nào chán thì thôi, giải tán”.

Tôi ngồi ì lại trong quán cà phê một mình, nghĩ đến bà Ánh và rừng mình. Bà ta là khách quen, chủ một tiệm vàng trên phố, lần nào lên sàn cũng chỉ nhảy với tôi là chính. Bà ta cao lớn, cười tươi, mặt mũi trắng trẻo nhưng cổ xếp nếp như da voi. Những lúc nhảy điệu Tango, bà ta luôn chủ động ép sát vào tôi, dồn cả những khúc thịt mềm và ấm lên bụng, lên ngực tôi. Tôi hôm sau, khi ban nhạc số đang chuẩn bị cho điệu Viennes Valse thì thằng Tuấn gọi riêng tôi ra “Cả hội bây giờ sẽ tụ tập ở nhà em Ánh. Mà phải đi cùng. Uống bia và tán láo thôi, chẳng làm gì cả. Người ta khen mày hôm nay dẫn nhiệt tình, có thưởng cái này”. Nó nhét vào tay tôi hai tờ polyme mệnh giá lớn nhất. Tôi dúm vội vào túi quần, ra mời bà Ánh nhảy. Bà ta tủm tỉm nhìn tôi “Tôi qua nhà Ánh chơi nhé”.

Cả hội chúng tôi có sáu người, ngoài thằng Tuấn còn ba bà bạn khác tụ tập ở nhà bà Ánh. Chúng tôi uống rượu pha một số loại rượu thuốc gì đó, xem tấu hài và tán những câu nhạt nhẽo cho họ cười ngặt nghẽo. Tất nhiên là tôi chẳng thú vị gì. Nhưng ý nghĩ một cuộc mua vui ngắn ngủi thế này có thể đổi được cái vật đang nằm trong túi khiến tôi vui lên. Tôi bắt đầu say bí tỉ, lơ mơ thấy mọi người rút về hết và thằng Tuấn vỗ vai tôi “Ánh cạo gió giỏi lắm. Cứ yên tâm, một lúc là già rượu”. Tôi vẫn lơ mơ nhìn bà Ánh cởi áo tôi ra và xoa đầu gió lên lưng. Tôi say lắm, nhưng không đủ say để ngủ lịm đi, trái lại có thứ gì đó cứ nóng dần lên và áp đảo tôi. Bà Ánh vẫn vuốt nhẹ lưng tôi và tôi dần nhận ra một điều gì đó thật tồi tệ. Cái cảm giác của đêm hôm đó thật mông lung, chẳng ấn tượng gì đáng kể nhưng nó khiến tôi không bao giờ quên được. Hệt như khi người ta bị ép giữa mặt để tọng một bát nước thập cẩm vào cổ họng. Cảm giác đó qua rất nhanh, nhưng dư vị chua, chát, ngọt, đắng của nó khiến dây thần kinh vị giác nhiều năm sau vẫn chưa hết bàng hoàng.

Nhưng những gì mà bà Ánh bù đắp đủ để không làm tôi ân hận. Bà ta có đứa con gái đi du học, giờ sống một mình. Tôi bắt đầu cặp kè với bà ta. Và khi đã chán, nghĩa là không phải chán để đi tìm một thứ thú vị hơn, mà do đã tìm được một mô-i khá hơn, tôi bắt đầu cắt đứt mô-i quan hệ này. Tôi liên tục thay đổi mô-i. Bất kể điều gì, chỉ có lần đầu tiên là khó khăn nhất. Khi đã vượt qua được “cái đầu tiên” nghĩa là những thứ về sau không phải điều gì ghê gớm nữa. Như người ta uống thang thuốc Bắc thôi mà, chỉ kinh những thang đầu, về sau cũng đâu khác gì nước lọc. Có thể là ông thầy sợ, không muốn bào chữa cho tôi nữa. Nhưng tôi phải kể đầy đủ nguyên nhân dẫn đến việc tôi gặp ông ngày hôm nay. Ông nên luôn ghi nhớ rằng tôi có tiền, rất nhiều tiền, thậm chí có thể cho ông hết tất cả. Tôi chẳng cần gì, chỉ cần có nàng thôi, tự do và nàng, thế thôi.

Tôi bỏ học, sống sung sướng bằng những vật chất chưa bao giờ sở hữu. Những người đàn bà chiều chuộng tôi còn hơn mẹ tôi ở nhà, tất nhiên theo một cách khác. Tôi cũng có cách để chiều chuộng và thỏa mãn họ. Những người phụ nữ cho dù tuổi tác đến đâu, nếu ở trong vòng tay đàn ông đều trở thành con trẻ. Họ muốn được khen ngợi, nâng niu và âu yếm. Cũng có những lần tôi không thể. Những người đàn bà cố làm cho mình quyết rũ bằng cách khóa lớp các bộ váy áo kim tuyến sắc sỡ và phấn son rậm dày lên làn da đã không thể căng trở lại làm tôi trở nên lạnh lẽo và khô cứng. Nhưng tôi sợ làm họ giận. Họ có những cách phản ứng khác nhau, mĩa mai, giận dữ, dằn dỗi, nhưng điều làm tôi sợ nhất vẫn là sự trừng phạt bằng những tờ giấy bạc. Một lần thầy Tuân khuyên rằng tôi nên kiếm lấy một mô-i khá và chỉ tập trung vào mô-i đó thôi cho ổn định. Nó cũng đã làm được việc đó rồi, một bà Việt kiều giàu có, có khả năng sẽ bảo lãnh cho nó sang Mỹ. Nó huýt sáo “Rồi đến lúc sang đó sẽ cho mẹ ấy đi

tàu suố t, kiế m hai nách hai em trẻ đẹp cũng chưa muộn”. Tôi nghe lời nó, bắ t đầ u ý đồ ̣ của mình. Đúng lúc đó, tôi gặp bà P.

Bà ta chỉ tình cò đế n Thiên đường có một lâ n. Bà P khiêu vũ giỏi, nhưng không phải tuýp phụ nữ thích đàn đúm. Bà P có học thức, cư xử lịch lãm và đàng hoàng, không loè loẹt, dị hợm như những người phụ nữ khác tôi đã gặp. Tôi thích bà ta. Nghĩa là trong số ̣ những người phụ nữ kiểu như vậy thì tôi thực sự thích bà â y. Tôi tìm hiểu mọi thứ về ̣ bà P và cảm thâ y mừng. Nhưng bà â y lại không thích tôi. Bà â y câ n đàn ông, nhưng không muố n một thắ ng nhóc như tôi. Rõ ràng, bà â y không giồ ng những người khác. Tôi bắ t đầ u lập kế ̣ hoạch để chinh phục, bắ t đầ u là hoa, những tin nhắ n lúc sáng sớm và những lời tâm sự khi đã mời được bà â y đi ăn tô i. Tôi thành công quá sức tưởng tượng. Người phụ nữ nào càng khó chinh phục càng lú lẫn khi yêu. Bà â y có nhiề u người đàn ông thành đạt theo đuổi nhưng lại dành mọi sự ưu ái cho tôi. Mới đầ u bà P còn e ngại về ̣ mô i quan hệ này, sau tình cảm ngùn ngụt của bà khiế n lúc â y tôi có bảo quả đấ t hình vuông thì bà cũng đồ ng ý.

Tôi chuyển hẳn đế n biệt thự của bà, và được phép tham gia mọi cuộc giao tế ̣ xã giao khác. Bà P trẻ trung, nô ng nhiệt, rắ t tôn trọng tôi và dầ n dầ n tôi thực sự si mê bà â y. Chúng tôi thường nhảy với nhau trong phòng khách và sau đó rơi vào ma lực của bản năng ở bắ t cứ nơi nào có thể, dưới bể bơi, ngoài vườn, trên sân thượng hay trong buồ ng tắ m. Bà â y tin tưởng tôi nên để tôi khỏi buồ n, vẫn cho phép đế n Thiên đường dẫn nhảy vào các buổi chiề u. Còn buổi tô i, tôi lại quay về ̣ căn biệt thự để tận hưởng cuộc số ng của một Thiên đường thứ hai. Tuy nhiên bắ t cứ lâ n nào ở trạng thái mê đắ m nhấ t, bà â y thường giương đôi mắ t ngắ y đại nhìn chòng chọc vào tôi và nói ngắ t quắ ng trong tiế ng rên rĩ không liề n mạch rắ ng nếu tôi rời bỏ bà â y, bà â y sẽ giế t tôi.

Tôi hứa hẹn, chẳng suy nghĩ gì nhiều. Trong một Thiên đường thế này, tôi nào có thời gian mà nghĩ đến những sự đen tối xa xôi.

Tôi cứ sung sướng như thế trong suốt một năm trời. Từ ngày có tôi, tôi thứ bảy nào bà cũng mở tiệc khiêu vũ trên tầng thượng. Ở đó tôi phải thích nghi với những quan khách sang trọng và các phép tắc xã giao của giới thượng lưu. Đối với tất cả những người khác, bà thường giới thiệu tôi là cháu họ xa, để bảo toàn danh tiếng cho một phụ nữ vốn nổi tiếng là đoan chính. Tuy nhiên, mọi sự không phải cứ mãi như thế, cho đến một bữa tiệc tôi thứ bảy. Lần đó bà bảo tôi phải chuẩn bị mọi thứ trình trọng hơn thường lệ, vì có cô con gái nuôi mới đi học xa về. Đó là lần đầu tiên tôi gặp M. Đã chai lỳ với phụ nữ, nhưng khi gặp nàng, tôi hơi sốc. Nàng đẹp lắm, nhiều phụ nữ cũng đẹp, nhưng nàng có một hấp lực khiến người khác không cưỡng lại được. Nếu không tin, ông có thể đến gặp nàng. Không ai cưỡng lại được, tôi biết thế, và trong bữa tiệc rất nhiều người mời nàng nhảy. Nàng chẳng hề để ý đến tôi, cho đến lúc bà P phải giới thiệu chúng tôi với nhau và phàn nàn rằng tôi không chăm sóc con gái của bà. Tôi nhảy với nàng điệu Rhumba đầu tiên. Cũng như bà P, nàng sang trọng, duyên dáng và khiêu vũ điêu luyện. Nàng nhảy lặng lẽ không nói gì, nhưng lúc bước quanh người tôi khi bản La Laya cất lên những giai điệu cuối cùng, nàng miết nhẹ lên vai tôi “Anh nhảy khá lắm” mà không thắc mắc gì về thân phận “cháu họ xa” của tôi. Tôi nhảy thêm với nàng một bản Tango nữa lúc đã gần nửa đêm. Tôi lịch sự, giữ khoảng cách với nàng, nhưng nàng cười mỉm, vẫn với cung cách vừa quyến rũ vừa ngạo mạn như lúc khen tôi nhảy khá, nàng kéo tôi lại gần “Anh quên mất bài học cơ bản rồi à. Tango không có khoảng cách”.

Lần đầu tiên tôi tiếp xúc với phụ nữ mà lại lúng túng. Nàng dạn dĩ giống hết mấy mụn nạ dòng, song là vẻ dạn dĩ đầy thờ ơ. Chỉ duy nhất lúc dẫn nàng đi trong tư thế mở, tôi mới chạm vào

khuôn ngực nàng, nó nóng bỏng và tôi nghe rõ nhịp tim đầy khao khát trong đó. Khi tiếng nhạc vừa dứt, tôi kéo nàng ngả người ra sau, bàn tay đặt vững chãi trên bờ lưng mềm mại. Tôi lập cập “Cảm ơn em”. Sau lần đó, nàng chủ động gặp tôi và mọi việc xảy ra tất phải như thế. Chúng tôi yêu nhau điên cuồng. Tôi quyết định bỏ việc ở Thiên đường, phần vì muốn dành nhiều thời gian cho nàng, phần vì sĩ diện trong con người tôi bắt đầu quay trở lại. Mỗi lần đến Thiên đường, tôi đều hốt hoảng ngó quanh, lúc nào cũng tưởng tượng rằng biết đâu nàng sẽ đến bất ngờ để chiêm ngưỡng những cảnh khó coi của tôi lúc đó.

Tôi bắt đầu tỉ tê với bà P đề cập tới việc xin một chỗ làm ở đâu đó. Mới đầu, bà ta ngạc nhiên, song chiều ý tôi, bà ta cho tôi ít vốn để mua một suất 5000 cổ phiếu trong ngân hàng của bà. May mắn đến với tôi, trong những phiên giao dịch đầu tiên, cổ phiếu của tôi đã tăng gấp đôi, rồi gấp bốn, gấp tám lần những gì bỏ ra. Bà ta tin tưởng, tiếp tục cấp vốn để tôi đầu tư vào những cổ phiếu mới và tôi gặp may mắn liên tiếp. Nàng ngưỡng mộ tôi, nàng không hề biết gì về những việc tôi đã làm cũng như mối quan hệ của tôi với bà P. Tôi đã khéo léo sắp xếp mọi việc cho bí mật và ổn thỏa. Lần đầu tiên, tôi biết đến những cảm giác chưa từng xuất hiện. Nàng như một khu vườn buổi sớm tươi mát, huyền ảo và bí ẩn khiến tôi cứ phải tìm các lối đi để khám phá và tận hưởng. Nàng nghiện Secret Garden và sô cô la đắng. Những thanh sô cô la màu đen biến mất liên tục khi nàng tập trung vẽ khiến căn nhà ven hồ cũng tỏa mùi sô cô la. Sô cô la tỏa hương trên da thịt nàng và để lại cho tôi dư vị đặc biệt khi nàng tặng tôi những nụ hôn sô cô la mềm mại. Dư vị ngọt ngào và đắng ngắt của nó làm tôi đau khổ. Tôi vẫn duy trì mối quan hệ với bà P một cách bình thường. Nhưng trái tim người đàn ông như những đám cháy rừng, khi nó cháy chỗ nào thì tất những đám cháy nhỏ hơn cũng sẽ tụ về một chỗ tạo thành một đám cháy rừng rực không

lô, để lại chỗ cũ những năm tro tàn nguội lạnh hay những búi cỏ còn rì rỉ, leo lét. Tôi bắt đầu phải cố gắng, phải giả vờ.

Bà P là người phụ nữ nhạy cảm, bà ấy bắt đầu cảm thấy điều gì đó đang diễn ra trong tôi nhưng lặng lẽ, không can vãn. Tôi và nàng vẫn bí mật điên cuồng bên nhau. Tôi yêu nàng, yêu luôn cả những bức tranh kỳ dị mà nàng vẽ, yêu cả vị sô cô la đắng đọng trên môi nàng, yêu những giai điệu đầy ám ảnh của Secret Garden mà nàng thích. Nàng có thói quen chỉ nhảy điệu English Valse trên nền nhạc Appassionata. Khi tiếng violon của Fionnuala xoáy tròn trong những âm vực sâu thẳm, tôi thường đưa nàng vào bước xoay, để rồi mê đắm trong vị sô cô la đắng đốt, còn nàng, lịm vào đám lửa đang cháy rừng rực trong tôi. Và vì nàng, tôi đã làm một điều ngớ ngẩn khi tắt đi bản Appassionata lúc tôi và bà ấy đang ở trong phòng khách. Bà ta chùng như đã hiểu ra, ra lệnh cho tôi “Bật lên”. Tôi im lặng, cúi đầu. Bà ta hét lên “Tôi thích bài này, bật lên”. Tôi nhẫn nhục, bật trở lại. Nhưng chỉ vừa bắt đầu bước đầu tiên với những thanh âm hoang dại, vị sô cô la đắng lại nhói lên trên đầu lưỡi. Tôi ngừng lại, bắt chấp tiếng gào thét lần đầu tiên xuất hiện từ bà ấy.

Cuối cùng, tôi cũng không thể giữu nàng thêm được nữa. Nàng hỏi tôi bằng đôi mắt của kẻ đã biết rõ câu trả lời “Anh phải lựa chọn”. Tôi lựa chọn, tất nhiên tôi lựa chọn, không phải vì nàng mà vì tôi. Rồi bà ta đến, đúng vào lúc chúng tôi đang xoáy tròn trong bản Appassionata mê đắm, dưới ánh nắng chói chang xuyên qua ô cửa sổ. Bà ta không còn vẻ điềm tĩnh, quý phái nữa. Người đàn bà khi lên cơn ghen cực điểm thường lộ nguyên hình bản năng căt giữu đâu đó trong con người đẹp đẽ. Bà ta mất hết cả lý trí, đòi giết nàng. Ông thầy đầy, tôi phải bảo vệ nàng, đương nhiên rồi. Và bà ta lao vào con dao mà tôi vừa giở ng lại.

Luật sư Thạch đọc lại lá thư thêm một lần nữa. Có chỗ nhoè nhoẹt, có chỗ anh ta xóa đi nhì nhảnh vẻ như muốn bộc bạch hết ẩn ức trong lòng nhưng chợt nhớ ra cũng sẽ có người thứ hai đọc bức thư này. Những dòng cuối cùng, trái với lẽ thông thường, anh ta viết hết sức thẳng hàng và ngay ngắn như thể không hề mỏi tay sau những trang viết dài. Luật sư Thạch gạch những ý chính vào sổ tay. Ông không quan tâm đến những cảm xúc của khách hàng. Những cảm xúc ấy chỉ quan trọng khi được vận dụng vào lý lẽ bào chữa một cách hợp lý để lật ngược tình thế. Tạm thời lời khai với bên điều tra của Hùng và M rất khớp nhau, cũng như khi họ kể lại với ông. Tuy nhiên còn một chi tiết nữa khiến luật sư Thạch phải đóng chặt các cửa để tìm sự yên tĩnh tuyệt đối, thói quen ông đặt ra khi kiên quyết tìm cách giải quyết cho một vấn đề. Trên chuôi dao không hề có dấu vân tay của bà P, trong khi Hùng và M khẳng định bà dùng con dao tĩa quả để tấn công tình địch. Lúc trên hiện trường vụ án, bà P nằm sấp trong vũng máu tuôn ra từ bên ngực trái, hai tay xỏ vào đôi găng chống nạnh. Tuy nhiên, bà P đi ô tô, lúc đó trời đã về chiều và người cháu ruột của bà P, một trong những người gần gũi nhất, khẳng định anh ta chưa hề nhìn thấy bà đeo găng tay chống nạnh bao giờ. Chi tiết này và chuỗi thời gian làm trai nhảy có thể khiến Hùng bị kết án vì tội giết người có chủ ý, không chừng còn khiến M bị quy là đồng phạm. Lý lịch dễ mất cảm tình của Hùng chắc chắn sẽ gây bất lợi cho anh ta khi ra tòa. Luật sư Thạch thường không phán xét xem bị can có tội thật hay không, cái ông cần là các tình tiết có lợi và những biện pháp nào có thể sử dụng để miễn giảm án. Trong trường hợp xấu, ông sẽ nhấn mạnh vào yếu tố bị can bị kích động tinh thần trong lúc đối phương áp đảo. Ông đã chuẩn bị sẵn những con bài khi tận dụng hình ảnh đau khổ của người mẹ nghèo, những chuỗi ngày đói khổ cùng cực khiến anh ta sa chân vào bẫy của các goá phụ hồ i xuân, tình yêu chân thành của Hùng với M khiến một phụ nữ cô đơn như bà P đã dùng

mọi thủ đoạn để trớ trêu áp họ. Khi luật sư Thạch cất xấp hồ sơ vào ngăn kéo. Ông quyết định gọi điện cho người thừa kế ngôi biệt thự.

Người cháu của bà P chẳng hề ngạc nhiên khi nhìn thấy vị khách quen. Luật sư Thạch không vòng vo.

- Tôi cần anh giúp cho một số việc.

Ông đặt chiếc phong bì lên mặt bàn kính. Hàng ria mép được cất tia cau kỳ hơi vênh lên cao rồi rất nhanh hạ ngay xuống. Anh ta dẫn Thạch lên tầng ba. Phòng ngủ của người quá cố vẫn nguyên vẹn như cũ. Duy cái mùi vị lạnh lẽo của nó cứ tỏa đều lên từng thứ đồ đạc sang trọng. Luật sư Thạch nhìn một vòng, chiếc lọ pha lê không hoa, cuốn sách đọc dở còn đánh số trang để đầu giường và rèm cửa trễ nải như còn chưa muốn đánh thức chủ nhân.

- Tôi cần ít nhất hai tiếng.

- Ông cứ tự nhiên. Có cần thêm nước gì để tôi mang lên. - Người thừa kế giàu có xun xoe như thể bỏi bàn thực sự.

Luật sư Thạch ở lại trong phòng cho đến khi ánh chiều hắt tia tím sẫm lên những ô cửa kính. Ông bước ra hành lang, đầu tóc rối bù, tay run lên vì mệt, nhưng khuôn mặt đầy vẻ thỏa mãn. Một lần nữa, thứ trực giác kỳ lạ lại mang lại may mắn cho Thạch. 20 năm trong nghề, tiếp xúc với mọi hạng người, đủ để Thạch khẳng định, vì một chút tiền mọn, có những kẻ thậm chí có thể bán đứng cả bố đẻ của mình. Ông gọi chủ nhà.

- Tôi cần biết thêm về người trong bức ảnh này.

Hồ sơ điều tra đã hoàn tất. Hùng bị truy tố tội danh giết người, còn M, bị quy là đồng phạm. Ngày ra tòa, Hùng xạm đen

trong chiếc áo xộc xệch. Anh ta nhìn vào mông lưng phía trước và trả lời những câu hỏi như một cái máy. Thạch thảo nhiên nhìn tay công tồ có khuôn mặt vuông chữ điền giống như hai đố i tác đang ngồ i trên bàn tiệc. Đây là lần thứ ba Thạch chạm trán con người này, một kiểm sát viên mẫn cán và sắc sảo. Ông ta đọc kết quả giám định và kết luận, nạn nhân tắ t thờ vì một vết đâm trên ngực trái. Bị cáo đã khai rằng anh ta chỉ giả ãng lại con dao và bà P chủ động lao vào. Để thực hiện được cú sát thương, anh ta phải nâng con dao lên ngang ngực. Trong phạm vi phòng vệ, hành động này là phi logic. Bị cáo đã phủ nhận điều này, anh ta cho rằng khi giả ãng con dao lại, do quá sợ hãi nên anh ta thông hai tay đứng nhìn, con dao được nắ m trong tay phải. Đây là lời khai mâu thuẫn với kết luận giám định. Hơn nữa, không có lý do gì để thuyết phục được rằng một người phụ nữ đi ô tô trong tiết trời mát mẻ của buổi chiều lại dùng găng tay chồ ãng nắ ãng. Ông ta mỉm cười trước khi ngồ i xuồ ãng ghề . Luật sư Thạch đứng lên.

- Kính thưa Hội đồ ãng xét xử. Lời khai của anh Hùng không hề mâu thuẫn với kết quả giám định. Lúc đó anh Hùng đứng che cho cô M, trên chiếc bực gỗ 30 phân mà cô M dùng cho người mẫu vẽ, cộng với chiều cao của Hùng chênh 20 phân so với bà P thì khoảng cách mà bà P lao vào con dao hoàn toàn trùng khớp với lời khai của anh Hùng.

Công tồ viên vẫn mỉm cười.

- Chúng ta đề u biế t trên hiện trường vụ án, cạnh chỗ bà P không hề có chiếc bực gỗ đó.

- Lúc đó, vì cô M quá hoảng loạn nên anh Hùng đã lùi chiếc bực ra góc nhà để cô M ngồ i lên đó, tránh nhìn thắ y xác bà P.

Tay công tồ viên mẫn cán chậm rãi hướng về phía Hùng, ông ta đứng đĩnh như thể một con mèo ngắ m chú chuột nhắ t hôi sữa còn đang ngơ ngác ngoài cửa hang.

- Anh Hùng, lúc bà P đế n, anh và cô M đang nhảy với nhau điệu gì?

Ánh mắ t lạnh lẽo của luật sư Thạch chiế u thẳng vào đôi mắ t hoảng hô t của thân chủ. Lúc này, chính tay công tồ viên mới phải đổi lại vị trí của chú chuột nhắ t. Luật sư Thạch hắ t nhẹ đầ u khuyế n khích. Hùng nuô t nước bọt một cách khó khăn.

- Slow, thưa ông.

- Còn cô M, cô đã nhảy với anh Hùng điệu gì?

Khuôn mặt của M vẫn điề m tĩnh, như thể những lời tranh cãi về sự sô ng và cái chế t này chẳng hê can hệ gì tới cô. Trông cô thậm chí còn quyế n rũ hơn lầ n gặp luật sư Thạch tại nhà, vẻ đẹp càng bí ẩn khi mọi suy nghĩ đầ u được bao kín trong đôi mắ t phẳng lặng như hồ thu kia. Duy có sắ c mặt cô hơi xanh xao, cho dù có lớp phầ n hồ ng mịn màng che phủ. Cô nói từ tồ n, âm lượng không hê run rẩy.

- Thưa Quý Toà, lúc đó chúng tôi đang nhảy Slow. Có lẽ vì thế mà bà á y không thể tự chủ được.

- Ô` không phải. Trong lời khai ban đầ u, cả hai bị cáo đầ u khẳng định rằ ng lúc bà P đế n họ đang nhảy điệu Valse. Ở đây có ai cho rằ ng điệu Valse không câ n phải di chuyển không?

Tay công tồ viên nhìn lướt một vòng quanh khán phòng vẻ đắ c thắ ng rồ i đôi mắ t dừng lại chỗ luật sư Thạch.

- Người ta không thể nhảy điệu Valse trong một không gian bị chiế́c bực chắ́n giữa. Lời khai trước Toà và lời khai trong quá trình điề̀u tra của cả hai bị cáo điề̀u có sự mâu thuẫn. Như vậy đủ để minh chứng cho một biểu hiện gian đồ́i có chủ ý.

Khuôn mặt xạm đen của Hùng tái lại. Anh ta ngược mắ́t nhìn về phía chiế́c phao cứu nạn, vừa hy vọng vừa tuyệt vọng khi thắ́y nó đang trôi xa dầ̀n. Luật sư Thạch mỉm cười, nụ cười hiế́m hoi của ông trong các phiên tòa. Đúng như dự đoán, tình huồ́ng xấ_u nhấ́t đã xảy ra. Thạch đành tung ra con át chủ bài cuố́i cùng, như một tên cò bạc bịp cầm chắ́c phầ̀n thắ́ng khi biế́t lá bài đẹp nhấ́t đã nằ_m trong tay mình.

- Thưa Ban Hội thẩm, lời khai trước đây của Hùng và cô M trong biên bản hỏi cung chưa hẳn đã được điề̀u tra viên ghi lại chính xác.

Cả phiên toà ô` lên. Thẩm phán nhăn mày khó chịu.

- Xin ông luật sư cho chứng cứ trước khi đưa ra kế́t luận.

Luật sư Thạch chậm rãi rút ra một tấm ảnh từ tập hồ` sơ.

- Tôi có đủ chứng cứ để chứng minh rằ́ng điề̀u tra viên theo suồ́t quá trình điề̀u tra chính là người tình của bà P.

Những người có mặt tại phòng xử án kinh ngạc nhìn luật sư Thạch.

- Đây là những tấm ảnh mà hai người đã chụp cùng nhau hồ`i còn trẻ trong những tư thế́ tình tứ... Còn đây... là tấm ảnh mới nhấ́t mà ông đây đã chụp cùng bà P tại nhà riêng của bà với thời gian lưu trên ảnh chỉ cách hai tuầ_n trước khi bà P gặp tai nạn.

Gã điề̀u tra viên cũng kinh ngạc không kém. Khi được thẩm phán hỏi về` chi tiế́t này, ông ta lắ_p bắ_p.

- Trước đây chúng tôi chỉ là bạn thân... bây giờ cũng vậy. Tôi ảnh cũ kia do hồ i còn đi học tôi bị lũ bạn đùa nghịch thách đồ. Không ngờ cô ấy còn giữ nó. Còn bức vẽ sau này đúng là ở buổi họp lớp, hôm đó rất đông, và chúng tôi cũng trêu nhau như hồ i còn trẻ, nên tôi có... có... hôn lên má cô ấy một cái. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy bức ảnh này. Nó được chụp do ai. Tôi không hề được biết.

Luật sư Thạch cười thành tiếng. Ông không thêm nhìn vẻ hoang mang của tay công tố, nét mặt ngờ ngác của điều tra viên, những đôi mắt nghi ngờ từ phía cử tọa. Một cuốn sách nhỏ cũ kỹ được giơ lên.

- Còn đây là cuốn nhật ký của bà P cách đây 20 năm. Bà ấy đã viết rất kỹ về tình cảm sâu nặng dành cho ông đây.

Tay điều tra viên lạc cả giọng, quên mất mình đang đứng trước Tòa, bắt đầu nói những câu không đúng ngôn ngữ nơi tòa án.

- Không đúng. Ông nói dối. Tôi thề rằng chẳng biết gì về chuyện này. Có thể đó là mối tình đơn phương của cô ấy thời trẻ mà bây giờ tôi mới được biết...

Luật sư Thạch thôi cười, ông dẫn từng tiếng.

- Tôi hy vọng ông trung thực trước người quá cố, đặc biệt trước một tình cảm trong sáng đáng trân trọng như vậy. Theo Điều 42, nếu có căn cứ cho rằng điều tra viên có thể không vô tư trong khi làm nhiệm vụ, anh ta sẽ phải từ chối tiến hành tố tụng. Vì vậy, tôi cho rằng những lời khai trong biên bản hỏi cung chưa đủ căn cứ pháp lý để làm chứng cứ buộc tội bị cáo.

Luật sư Thạch hít một hơi dài. Thẩm phán tuyên bố trả hồ sơ để điều tra bổ sung vì có dấu hiệu vi phạm trong thủ tục tố tụng. Mọi thứ đều được nhấn nút đúng như trong lập trình của Thạch. Chủ

nhân ngôi biệt thự thừa kế nhìn luật sư Thạch bằng nụ cười cău tui. Hắ n có vẻ nhắ c nhở công trạng về tắ m hình thứ hai, do hắ n tình cờ chớp được vẫn còn để lưu trong máy ảnh.

Lầ n ra Toà thứ hai, luật sư Thạch đi từng bước như trong kế hoạch đã vạch ra. Ông lập luận từng chi tiế t và biện hộ chậm rãi, tuầ n tự như ăn lầ n lượt ba món trong bữa tồ i. Thành công ngoài sức tưởng tượng, nhưng luật sư Thạch không má y ngạc nhiên. Toà cảm động về những hình ảnh ông đưa ra, cử tọa khâm phục những lập luận sắc bén cho dù ở những chi tiế t phi lý nhắ t và quan trọng là gã cháu ruột của nạn nhân đã kể về tính cách không bình thường của bà dì ruột, thú vui sưu tắ m trai trẻ một cách bệnh hoạn, những lầ n anh ta chứng kiế n bà P đe dọa Hùng cũng như lật ngược lại lời khai về thói quen không đi gắ ng tay của bà dì ruột. Toà tuyên bố trả tự do cho Hùng. Luật sư Thạch kế t thúc hợp đồ ng bào chữa bằng một bữa ăn tồ i bình thản như mọi ngày. Thậm chí ông còn từ chồ i gặp mặt mẹ Hùng để nhận lời cảm ơn của bà.

Nửa năm sau, luật sư Thạch lại bị đánh thức bởi một tiế ng chuông điện thoại cá p kỳ.

- Alô?

Đầ u dây bên kia, giọng đàn ông là lạ.

- Luật sư Thạch?

- Vâng, tôi đây. - Ông không nén nổi giọng cáu kỉnh.

- Tôi là Hùng, ông đã bào chữa... ông còn nhớ tôi không?

- Có việc gì? - Luật sư Thạch cảnh giác.

Đầu dây bên kia im lặng, nghe lẫn trong đó một âm thanh u u vô thực. Hùng cười khan.

- Bà ta đang ở đây.

Luật sư Thạch hơi giật mình, cái âm thanh u u kia rõ dần, nó nửa quen nửa lạ, vẻ như là tiếng nhạc.

- Ai cơ?

- Bà ấy. - Tiếng Hùng run rẩy, không rõ âm vực. - Bà ấy vẫn đến đây hàng đêm. Nhưng hôm nay muốn tôi gọi điện thoại cho ông.

- Để làm gì?

- Bà ta bảo ông nói dối. Bà ấy muốn tôi phải nói cho ông biết rằng tôi đã nói dối, cháu bà ấy nói dối và... nàng cũng nói dối. - Giọng nói có vẻ sợ hãi tột độ như thể một thứ gì đó rất kinh hoàng đang hiện hữu ở trước mặt. - Bà ta ở đây, đang đứng cạnh tôi.

Luật sư Thạch hiểu ra vấn đề. Những tội đồ liên quan đến các vụ án giết người thường gặp sang chấn tâm lý sau đó. Họ bị ám ảnh và hoang tưởng, nhưng dù sao cũng không nên dưng ông dậy vào giờ này chứ. Ông nén cơn bực xuống, giọng xoa dịu.

- Thôi được rồi. Nói dối là tội lỗi chung của loài người. Tôi cần phải ngủ tiếp. Cậu cũng nên ngủ đi nhé.

- Khoan đã.

Luật sư Thạch nghe thấy tiếng văng vẳng to hơn từ đầu dây bên kia, lần này thì ông bắt đầu rung mình, ông đã nhận ra, đó là

những âm thanh mê muội của bản Appassionata mà ông đã được nghe một lần ở ngôi nhà ven hồ. Giọng người bên kia bắt đầu thì thào, mơ hồ như đang tụt dần xuống cõi sâu thẳm.

- Bà ấy muốn tôi nhảy với bà ấy điệu Valse... nhưng phải là bản Appassionata, chỉ là bản này thôi.

Đầu dây bên kia cách một tiếng khô khô c. Bản Appassionata bí ẩn biến mất. Nhưng khi ông đặt ống nghe xuống, tiếng nhạc ở đâu lại vọng đến, nó cứ lớn vồn như chui vào trong đầu ông rồi xoáy tròn ở đó. Luật sư Thạch thức trắng cho đến sáng.

Trưa hôm sau, ông nghe tin khách hàng vừa được ông bào chữa gần đây nhất đã chết trên giường ngủ, trong một tư thế rất kỳ quái như đang vòng tay để ôm thứ gì đó, và chiếc máy nghe nhạc bị vấp đĩa, chỉ tua đi tua lại một bản nhạc như nguyện hồn cho người chết.

MỐI TÌNH KHOAI TÂY

Tôi đang ở trong Hội thảo Khoai tây. Thế nào độc giả cũng cho rằng tôi bịa. Nhưng tôi xin lấy niềm say mê khoai tây sau này của tôi ra để mà thế rằng hội thảo đó có thật một trăm phần trăm. Người ta đã tổ chức hội thảo về Phở, về Gió, về Cát, về Thói quen chửi bậy, thế thì hội thảo Khoai tây đâu có gì là lạ. Không biết từ đâu tôi có cái giấy mời này, nhưng tôi đã ở đây rồi, trong Hội thảo Khoai tây.

Người ta đọc một diễn văn khai mạc về khoai tây, vài khách mời ăn mặc lịch sự, cổ cò trắng bóc, măng séc cài áo nam vàng lên đọc tham luận, người ta chiếu phim, bàn bạc, tặng quà. Tất tần tật đều liên quan đến khoai tây. Sau buổi hội thảo, tôi sẽ được lên xe đi đến một thành phố khác. Ở đó có một nhà máy chế biến khoai tây, một cánh đồng trồng khoai được dự án Khoai tây đầu tư bằng Euro. Sau đó sẽ được dự bữa tiệc buffet với gần trăm món chế biến từ khoai tây. Suốt buổi hội thảo, tôi há hốc miệng nghe các dự án khoai. Thật không ngờ cái củ khoai xấu xí, hiền lành như khoai lại đang là cứu cánh cho nền kinh tế và được rót vào tiền tỷ (là tỷ ngoại tệ). Đã thế hàng năm người ta còn bỏ ra những 30 tỷ đô để mua khoai tây rán về ăn. Vẫn là từ trước đến nay tôi chỉ biết chế biến thứ củ này thành món canh khoai, giờ được ăn buffet toàn kiểu lạ, thật chẳng biết đã ng nào mà lần. Đây thì khoai tây nghiền bơ kiểu Pháp, khoai tây hầm pho mát kiểu Hungary, cà ri khoai kiểu Lào, khoai nhồi bánh nhân thịt ăn với sốt Masala kiểu Ấn Độ rồi thì súp khoai trộn váng sữa, khoai luộc ăn kèm gỏi cá hồi? Thật váng đầu lên vì khoai. Trong bữa tiệc, các quan khách đều sang trọng cả, họ vừa nhấm nháp các món khoai vừa bàn những chuyện không hề liên quan đến khoai. Tôi để ý đến một cậu

cũng trạc tuổi tôi, rón rén lấy khoai ăn rồi đứng thừ người không nói năng gì. Tôi ra bắt chuyện. Cậu ta mừng quỳnh lên. Tôi cũng mừng chẳng kém vì đứng giữa đám thực khách này, tôi thấy mình y như một củ khoai chưa bóc vỏ. Cậu kia có dáng vẻ to kềnh càng, thô kệch nhưng tron nhẵn của một củ khoai tây Trung Quốc. Khoai tây Trung Quốc hỏi tôi:

- Cậu là nhà báo à?

- Không. - Tôi vẫn theo thói quen ăn giỗ làng, gặp mời cậu ta một miếng khoai tây tẩm bột rán từ đĩa của mình. - Tớ được mời đến để tham gia vào nhóm thí nghiệm.

Khoai tây Trung Quốc đích thị là nhà báo, nhưng cậu ta có vẻ đang bí đề tài. Thấy tôi có chân trong nhóm tình nguyện viên ăn khoai tây, cậu ta bắt đầu phỏng vấn tôi. Vậy là đề tài khoai tây nở rộ giữa chúng tôi từ đó, để rồi cuộc đời tôi gắn bó với củ khoai lúc nào không hay.

- Nghe đâu Tổng thống George Bush sau khi tái đắc cử đã dùng món khoai tây để ăn mừng ngoại giao cùng Jacques Chirac. - Khoai tây Trung Quốc mở đầu.

- Nữ hoàng Cleopatra ngoài bí quyết đắp bùn sông Nil còn đắp cả khoai tây để làm đẹp, tôi góp vui.

- Ừ, mỗi ngày ăn ba lát khoai tây sẽ trừ khử hẳn bệnh cảm cúm và tim mạch.

- Mỗi ngày ăn một củ khoai tây còn chống được cả ung thư.

Tôi và Khoai tây Trung Quốc có vẻ tâm đầu ý hợp. Sau khi nhai nốt miếng mứt khoai tây tẩm đường cuối cùng, tôi suýt nghẹn vì một ý tưởng siêu phàm chợt loé lên trong đầu. Tại sao tôi không thử

mở một diễn đàn Khoai tây trên mạng. Thì đã làm sao nào? Giờ có khô' i hiệp hội và diễn đàn. Kiểu Hội những người thích du lịch, Hội những người thích khiêu vũ nghe đã thấ' y quê mùa, á' u trĩ. Thậm chí cả những Hiệp hội mới mở gầ' n đây nhấ' t như Hội Võ lâm truyề' n kỳ, Hội sưu tâ' m xe đạp cổ, Hội xài hàng Mango cũng chưa lấ' y gì làm độc đáo. Đã sành điệu và am hiểu thì phải gia nhập Hội lạ, chí ít cũng phải là Hội những người sợ lông mèo, Hội những người không thích rửa bát, hay Hội sưu tâ' m bánh xe đã cũ. Khoai tây Trung Quố' c sau khi chén hế' t gầ' n trăm món khoai thí nghiệm hưởng ứng ngay ý tưởng. Chúng tôi bắ' t tay vào xây dựng diễn đàn Khoai tây ngay ngày hôm sau. Dĩ nhiên tôi và Khoai tây Trung Quố' c làm admin.

Không ngờ diễn đàn do chúng tôi thành lập đông người truy cập đê' n vậy. Thành viên dầ' n lên tới mười ngàn, chúng tôi quản lý không xuể. Những thông tin về' khoai tây, những cảm xúc về' niê' m đam mê khoai tây được chia sẻ hàng ngày. Nhiê' u thành viên còn tìm được hẳn một bách khoa toàn thư về' khoai tây, tập truyện cười khoai tây, thơ khoai tây, ban nhạc mang tên Khoai tây và danh sách những ngôi sao cũng có sở thích ăn khoai tây. Có lầ' n, một tên vô danh tiểu tồ' t không dung đưa ra một thông tin hế' t sức ám muội rằ' ng nế' u ăn quá nhiê' u khoai tây rán sẽ bị ung thư. Ngay lập tức liê' n bị toàn thể hội viên tổng xỉ vả gậy tắ' c nghẽn cả diễn đàn.

Trong số' các hội viên, tôi á' n tượng nhấ' t một nàng với nickname Khoai tây Dễ thương. Nàng luôn vào diễn đàn để phỏ' biế' n về' các bí quyế' t làm đẹp bằ' ng khoai tây. Nghe nick của nàng và lời trò chuyện trên chuyên mục Khoai tây làm đẹp, tôi bắ' t đầ' u mơ tưởng và ao ước. Thế' rô' i, trong lầ' n họp offline đầ' u tiên, cũng là lầ' n tôi được phong chức Chủ tịch Hiệp hội những người thích ăn khoai tây, tôi đã được gặp nàng. Nàng có hình dáng giố' ng hệt một củ khoai tây, nhưng không kém phầ' n hấ' p dẫn. Chúng tôi va phải

tiếng sét ái tình và kết cục có hậu như bất cứ câu chuyện tình nào, chúng tôi làm lễ cưới. Khoai tây Trung Quốc làm chủ hôn. Các món ăn trong tiệc cưới đều chế biến từ khoai tây. Quà tặng hoặc mô phỏng từ khoai tây hoặc được làm luôn bằng khoai. Từ lúc cưới nàng, khoai tây là món ăn thường ngày của chúng tôi. Chúng tôi ăn món này không biết chán. Thậm chí cậu con trai đầu lòng có biệt danh là Khoai tây Tí hon cũng ăn bột khoai tây từ bé, đồ chơi được gọt dẻo từ khoai tây rồi khi cu cậu dự lễ hội hoá trang ở trường mẫu giáo cũng được mẹ cải trang cho thành củ khoai tây. Trong Hội Khoai tây, chúng tôi được nhắc đến như một mối tình huyền thoại, là thân tượng và mơ ước của bất kỳ thành viên nào. Ảnh của chúng tôi được phóng to và chằng lên sân khấu trong mỗi lần đại hội như thể quốc vương và hoàng hậu xứ Brunei. Nhưng từ lúc sinh con, những lần tham gia đại hội và diễn đàn của nàng thưa dần. Tôi tặc lưỡi, phụ nữ là thế, kém nghị lực và đam mê, lắm chông chênh xong là không tiến bộ lên được. Tôi thì vô cùng bận rộn với công tác hội, với diễn đàn, với dự án, và rồi tiếng lành đồn xa, tôi còn được mời lên cả tivi để phỏng vấn.

Chúng tôi vẫn ăn khoai hàng ngày, ngoài niềm đam mê ra thì cũng bởi vì chúng tôi cũng chẳng có gì khác để ăn. Và nàng, do đã quá quen với việc chế biến thứ củ này nên quên tiết cách nấu nướng các loại thực phẩm khác. Cũng đôi lúc tôi chán ngấy món khoai. Nhưng cũng như những tín đồ được thấm nhuần rằng Chúa của họ là Đấng cứu thế, là duy nhất, họ làm sao có thể chán Chúa được. Tôi cũng làm sao có thể chán khoai tây được. Tôi vẫn ăn khoai tây như thể con chiên ngoan đạo ăn bánh thánh. Chỉ khác là bánh thánh tan ra như bột nước ngay khi vừa cho vào miệng còn miếng khoai tây lúc nào cũng bứ ở cổ tôi. Khoai tây Trung Quốc đã rời bỏ Hội để tập trung vào nghề nghiệp. Cậu ta thăng tiến và giàu nứt đổ vách. Chúng tôi tuy đôi lúc vẫn gặp nhau nhưng không thể là bạn được nữa khi mà cậu ta bắt đầu chán ghét khoai tây. Cậu ta đã quen

với những món thịt cá và cả các loại khoai khác, khoai mỡ, khoai sọ, khoai lang, khoai môn, trừ khoai tây. Vợ tôi có lần nói ước rằng xem ra quyết định của Khoai tây Trung Quốc cũng có lý. Trước đôi mắt hình củ khoai của tôi, nàng dập tắt ngay ý kiến và từ đó thôi không ho he gì nữa.

Nàng bắt đầu có mang đứa thứ hai. Sau khi sinh con xong, chúng tôi càng bận hơn. Tôi, dĩ nhiên, không phải vì bận chuyện bôn trẻ mà vì các công tác khoai tây. Một lần, tôi đang ngồi trước máy tính để chuẩn bị cho bản báo cáo công tác Hội thường niên, thì đứa bé khóc thét lên không cách gì dỗ nổi. Tôi gất “Nó làm sao thế?”. Nàng vừa dỗ con vừa trả lời “Nó đói.” Tôi ngạc nhiên “Sao không lấy khoai tây cho nó ăn?”. Nàng uể oải “Nó chán khoai tây rồi.” Tôi cau “Chán là thế nào? Khoai tây là truyền thống của gia đình. Khoai tây chứa đầy đủ vitamin A,B,C,G,H,I,K. Thằng anh nó ăn khoai tây đến bây giờ nên mới thông minh sáng láng. Nó làm sao dám chán?”. Nàng định nói gì đó nhưng nghĩ thế nào lại đứng lên đi gọt củ khoai tây (Vì nhà tôi có bao giờ còn món gì khác). Đứa bé lại khóc thét lên. Nàng gọi “Anh dỗ con một tí”. Tôi từ chối “Chết, anh phải đi bây giờ. Hội Khoai tây đang gọi”. Tức thì một chuyện chưa từng xảy ra kể từ hồi tôi quen nàng đến giờ. Nàng hét lên “Tôi chán cái Hội Khoai tây của các anh lắm rồi. Chán cái món khoai tây này lắm rồi.” Tôi kinh ngạc “Sao cô dám nói thế? Cô quên rằng cô yêu tôi, lấy tôi là vì khoai tây à? Cô quên rằng danh tiếng của chồng cô có được là nhờ khoai tây à? Cô quên rằng các hội viên kính trọng chúng ta là nhờ khoai tây à? Hử hử?”.

Sau câu đó, thật khó hiểu, vợ tôi gào rú lên những câu vô nghĩa như hoá rồ. Đầu tóc rũ rượi thật không ra làm sao. Đến lúc này tôi mới chợt nhớ ra đã từ lâu nàng không còn hình dáng dễ thương của củ khoai tây nữa mà trông giống hệt một lát khoai tây sây khô đóng trong hộp giấy. Nàng lao đến cậu cu con của tôi đang khóc ngằn

ngặt và bẻ thóc nó ra cửa. Trước khi đi, chợt nhớ ra tay vẫn còn đang cầm củ khoai, nàng ném thẳng vào mặt tôi, không quên kèm theo câu nói trộn nước mắt nước mũi rùng rùng.

- Thế thì anh cứ ở lại cùng với khoai tây. Chào anh.

May mà củ khoai tây đã chín rồi, nếu không hẳn tôi đã ân hận vì trót đi dự hội thảo 10 năm về trước. Bận thân một lúc, tôi tự rút ra kết luận: Nàng đã ném cái kỷ niệm yêu quý nhất, cái nguồn sông thiêng liêng nhất vào mặt tôi thì hẳn là không cứu vãn được gì nữa rồi. Ôi thôi, thế là đi đứt mối tình khoai tây huyền thoại. Tôi nhìn mình trong gương, mặt tôi, thân hình tôi lúc này trông giống hệt như củ khoai tây luộc của nàng giờ đang nằm lăn lóc dưới mặt đất.

VONG HỒN TRÊN NHỮNG CÁNH ĐỒNG CHẾT

Trong bóng tối tĩnh lặng u ám, nhóm người đi lủi thủi và lờn theo dẫu nhau bằng những tiếng chân lệt xệt bùn đất. Bốn chiếc áo mưa đều có ý một màu đen tuyền, lặng lẽ lẫn vào đêm. Vào đến phố, người đi dẫu dừng lại, nói rít qua kẽ răng.

- Prey Veng. Bảo thằng cao kê u kia đi cách ra, khỏi gây sự chú ý.

Người không lờ đi sau cùng ánh chừng hiểu, tụt lại đằng sau một khoảng. Họ áp sát vào các bức tường, chui dẫu sâu trong lớp mũ nylon, tuồng như chiếc áo mưa là một thành lũy rất đổi an toàn. Những mái nhà Prey Veng chìm trong màn mưa đặc quánh, im lìm như chưa từng có sự sống. Đến một khúc quanh tối tăm, người đi dẫu dừng lại vài giây định hướng rồi đi tiếp, mặt cúi gằm nhưng đôi mắt đảo liên tục quan sát. Một nóc nhà hiện ra trước mặt, bản thủ hết những ngôi nhà khác trong phố và dưới mái hiên rộng rãi trước nhà tụ tập một lũ người nấp ngò i vạ vật. Thấy có người đến, họ ngò i bật cả dậy, bu lầy chân đám khách lạ. Lũ người ngòm có vẻ khiếm người thứ ba hơi rùng mình. Người này lùi lại một chút để tránh những thân hình rách rưới, những cái dẫu nghèo sang một bên dẫu dốt dãi, những ánh mắt hoặc điên dại hoặc giận dữ. Họ im lặng như từ nấp mô chui lên nhưng hết sức chăm chú nhìn những người mới đến. Người đi dẫu về không để ý, tiến thẳng vào trong ngõ rồi chui vào một cánh cửa nhỏ nấp bên tay trái. Một gã đàn ông dẫu tóc rồi bù đang gà gât trên chiếc sofa rách thấy có tiếng động mở choàng mắt.

- Cho hai phòng. Chế độ như mọi khi. - Vẫn người ban nãy lên tiếng.

Gã kia trả lời bằng tiếng Việt rành rẽ.

- Tầng hai. Phòng cuối cùng.

Không ai bảo ai, họ tự động chui vào phòng của mình. Khi gã không lộ vẻ đưa tay chốt cửa, người thứ ba vẫn để nguyên áo mưa, sục xuống đất rên rỉ.

- Ôi mẹ ơi.

Gã không lộ vẻ không nói không rằng, giúp người bạn cùng phòng cởi áo mưa, rồi rút cục cũng thốt lên được một câu

- Bảo, it just started.

Mọi sự chỉ mới bắt đầu. Chính xác thì nó bắt đầu từ lời đề nghị kỳ quái của Aston Wilkinson. Sáng đó Bảo đến toà soạn từ rất sớm vì được báo trước sẽ có khách tới thăm. Dích thân tổng biên tập ra tiếp rồi giới thiệu với mọi người.

- Đây là anh Aston Wilkinson, phóng viên chiến trường kỳ cựu. Tôi mong rằng các bạn sẽ học hỏi được nhiều kinh nghiệm từ anh ấy. - Và tiếp tục quay sang Aston. - Còn đây là cô Thu Bảo, mới vào nghề nhưng tiếng Anh rất giỏi. Cô ấy sẽ giúp đỡ anh trong những ngày lưu lại Sài Gòn.

Aston mỉm cười thân thiện. Anh ta khoảng ngoài bốn mươi, vóc dáng cao quá khổ ngay cả so với người phương Tây, khuôn mặt bình thản, không đẹp, không xấu và có vẻ dễ mến. Bảo đã lên kế hoạch từ trước, sẽ dẫn Aston dạo quanh Nhà thờ Đức Bà, Dinh Độc Lập rồi

Chợ Bến Thành... nhưng không ngờ anh ta từ chối, nói sẽ tự đi một mình. Cô nhún vai. Thu Bảo có nhiều kinh nghiệm trong những cuộc giao tiếp kiểu này. Đàn ông nhìn thấy cô phần nhiều sợ chết khiếp. Bảo có dáng người cao lớn, đôi vai vuông rộng như đàn ông, mặt cũng vuông to, mắt xếch, lông mày rậm. Tuy nhiên giọng nói thì dịu dàng và rất nữ tính. Cô được phân công phụ trách mảng việc mà không ai muốn nhận, đây là điểm tin và bình luận về tình hình an ninh trong ngày. Đương nhiên sáng nào cũng phải tiếp xúc với những xã hội sơ nhẹ thì trộm cắp, nặng thì cướp giật, cưỡng hiếp, dâm dục. Hôm còn đi học, Bảo có biệt danh là Bảo quái vật, đủ thấy người ta sợ Bảo là chính còn Bảo chưa hề biết sự thứ gì. Hai hôm sau, Aston chủ động gọi điện cho cô, gợi ý muốn nhờ cô một việc.

- Tôi muốn sang Campuchia.

- Anh định đi bằng đường nào?

- Đường bộ.

- Anh xin visa chưa?

- Chưa có.

- Ô, anh nên xin visa trước, vì e rằng cũng phải đợi một vài ngày.

- Nhưng tôi không định xin visa. Tôi muốn vượt biên.

Bảo nuốt sặc ngum cà phê trong miệng.

- Anh hài hước thật.

- Tôi không đùa. Tôi biết có những vụ vượt biên trái phép nhỏ nhỏ và muốn được đi cùng. Đó là nguồn tư liệu sống tuyệt vời. - Aston bình thản nháp cà phê.

- Anh điên rồi. Không thể được.

- Về mặt nguyên tắc thì không được. Nhưng bất kỳ lần ranh nào trên trái đất này đều có thể vượt qua. Miễn là biết cách.

- Tôi chịu.

Aston nhún vai.

- Vậy mà tôi cứ tưởng... cô là nhà báo.

Bảo nóng mặt.

- Không phải tôi chịu... không biết cách, mà tôi không muốn nhúng vào việc này. Tôi đang có vị trí, không thể chỉ cho người khác những việc phi pháp.

Aston mỉm cười.

- Cô có thể đi cùng tôi.

Bảo trố mắt.

- Anh điên à? Càng không thể được.

Aston quả là người biết thuyết phục, cho dù là những việc phi lý nhất. Do đó, Bảo hoàn toàn không hề nghi ngờ gì về những chuyện anh ta kể sau này. Máu phiêu lưu của Bảo bị kích động. Cô nhớ ra thằng em họ xa dưới Tây Ninh. Trường hơn Bảo đến chục tuổi, là một thứ bệnh dịch mà cả họ đều tránh. Gã trộm cắp, đánh lộn từ bé, vào tù như cơm bữa. Bảo nghe phong thanh gã đôi lần sang được Campuchia mà chẳng cần nhờ đến lãnh sự quán. Gã hơi ngạc nhiên khi nhìn thấy Bảo, rồi nhếch mép.

- Chị Hai cứ yên tâm, có sẵn hàng rồi, đêm nay lên đường.

Bảo gọi cho Aston, rồi chỉ kịp gom bộ quần áo vào một chiếc balô nhỏ, báo với mọi người rằng đi thực tế đến tuấn sau về. Bảo đi cùng Aston xuống Tây Ninh bằng một chiếc xe đồ, rồi chờ đến nửa đêm mới ra chỗ hẹn. Thấy Trường đang đứng cùng một người nào đó nữa. Thấy tập Bảo đến, người kia giật bắn mình gần giọng.

- Thế này là thế nào?

Trường cười hề hề.

- Cũng hàng, đi cùng chuyên.

Người kia là một thanh niên khoảng 30 tuổi, tóc nhuộm đỏ, khuôn mặt đẹp trai, và thoáng trông quen quen mà Bảo chưa nhớ được đã nhìn thấy ở đâu rồi. Bảo chợt nghĩ có lẽ anh ta là một ca sĩ phòng trà nào đó cũng nên. Trường kéo người kia ra một góc, đàm phán có vẻ căng thẳng rồi một lát sau quay lại.

- Ôn rồi, tiền trước đây.

Họ xuất phát vào lúc 0 giờ, chờ đứng đến khi cơn mưa dai dẳng bắt đầu ào xuống. Từ lúc đó thấy Trường rất ít nói, hấn chỉ rít qua kẽ răng những mệnh lệnh cần thiết. Hấn cũng mang một chiếc balô sau lưng, nhưng có vẻ rất nặng, như không chỉ là quần là áo. Bảo rùng mình, biết đâu những thứ gì trong chiếc ba lô cũ kỹ kia. Họ băng qua cánh đồng, lúc bò, lúc trườn trong bùn đất. Bảo cắn chặt môi, cô đang lê t trên những cánh đồng xưa kia từng trắng xương người. Những màn mưa che chắn cho họ giờ trở nên đe dọa như giăng ngàn con mắt vô hình xung quanh. Bảo chỉ biết cầm lạng đi theo kẻ dẫn đường. Trong bóng đêm, cô không còn phân biệt được phương hướng, đành bám theo những âm thanh đang chuyển động phía trước. Sau khi luồn qua những lối mòn đen đặc ánh chừng ba tiếng đồng hồ, có hai chiếc xe máy cùng hai người

choàng áo mưa màu đen chờ sẵn họ trong một bụi rậm. Khi đến tỉnh lỵ Prey Veng, trời đã tang tảng sáng. Hai người tài xế đã đèo họ qua những quãng đường ngoằn ngoèo, hoang vu không người trú ngụ nhận vài thứ gì đó từ trong ba lô của Trường rồi phóng đi mất. Và từ đó, nhóm người kỳ lạ tiếp tục đi bộ vào trong phố.

Trong phòng trọ bản thủ có độc một chiếc giường đôi, và chiếc đệm ẩm ướt có vẻ sạch sẽ hơn nên nhà đôi chút. Sau khi trút bỏ được chiếc áo mưa và thay bộ quần áo cũng đã sưng nước, Bảo nằm vật xuống giường. Thằng em họ đã báo trước, họ phải ở lại nhà trọ cả ngày hôm sau, rồi chờ đến rạng sáng mới lên đường đi Phnompenh, là nơi gã thanh niên đẹp trai kia cần đến. Sau đó hẳn sẽ đưa Bảo và Aston trở về đúng con đường cũ an toàn. Vậy là hết hợp đồng. Aston mở sổ ra ghi chép vài thứ gì đó rồi nằm xuống cạnh Bảo. Bảo mệt rũ người, song chuyên đi kinh hoàng vừa rồi khiến cô khó ngủ. Trằn trọc một lúc, cô cũng lịm vào cơn ác mộng trong tiếng ngáy vang trời của Aston. Khi cô mở mắt, Aston đã ngồi ở mép giường, lại tiếp tục ghi chép. Tiếng bánh xe chạy trên mặt đường lép nhép khiến Bảo biết rằng trời vẫn đang rải rác.

Mới chỉ bắt đầu mùa mưa. Và lúc đêm qua, khi cô thắm nguyện rửa cái thời tiết quái quỷ này thì gã em họ có vẻ hoan hỉ, vừa đi vừa lầm bầm rằng hết sức may mắn, ông Trời chiều lòng người. Vừa lúc đó, thằng Trường cũng gõ cửa xin vào, báo rằng đã một giờ chiều và mọi việc đều tốt đẹp cả. Hẳn mang theo vài ổ bánh mì không, vài chiếc túi nylon đựng thứ gì đen bóng. Hẳn mở ra, ở trong là một vốc nhện và gián rần rần, bóng nhẫy. Hẳn ra hiệu cho Aston kẹp thứ đồ ăn vừa mua được dưới chợp vào bánh mì. Aston làm theo, rồi điềm nhiên đưa lên mồm ngậm một miếng to tướng. Trường dặn dò Bảo vài câu rồi trở về phòng. Cô bỏ riêng mấy con nhện ra ngoài nhấm nháp rồi bắt chuyện.

- Trông anh giống người Nam Âu hơn.

- Không hẳn. - Aston cho nốt con gián cuối cùng vào miệng lúng búng. - Ông nội tôi gốc Ailen, bà nội người Do Thái. Nhưng ông ngoại lại mang hai dòng máu Trung Quốc và Ai Cập. Bà ngoại tôi người Nga. Tôi được pha trộn từ năm dòng máu cả thấy như nhiều người Mỹ khác... Ngay khi cuộc chiến tranh Vùng Vịnh bắt đầu, tôi đã có mặt ở đó, rồi lần lượt đến các chiến trường trên bán đảo Balkan.

Aston có vẻ phẫn khích khi nhắc đến các chiến trường đã đi qua. Anh ta hào hứng kể về những cuộc nội chiến ở Srilanka, Dafur, về 4 triệu người chết ở Congo trong cuộc chiến tranh giành kim cương và khoáng sản, về 20 ngàn đứa trẻ bị bắt cóc làm lính và nô lệ tình dục ở Uganda, những cuộc thảm sát đẫm máu ở Liberia và vụ thanh trừng sắc tộc giữa người Hutu và Tutsi. Trong lúc kể, đôi mắt bình thản của Aston ánh lên những tia kỳ lạ. Anh ta nói đã nghiên cứu tường tận các vụ tra tấn dã man trong cuộc chiến tranh Việt Nam, những cú đập báng súng vào gáy chết tươi, những người tù Việt cộng bị dút thịt ra bằng kim rồi rắc ớt bột lên vết thương, theo Aston vẫn chưa là gì cả. Những vụ hành hình rùng rợn của Khơ me đỏ khi cửa sổ người bằng lá thốt nốt như cửa sổ gà, chôn sống hở đầu rồi phang cuốc lên đỉnh sọ, cũng chưa là gì. Ngay cả những màn giết chóc trong các trại diệt chủng xưa kia của Đức Quốc xã, nhốt hàng trăm người vào phòng lạnh cho đông cứng xong nhúng vào bể nước sôi để rửa từng mảng thịt, cho người sống vào phòng sấy khô như nướng mực, Aston nhún vai “Chưa đi đến đâu”. Là bởi vì Aston đã chứng kiến những vụ tàn sát man rợ bằng cách đóng đinh lưỡi tù binh xuống bàn rồi dùng búa đập cho nát bấy. Nhiều lúc Bảo không hiểu nổi những tiếng lóng của Aston nhưng anh ta có biệt tài minh họa bằng ngôn ngữ cử chỉ sao cho người kia hiểu thì thôi. Những động tác dứt khoát của Aston khi miêu tả các kiểu hành hình khiến Bảo chợt thấy món ăn còn trùng do thằng em họ mua về trở nên ghê tởm. Cô khó chịu.

- Và anh đứng nhìn?

Aston cười giòn tan.

- Chứ sao. Chẳng lẽ tôi có thể can thiệp. Tôi không phải là chính trị gia, uỷ viên Liên hợp quốc hay nhà truyền giáo. Tôi lọt được vào các căn cứ quân sự mà không bị tông cổ là may mắn lắm rồi.

Bảo nhún vai.

- Ô, tất nhiên anh không thể can thiệp. Tất nhiên.

Nhưng những câu chuyện của Aston được kể lại bằng cách thích thú như lúc anh cắn miếng bánh mì kẹp nhện và gián. Aston tinh ý nhận ra thái độ của người bạn đồng hành, anh ta thanh minh.

- Nguyên tắc của cánh nhà báo chúng tôi là chỉ quan sát và bình luận. Không can thiệp. Đó là luật bất thành văn.

Anh ta bắt đầu thay đổi chủ đề.

- Toàn lao vào nơi lửa đạn nhưng cô xem này... Không hề xây sát một vảy da. - Aston cười ha hả rồi giơ hai bắp tay lên ngang vai. - Cần phải biết cách. Trong bất kỳ hoàn cảnh nào cũng phải có cách. Tôi đã từng sống giữa những người Kurd hẳn một năm trời. Một người da trắng Thiên chúa giáo, mà có thể lọt vào cộng đồng người Kurd.

Bảo không hề nghi ngờ những gì anh ta nói, cũng như khi Aston đã từng tuyên bố mọi lằn ranh đều có thể vượt qua, miễn là biết cách. Một người như Aston thậm chí có thể sống cùng những tên giết người khát máu như thể sống giữa những người hàng xóm thân thiện. Như đọc được ý nghĩ của Bảo, Aston kết thúc câu chuyện.

- Tôi cũng đã tiếp xúc với một tên giết người hàng loạt trước khi thả ông cha đó lên ghế điện. Hắn đã lột da đầu hơn chục cô gái sau khi cưỡng hiếp họ.

Aston kể về nhân vật kinh dị này như thể đang nói về một ngôi sao điện ảnh. Chiếc giường là thứ duy nhất trong phòng có thể ngồi được, và Bảo, theo phản xạ hơi nhích ra xa một chút. Cô thấy con người Aston ròn rợn. Bảo buột miệng.

- Tại đó có khác gì lũ quỷ hút máu người.

Aston thôi cười. Anh ta ghé sát mặt Bảo, hạ giọng bí hiểm.

- Hồi còn ở bán đảo Balkan, tôi đã cố công đi tìm những dấu vết còn sót lại của ma cà rồng mà không gặp. Chỉ còn có ma cà rồng là tôi chưa được gặp. Đúng đây, chỉ còn có ma thôi...

Tối hôm đó, bữa ăn của họ có khá hơn. Bảo sang phòng thả ông em họ để lấy khẩu phần. Trường chia cho Bảo và Aston một hũ com và hai suất cà ri. Gã thanh niên đẹp trai ngồi trên giường vực mặt ăn, không nói không rằng. Cô cố gạt trí nhớ để xem cô đã gặp hắn ở đâu rồi nhưng hắn có vẻ khó chịu trước ánh nhìn tò mò của Bảo. Hắn đứng dậy đi vào toa lét. Trước khi hắn với tay đóng cửa, cô chợt nhìn thấy một vết sẹo dài quằn thừng trên phía cổ trái của gã thanh niên đẹp trai. Một tia chớp loé lên. Bảo giật mình nhận ra cô đã nhìn thấy hắn trong bức ảnh truy nã ở văn phòng công an quận cách đây hai tuần. Vết sẹo nằm dưới khuôn mặt đẹp trai không thể trộn lẫn vào đâu được. Cô gạt lại ký ức. Hắn bị truy nã vì người ta đã tìm thấy con dao tang vật trong nhà hắn, là dụng cụ hành nghề chuyên nghiệp, cũng là thứ đã xuyên gọn ổ bụng một tên trùm xã hội đen khác. Bảo thấy nên dặt dưới chân hơi chao đi. Cô phải dựa hẳn vào tường để giữ bát cà ri trên tay cho cố định. Lúc tên giết người từ

trong toa lét đi ra, Bảo cố giữ nét mặt bình thản, miệng cười thân thiện. Cô chào rồi rút lui về phòng. Trường dặn với theo.

- Nhớ ở yên đây. Đừng có ra ngoài nhé.

Trong lúc Aston đang ăn ngấu nghiến bữa tối, Bảo hít một hơi dài rồi thì thào.

- Cái thằng đi cùng mình... không phải là ca sĩ... là một tên giết người... có trong hồ sơ truy nã.

Aston vẫn chăm chú vào bát cà ri trên tay, như thể vừa nghe cô thông báo kết quả của một hiệp bóng đá. Bảo rít lên khe khẽ.

- Aston, anh có nghe thấy gì không? Chúng ta đang đi chung với một tên giết thuê chuyên nghiệp.

Aston liếc mấp mí bóng nhảy, mặt bình thản.

- Chúng ta không can thiệp. Luật bất thành văn.

Bảo run người.

- Vứt mẹ cái luật của anh đi. Suốt từ hôm qua tôi đi chung với một kẻ giết người. Trời ơi.

Aston xoay người về phía Bảo.

- Nghe này, chúng ta có thể làm được gì? Cô tự đi xuống phố tìm đồn cảnh sát Campuchia để báo cáo? Chúng ta kể chuyện này với em họ cô và yêu cầu anh ta đưa trở lại? Hay tôi và cô trốn thoát khỏi đây? Ha ha. Buồn cười chưa. Chúng ta vừa trốn khỏi Việt Nam. Cô nên nhớ rằng giờ phút này tôi với cô cũng đang là tội phạm đây nhé.

Bảo giật bắ n mình. Rõ một điề u rằ ng nế u có thêm cả chục tên giế t người nữa đi cùng chuyế n với Aston, anh ta cũng chẳng ngần, trái lại càng hứng thú vì pho tư liệu số ng có giá trị cho những bài báo đắ t tiề n của anh ta. Càng ngày Bảo càng ghê sợ người đồ ù ng nghiệp của mình. Cô vịn vẹo hai tay. Bảo biế t rằ ng nế u cô và Aston có bất kỳ hành động gì, chính thắ ng em họ quý hoá sẽ giải quyế t mọi chươ ng ngại vật trong chuyế n “giao hàng” của hắ n.

Tờ mờ sáng hôm sau, Bảo thức dậy trước nhắ t sau những giấ c ngủ ngắ n chập chờn. Bên cạnh cô, Aston vẫn ngủ ngon lành, khuôn mặt bình thản như đang nằ m trên chính giường nhà mình và sáng hôm sau sẽ có một tách cà phê nóng hổi chờ sẵn trên bàn làm việc. Bảo mặc quầ n áo. Những bộ cô mang theo đề u là đồ ù của nam giới. Sắn mái tóc cắ t ngắ n, giờ trông Bảo khuynh khoáng như một gã đàn ông cao lớn. Việc cải trang này của Bảo cũng là để đề ù phòng mọi bất trá c trên đường đi.

Họ bước ra khỏi nhà trọ. Những khuôn mặt người ngắ đại trước hiên nhà lại thô lồ ù nhìn họ như lúc mới đề ù n. Cả bô ù người mặc những bộ quầ n áo cũ kỹ, bản thi u hết những người nông dân Campuchia. Riêng Aston vẫn phải đi tụt lại đắ ng sau một quầ ng. Ra đề ù đường quô c lộ, Trường vẫ y một chiế c xe tải nhỏ, trên thùng xe đã nhung nhúc những người. Bảo ngô ù i chen giữa những thùng ngũ cô c và sọt rau đã héo nẫu dưới ánh nắ ng sớm hưng hửng. Không lâu sau, cứ một quầ ng, chiế c xe lại chạy chậm cho khách nhảy lên. Không còn chỗ nữa, nhưng có vẻ như những người dân quê đã quen đi lại kiể u này nên bám kín xung quanh thành xe bắ ng đủ mọi tư thế ù làm xiế c. Giờ thì chiế c xe đã chở một khô ù i lượng gắ p ba lầ n trọng tải mà nó có thể. Đường xắ u, chở nặng, chiế c xe cũ mềm đi xiên xẹo như lúc nào cũng chực ngã lắ n kề nh xuô ng bờ ruộng. Trường nháy mắ t, ý bảo đi bắ ng cách này là an toàn nhắ t. Về mặt

hệt như khi hă' n phâ' n khởi trườn trên những cánh đờ' ng ngập ngụa nước mưa và bùn đấ' t.

Lớp đấ' t đỏ vừa hanh hao sau cơn mưa tung lên những làn bụi đường nặng chịch. Bảo ho sặc sụa, liế' c mắ' t nhìn Aston đang co người bình thân bên một sọt chuồ' i. Anh ta ra hiệu rằ' ng họ vẫn còn may mắ' n chán so với những người đang lúc nhúc bám vào thành xe kia. Thịnh thoảng, chiế' c xe vẫn đề' u đặn thả khách xuố' ng, nhưng không vì thế' mà xe bớt nặng vì liên tiế' p có người nhảy lên. Những gã nông dân hôi mùi, mô' hôi đặc quánh bết xuố' ng cổ, quầ' n áo bụi bờ đấ' t đỏ. Tuy nhiên, Bảo đã thích nghi với cái hỗn tạp, bản thiủ từ lúc dò dẫm trên những cánh đờ' ng hoang sát biên giới. Trời bắ' t đầ' u nắ' ng gắ' t, tỏa cái nóng hằ' m hấp xuố' ng những sọt thực phẩm tươi đang bốc mùi, làm khô rang những cục đấ' t sét dính vào thành xe và nhẩy những lớp mô' hôi nhính nhóp từ người nọ sang người kia. Ấ' y vậy nhưng chỉ một quãng trời đã bắ' t đầ' u ào mưa. Những con người trên xe tiế' p tục chịu trận, hứng đủ sự tai quái của thời tiế' t không một lời phàn nàn. Bảo rút một chiế' c túi nylon thít lên đầ' u. Trong cái diện tích chen chúc trên thùng xe lộ thiên, Bảo không bị ướt người, vì không một giọt mưa nào có thể chui lọt xuố' ng phía bên dưới.

Xế' trưa, xe vào đế' n ngoại ô Phnompenh. Trường gọi một chiế' c tuk tuk để rồ' i một tiế' ng sau đó, chiế' c xe thả họ xuố' ng một khu chợ tồ' i tàn, â' m ãi tằm mùi rác rế' n. Cả đám người lằ' m lũi theo kẻ dẫn đường vào một phòng trọ nằ' m khuấ' t trong góc chợ, có phầ' n còn bệ rạc hơn căn nhà trọ ở Prey Veng. Bảo gắ' m mặt đi theo những bước chân đề' u nhịp lên thắ' ng lằ' u hai. Cái thứ mưa dai dẳng đầ' u mùa làm cho mặt sàn hành lang đã bản thiủ lại càng thêm lớp nhóp. Trường đẩy cửa một căn phòng phía tay mặt.

- Chỉ ở đế' n tồ' i, nên thuê một phòng cho tiế' t kiệm.

Bức tường nhà trọ áp lưng vào khu chợ, không hề có cửa sổ, chỉ vài lỗ thông hơi phía bên trên hứng trọn những tạp âm và mùi xú uế đặc trưng. Những lớp vữa trên tường đã mủn ra và chỉ cần động nhẹ là có thể rụng xuống hàng tảng. Căn phòng có một chiếc giường duy nhất là nơi có thể ngồi được. Bảo mệt đời người, nhìn chiếc giường với lớp ga cháo lòng đầy vết ố vàng một cách thêm muộn rỗi đành ngồi nép vào một góc. Gã đẹp trai không nói không rằng nằm lăn lên đệm. Còn Aston cũng ngay lập tức cởi giày và duỗi căng chân dài nghêu xuống tận cuối giường. Trường vội vã rửa mặt xong vắt chiếc ba lô lên vai.

- Tôi có việc phải đi bây giờ. Mọi người ở yên trong này không được ra ngoài. Đến chiều tôi quay lại đón.

Nói xong hắn bước phắt ra cửa. Bảo nghe thấy tiếng lách cách của ổ khoá phía bên ngoài và tiếng bước chân vắng vắng xa dần. Cô kinh hãi. Thằng em họ đã nhốt cô cùng một tên giết người và một gã nhà báo ngoại lai thích ngửi mùi tanh của máu trong một căn phòng âm u như nhà ngục của kẻ tử tội, ở một nơi hoàn toàn xa lạ. Cả ba bọn họ nằm ngơ ngác yên lặng trên giường. Bảo không còn chuyện gì để trao đổi với người đồng nghiệp bất đắc dĩ, càng không thể nói chuyện với kẻ có khuôn mặt đẹp như ca sĩ. Cô cũng không thể ngả tằm thân mỗi như xuống giường hay đánh liêu lêu la xuống nền đất ẩm ướt đầy gián rết. Gã đẹp trai đã cất tiếng ngáy. Aston cũng lấy chiếc ba lô kê dưới lưng kiểu nửa nằm nửa ngồi rồi lim dim đôi mắt trên khuôn mặt bình thản. Bảo cứ ngồi như vậy, trong ánh sáng nhờ nhờ của căn phòng mà nếu không có đèn hồ hắc không biết trời sáng hay đã tối. Giờ phút này, cô cảm thấy cảnh chen chúc trên chiếc xe thùng khét mùi mồ hôi và rau thối, quãng đường đi bộ dưới làn mưa đêm bản thiu ở Prey Veng, cánh đồng vùng biên úng ngập lờn nhồn những mảnh vụn xương người còn sót lại dù sao cũng vẫn dễ chịu hơn ngàn lần. Không gian và thời gian

trong căn phòng này, trên chiếc giường ngọt ngào này như sánh lại, không thể trôi đi được nữa. Bảo bắt đầu đếm sự sống từ những khắc chạy của kim giây trên chiếc đồng hồ đeo tay.

Hai gã đàn ông vẫn ngáy vang trời và căn phòng đã đen ngòm lại. Những âm thanh lao xao lọt vào qua lỗ thông hơi bắt đầu giảm dần rồi mất hẳn. Bảo không còn nhìn thấy chiếc đồng hồ, thậm chí đôi tay để sát trước mặt cũng không thể nhận ra nữa. Từng tế bào trên người Bảo tê dại, rồi đông cứng lại. Bảo không còn thấy mùi, không còn ngửi thấy mùi xú uế, ẩm mốc và mùi hôi rình toát ra từ hai gã đàn ông. Những tiếng ngáy mơ hồ gọi nhắc vẫn đang còn tồn tại sự sống trong cái địa ngục này. Con lục bục trong dạ dày báo cho Bảo biết lúc này hẳn đã quá 8 giờ. Thằng em họ vẫn chưa quay trở về. Hẳn đi đâu? Chắc chắn cái việc khiếm hẳn phải vội vã ra ngoài chẳng tốt đẹp gì. Biết đâu hẳn gặp trục trặc gì đó và không thể về đúng giờ. Biết đâu hẳn đã bị người ta tóm hay gặp một tai nạn dọc đường. Mà cũng có thể hẳn đã đánh hơi thấy nguy hiểm nên bỏ rơi cả lũ Bảo để rong thẳng về Việt Nam. Mọi ý nghĩ của cô mơ hồ dần dần, rồi bắt đầu lẫn lộn trong ảo giác. Ngay cả thính giác cũng không còn hoạt động nữa. Những tiếng ngáy đều đều vắng xa dần, xa dần rồi biến thành những thanh âm u u siêu thực. Đúng vào lúc Bảo bắt đầu lịm đi thì hai gã đàn ông bên cạnh đồng loạt bật phắt dậy. Cô mở choàng mắt. Ánh đèn neon đục lờ trong phòng soi rõ thằng Trường trước mặt. Có lẽ những người kia đã nghe thấy tiếng mở cửa và theo bản năng thường trực ngay lập tức dứt khỏi giấc ngủ say sưa. Thằng Trường cầu nhàu.

- Đèn đóm đâu mà không bật lên.

Hẳn vút lên giường vài cái bánh mỳ kẹp và lại chui vào buồng tắm, không quên vác theo chiếc ba lô. Bảo nhìn thấy chiếc ba lô của thằng em họ vẫn còn vài thứ gì đó nhưng không còn căng phồng như trước. Tuy nhiên cơn đói khiến cô bỏ qua cái ý định

đoán xem đó là loại hàng quốc cấm nào mà thắ̀ng Trường phải thận trọng đế́n thế́. Thắ̀ng Trường giục giã.

- Lẹ lẹ lên, sắp đế́n giờ “giao hàng” rồi i. Chị Hai và thắ̀ng cao kê_u kia chờ ở đây nhé. Em đưa “khứa” đế́n chỗ hẹn rồi quay về́.

Bảo trao đổi điề_u này với Aston, những mong anh ta đồng ý vì cô không còn muố_n đi chung với con quỷ mang bộ mặt đẹp để thêm một phút nào nữa. Nhưng Bảo buộc phải dịch lại hai câu ngắ_n gọn song rấ_t kiên quyế_t của Aston.

- Anh ta bảo không được vi phạm hợp đồng. Anh ta phải được đi cùng từ đầ_u đế́n cuối i, nếu không sẽ không thanh toán chỗ còn lại. Và vì chuyế_n đi rấ_t tốt đẹp này, anh ta còn muố_n thưởng thêm nữa.

Lại bắt đầ_u một trận tranh cãi quyế_t liệt nữa giữa thắ̀ng em họ và gã kia trong buồng tá_m. Nhưng rút cuộc, Trường ra ngoài trước, cười hê` hê`.

- Ổn rồi, tiễn trước đây.

Khi bồ_n người rời khỏi nhà trọ, đã 11 giờ đêm. Cả Phnompenh chìm trong sự tĩnh lặng đáng sợ. Khu chợ nơi quán trọ không một ánh đèn đường. Và những sạp hàng phủ bạt kín mít ban ngày òn ào là thế́ giờ im lìm như những nắ_m mồ_. Các hốc tường ven cửa chợ trầ_n trắ_n nhìn đám người thắ_t thểu đi nép trên hè phố́. Những bước chân dù rấ_t cô_gắ_ng theo cách êm ái nhắ_t vẫn gõ cồ_m cộp đế_u đặn xuố_ng mặt đường.

Bảo căng thẳng. Trong sự yên tĩnh tuyệt đố_i này, cô cảm thắ_y có hàng ngàn con mắ_t soi mói đang rình mò từ một góc nào đó của khu

chợ, từ những ô cửa sổ tối đen như mực trên cao kia hay rất có thể từ một quãng ngoặt bất thành hình. Nhưng họ chỉ phải đi bộ một đoạn ngắn vì đã có một chiếc tuk tuk chờ sẵn ở đầu phố. Tay lái xe đội mũ sùm sụp, không cần hỏi han đã chạy thẳng một mạch qua những con phố tối đen. Chiếc xe chạy chậm rãi bằng tốc độ tối đa, nổ máy phanh phạch và lượn vào những ngõ ngách nhỏ xíu, mấp mô không trải nhựa. Đường như cả Phnompenh chỉ còn thứ ánh sáng duy nhất từ chiếc đèn pha tự tạo của gã lái xe và âm thanh phát ra từ động cơ. Mười phút sau, chiếc xe dừng lại giữa một con phố hẹp nhưng sạch sẽ với những toà nhà cao tầng sang trọng. Chờ cho tiếng phanh phạch khuếch tán, Trường đứng ngó nghiêng một lúc rồi tiến đến trước một ngôi nhà ba tầng đồ sộ, cửa bao kín mít. Hắn bấm chuông. Vài phút sau, chiếc cửa cuốn đột ngột kéo lên, để lộ chiếc gara khổng lồ tối đen như mực. Trong này không một bóng người, có một cầu thang dẫn lên tầng hai nhưng người dưới này chỉ nhìn được đến đáy bằng đôi mắt đã quen với bóng tối. Chiếc cửa cuốn lại thản nhiên hạ xuống, chưa đầy một giây sau, đèn tự động bật sáng, ánh đèn vàng quạch song cũng đủ làm những người mới đến chói mắt. Một thanh niên da ngăm ngăm bước chậm chậm xuống cầu thang, hắn hỏi gã đẹp trai bằng tiếng Việt.

- Ông hỏi sao anh đi đông người thế?

Gã kia tái mặt liếc nhìn Trường. Trường cười hề hề.

- Khứa đặc biệt, tụi này phải tiến hô hậu ủng. Báo với bác sẽ chuẩn bị cho suất cát sê đậm rồi tụi này biết ngay đây.

- Anh chờ chút. - Gã thanh niên lạnh lùng quay lên.

Chưa đầy năm phút sau, hắn đã quay trở lại.

- Ông bảo sáng mai các anh hãy đi. Đi bây giờ nguy hiểm cho cả đôi bên. Sáng mai ông sẽ chờ ông tiên đầy đủ. - Hãy khoát tay ra hiệu.

Cả bốn lũ lượt theo hắn lên thang gác. Các tầng trên đều tối đen như mực và phòng nào phòng nấy cửa đóng im ỉm. Gã thanh niên dắt họ qua những lối hành lang ngoắt ngoáy nhưng rộng thênh thang được thiết kế một cách mờ ám. Hắn mở một cửa phòng ngay đầu cầu thang rồi bật đèn, sau đó im lặng đi ra ngoài. Căn phòng này hết sức sang trọng, hết một khách sạn năm sao với đầy đủ thảm trải sàn, tivi, tủ lạnh, bồn tắm nhưng cũng độc một chiếc giường.

Đêm đó, ba gã đàn ông nằm dưới sàn để nhường cho Bảo chiếc giường duy nhất và nhanh chóng làm thành một dàn hợp xướng với những tiếng ngáy quen thuộc. Chiếc giường nệm có mùi thơm của loại xà phòng giặt thượng hạng không đủ để Bảo chìm vào giấc ngủ. Trái lại nó gây cho cô một cảm giác bất an kỳ lạ. Cô tự an ủi, cái địa ngục trần gian này sẽ chỉ còn kéo dài vài tiếng nữa. Khi trời hừng sáng, cô sẽ rời khỏi đây và chỉ một ngày nữa sẽ có mặt ở nhà, sẽ vui đùa vào chiếc gối quen thuộc. Thằng Trường đã nói rồi. Lúc về đơn giản hơn nhiều. Hắn thông thả như con cáo thành tinh. Và cả Aston nữa, một thân hình khổng lồ với thân kinh thép từng kinh qua nhiều trận mạc. Bảo mỉm cười rồi nhắm mắt.

Sau một giấc ngất ngưởng, Bảo giật mình vì một cái gì đó không rõ. Thứ bản năng sinh tồn trong những ngày vừa qua đã rất nhanh chóng hình thành cho cô một phản xạ có điều kiện, cái phản xạ giống hệt Aston, Trường và gã đẹp trai kia. Một cái gì đó hiển nhiên làm cô dứt khỏi giấc ngủ đầy mộng mị. Cô nghe rõ dần những tiếng thì thầm trong thanh vắng. Là thằng Trường.

- Hay mày ngủ mê?

Giọng gã đẹp trai dứt quãng.

- Tao đến giờ hít. Nhớ rõ ban nãy nhét một bi sau túi quần, không tìm thấy. Vật quá thử xuống nhà tìm xem có rơi dưới ấy. Tao nhìn thấy... nghe thấy...

Thằng Trường rít lên bằng những âm thanh ào ào như không ra tiếng người.

- Đù má. Tiêu rồi. Mày giết chúng tao. Tưởng được trúng đậm hoá chui mồm cạp.

Bảo không nhìn thấy bằng thị giác nhưng nhìn bằng âm thanh. Cô thấy gã đẹp trai run đi rồi níu lấy thằng Trường như thằng bé ăn mày sắp chết đói bám lấy mớ khoai lang.

- Làm thế nào bây giờ anh?

Thằng Trường dúm gã kia ngã vật xuống.

- Đù má. Sắp chết cả lũ rồi.

Bảo ngò ì bật dậy, cũng tiếp nổi cái tiếng ào ào vô thực.

- Có chuyện gì?

Thằng Trường rít lên.

- Phải ra khỏi đây. Ngay bây giờ.

Ngay lập tức Bảo quờ tay kéo Aston dậy. Thì ra anh ta cũng đã ngò ì dậy từ bao giờ. Cô ghé sát tai Aston, lặp lại nguyên si câu tô ì nghĩa vừa rồi của thằng Trường. Aston không nói một lời, rút chiếc đèn pin nhỏ bằng ngón tay trong túi quần khua quanh phòng. Họ mở to mắt để tìm một lối thoát. Chỉ còn chiếc cửa sổ với hàng chôn song diêm dúa màu trắng, có lẽ ban ngày trông rất

thơ mộng. Gã đẹp trai, kẻ đã chứng kiến cái gì đó, lúc này tỏ ra nhút nhát, thu người ngồi trên giường không một cử động. Aston thò tay vào ba lô, rút ra một dụng cụ kỳ lạ rồi ra hiệu cho thằng Trường. Sau mới biết đó là một chiếc kìm chuyên dụng, có thể cắt được những mảnh sắt to tướng. Mười phút sau, những thanh chắn song bắt đầu rời ra. Những tiếng cạch nhỏ sau mỗi miếng cắt ngọt khiến Bảo hết hồn. Gã đẹp trai đã chốt cửa trước cẩn thận và giờ như được truyên thêm sinh khí.

Khi chiếc cửa sổ mở ra một lỗ toang hoác đủ để một người chui lọt. Aston khua đèn pin xuống dưới. Bức tường đằng sau khu nhà tiếp giáp với một bãi đất hoang, lưng chừng những khối sắt thép rỉ sét nằm nguệch ngoạc chen lẫn cỏ dại. Căn phòng của họ nằm trên tầng ba, và cái việc bẻ cửa sổ của Aston có vẻ như vô nghĩa. Song Aston nhanh chóng lôi tiếp từ trong ba lô một cuộn dây thừng nằm trong chiếc hộp sắt to tướng như hộp thuốc dây. Những người còn lại trở mắt nhìn các dụng cụ hiện đại của Aston quên cả tình cảnh hiện tại. Có lẽ nếu trong một dịp khác, thằng Trường sẽ hỏi Bảo.

- Chị moi đâu ra thằng cha quái quỷ này thế?

Aston vẫn khuôn mặt bình thản, động tác khản trương nhưng chính xác như một người thợ làm vườn buổi sáng. Anh ta móc một đầu dây thừng vào cửa sổ, đầu kia có phần đệm chuyên dụng của người leo núi, buộc vào người thằng Trường rồi ra hiệu cho hắn xuống trước. Ba người còn lại giữ mõi dây, từ từ thả thằng Trường tay vẫn giữ chặt ba lô, lưng lẳng như một xác chết xuống bờ tường. Gã đẹp trai xuống thứ hai và đến lượt Bảo. Cô hít một hơi dài, đưa mắt nhìn Aston. Khuôn mặt Aston lúc này lạnh lẽo như bức tượng đá. Anh ta lẳng lặng buộc dây ngang ngực cô rồi đỡ cô chui ra ngoài cửa sổ, miệng vẫn không nói một lời. Cái vũng đen đặc phía bên dưới giúp Bảo bớt chóng mặt song khiến cô có cảm giác như đang tụt dần xuống địa ngục. Một mình Aston có vẻ khó khăn hơn khi giữ

mô' i dây bên trên nhưng anh ta làm mọi động tác hê' t sức cẩn thận và trách nhiệm, như thể đắ' ng sau lưng không phải là thắ' n chắ' t mà là một đám đông đang xúm vào cổ vũ cho một trò xiê' c.

Chiế' c dây thít dắ' n lắ' y ngực Bảo. Cô thắ' y khó thở. Cô đã tụt xuố' ng tắ' ng hai, và đang lơ lửng ngang cửa sổ phòng dưới. Cánh cửa sổ cách nhẹ, không rõ do cơn gió lạ hay có kẻ mang khuôn mặt ác quỷ đang ẩn hiện bên trong. Tim Bảo thắ' t lại. Những mô' i dây chuyê' n xuố' ng nhanh dắ' n rô' i khắ' n trương hệt như Aston bị người nào đó giục giã. Bảo rơi vào trạng thái mắ' t trọng lượng. Aston giật mạnh dây. Cô cuố' ng lên tháo chiế' c đai lưng rô' i lo lắ' ng nhìn lên trên. Chưa đắ' y một giây sau đã thắ' y Aston thoắ' n thoắ' t tụt xuố' ng bờ tường như một diễn viên nhào lộn chuyên nghiệp. Aston nói nhanh.

- Có người đang tìm cách vào phòng.

Thắ' ng Trường khoát tay.

- Biế' n nhanh lên. Đã gọi điện cho người đắ' n đón rô' i.

Đám người lao đi trong đêm đen. Cái bóng áo rắ' n ri của thắ' ng Trường ẩn hiện như những đố' m bướm ma lập lòe phía trước. Bảo đã bỏ lại toàn bộ chiế' c ba lô ngoại trừ cái ví nhỏ xíu ém chặt trong bụng. Cô chạy như điên dại nhưng so với sức khỏe của ba gã đàn ông, cô tụt lại sau cùng, cách họ một khoảng mà nhiê' u lúc mô' hời khiế' n cô không nhìn thắ' y bóng áo rắ' n ri đâu nữa. Lúc này, không một ai còn giữ phép lịch sự để chờ Bảo. Cô chạy bắ' ng bản năng sinh tô' n được di truyề' n từ hàng triệu năm, luồ' n qua những ngách nhỏ xíu, rậm rạp nhà cửa nhưng tĩnh lặng như một thành phố' chắ' t. Đột nhiên thắ' ng Trường dừng lại, hắ' n nghe ngóng rô' i định hướng trong vài giây, đủ để Bảo đuổi kịp đám người. Không có tiế' ng bước chân đắ' ng sau, không có tiế' ng xe chạy, không tiế' ng chó sủa đêm, chỉ còn tiế' ng thở hỏn hển mệt nhọc của đám người đang tẩu thoát.

Thằng Trường ra hiệu rồi cả m đầu cả m cổ chạy tiếp. Họ nhìn thấy một chiếc xe thùng nhỏ đỗ ở góc phố. Kẻ dẫn đường không nói không rằng nhảy bổ lên thùng xe. Hấn khoát tay cho những người kia lên theo rồi nhanh tay đóng cửa lại. Chiếc xe tự động lao đi trong thành phố không người. Trong thùng xe ngột ngạt và đôi mắt Bảo bị bịt kín bởi một lớp màng đen không khí. Cả bốn người im lặng. Nỗi sợ hãi lúc này mới ngấm vào từng tế bào thân kinh của Bảo. Ban này, nỗi sợ hãi tận cùng đã biến thành những cơn điên loạn tách rời khỏi bản thể để chi phối hành động của cô. Chuyên đi kỳ lạ khiến Bảo như lúc nào cũng như đứng trên một chiếc thang dây treo trên vực thẳm, chỉ chực đứt một mối nối hay một con choáng độ cao cũng có thể khiến cô đổ ỉ diện với thân chết. Bảo cảm thấy cổ họng xít lại, mãi mới mở ra được.

- Có cái gì ở trong ngôi nhà đó?

Câu hỏi của cô rơi vào im lặng. Cô lại bắt đầu nhìn bằng âm thanh. Tiếng xẹt mũi của thằng Trường, tiếng bẻ tay răng rắc của gã đẹp trai đáp lại câu hỏi vô vọng của cô. Chúng đang hoảng sợ, những kẻ không biết sợ là gì, những con linh cẩu ăn xác chết sổng chui nhủi trong bóng tối, lúc nào cũng chỉ chực cắn cổ kẻ yếu thế hơn đã bắt đầu bị tê liệt. Bảo thì thân mật với Aston.

- Theo anh, có cái gì trong ngôi nhà đó?

Cô có thể “nhìn thấy” khuôn mặt bình thần của Aston.

- Biết đâu đây, có thể chỉ là một lão trùm xã hội đen muốn thịt thằng kia cho rảnh nợ và mình bị vạ lây. Hay chính cả đám đã gây nguy hiểm cho lão và... - Bảo lại “nhìn thấy” Aston lia tay ngang qua cổ. – Còn vài khả năng nữa, lão là một tướng lĩnh khát máu của Khơ me đỏ nay cải trang thành một nhà từ thiện, hoặc một giáo chủ của

giáo phái tà đạo đang càn vật tế thần, mà cũng có thể là ma cà rô ng thì sao.

Aston cười khan. Trí tưởng tượng của anh ta đang bị kích động và Aston có vẻ thích thú với điều đó. Anh ta có một sự thoải mái khoái lạc bệnh hoạn khi được đối mặt với những nguy hiểm chết người.

Chiếc xe chạy khá lâu, không rõ là một tiếng, hai tiếng hay cũng có thể là nửa ngày đường. Lịch sinh hoạt đảo lộn làm Bảo không còn những cơn buồn ngủ hay cơn đói nhấc nhở giờ giấc cho cô nữa. Bảo gà gât mặc cho những cú xóc va đầu cô vào thành xe đau điếng. Đôi lúc chiếc xe đỗ lại để ăn xăng hay làm gì đó, rồi lại chạy tiếp. Chừng rất lâu sau nó dừng hẳn lại, và cửa thùng xe lịch kịch mở ra. Cả đám người ngơ ngáo ngó ra ngoài, liu diu mắt làm quen với ánh sáng.

Trời đã sáng, song là thứ ánh sáng sầm sẫm lẫn với nước mưa. Bên ngoài đang mưa xối xả, mưa to đến nỗi Bảo không thể nhìn thấy vật gì ở khoảng cách hai mét. Một người trùm áo mưa kín mít đứng trước cửa xe. Hắn ta quăng một bọc gì đó vào trong, nói tiếng Việt, nhưng là giọng miền Tây: “Mưa to, không đi tiếp được. Hẵng cứ ở trong này”, xong đóng sập cửa lại.

Bóng tối lại bao trùm lấy họ. Aston dựng cây đèn pin vào một kẽ trên thành xe. Ánh đèn pin xanh xao hắt những tia yếu ớt lên mặt họ. Bảo nhìn những gương mặt, rùng mình. Lúc này, chúng không còn là những gương mặt người. Chúng mang vẻ kiệt quệ, hung dữ và chết chóc. Họ mở chiếc túi màu đen, là những gói cơm nếp khô ngấc và một bọc đường thô t nột. Họ vò cơm chám đường, ăn ngấu nghiến. Bảo cũng ngấu nghiến, cho dù không còn cảm nhận được mùi vị của thứ đồ ăn hỗn hợp kỳ quặc đó. Họ ăn, rồi lại ngủ

tiếp. Bảo lơ mơ, nhiều lúc giật mình mở to mắt, không xác định được liệu đó có phải là giấc ngủ. Chuyên đi vòng vèo có ba ngày cũng như chưa hề tồn tại. Có thể đó chỉ là cơn ác mộng. Khi Bảo thức dậy, tất cả sẽ tan biến, và Trường, và Aston, và tên giết người đang trốn lệnh truy nã sẽ chỉ còn là những nhân vật dị hình trong giấc mộng.

Thỉnh thoảng, họ phải xuống xe để giải quyết những nhu cầu tối thiểu. Họ đang dừng lại trên một lối mòn nhỏ xíu, hai bên là cánh đồng. Không phải cánh đồng trồng lúa, đồng thốt nốt hay bất kỳ loại ngũ cốc nào, đó là cánh đồng hoang hoá, cỏ quạnh, chỉ có bóng dáng sự sống của thực vật dại. Mưa mỗi lúc một ồ ạt như thể có một vị thần liên tục hất những phuy nước khổng lồ xuống mặt đất. Bảo không định dạng được vị trí của mọi vật xung quanh qua lớp lớp nước mưa này. Trên ca bin xe có hai gã cũng đang ngơ ngác. Chiếc mũ lưỡi trai sụp xuống khuôn mặt khiến Bảo không biết họ đang ngủ hay đang thức. Khi cô đi xa khỏi chiếc xe để tìm một chỗ kín đáo hơn, cái giác quan thứ sáu vừa hình thành trong một thời gian rất ngắn khiến cô nhìn thấy những ánh mắt gai góc đang xuyên qua làn nước mưa, xuyên qua chiếc áo gió dày cộp làm cô rợn tóc gáy. Bảo nhanh chóng trở về xe. Lúc cô đã ngơ ngác yên vị trong cái hộp xe hũ nút, giữa những gã đàn ông vẫn làm cô ghê sợ, cô cảm thấy an toàn hơn. Bảo thì thầm.

- Mấy tay lái xe này... thế nào ấy... Chúng làm tôi không yên tâm.

Câu nói của cô lại chìm vào vô vọng, như thể lời tán gẫu trong một cuộc picnic nhỏ. Aston vẫn giữ nguyên vẻ bình thản qua hơi thở đều đặn của anh ta mà Bảo có thể cảm thấy. Lúc này đã 5 giờ chiều, và sự thản nhiên của những người đồng hành khiến Bảo bình tâm trở lại. Cô cúi đầu vào thành xe và tiếp tục những giấc chập chờn.

Bảo lơ mơ thấy người mở cửa xe ra ngoài rồi lại tọt vào nhanh chóng, hắt những giọt nước mưa lạnh ngất lên người cô. Và một lần, khi cánh cửa xe mở ra rồi đóng lại, thu vào những tiếng sấm âm ỉ, dai dẳng đặc trưng của mùa mưa miền nhiệt đới, Bảo thấy một bàn tay ướt át, lạnh toát túm chặt lấy mình, kèm theo âm thanh ào ào hệt như đêm trước trong ngôi nhà bí ẩn. Cô nhận ra tiếng thằng Trường, có điều lần này quyết liệt hơn và hoàn toàn ẩn chứa sự tuyệt vọng trong đó.

- Nhanh lên, phải đi thôi.

Thứ giác quan tuyệt vời của con người khiến Aston lúc này cũng hiểu được lời đang nói mà không cần phiên dịch. Ngay khi những người còn lại nhận ra ý định của thằng Trường, họ bắt đầu phản đối. Họ hỏi vì lý do gì, đi đâu, và cho dù bất cứ lý do gì đi nữa họ cũng không muốn tiếp tục trốn chạy, trong thời tiết thế này, ở cái địa hình không biết đánh dấu vào đâu trên bản đồ Campuchia, trong cơn đói khát và kiệt quệ. Họ nói rằng thằng Trường sau hàng loạt chuyện vừa rồi đâm lú lẫn nên sợ bóng sợ gió, nghi ngờ cả những kẻ dẫn đường mà chính hắn tự thuê. Gã đẹp trai nhắc lại cái dự định đưa hắn lánh đến nhà một người họ hàng ở tỉnh lỵ sát biên giới Thái Lan, sau đó Trường có thể đưa Bảo và Aston trở về. Họ chỉ cần chờ cơn mưa này dứt, chỉ cần chờ cơn mưa thôi.

Trước sự kiên quyết của những kẻ đồng hành, thằng Trường vớ lấy cây đèn pin, bật công tắc. Khuôn mặt hắn lộ vẻ bất lực, hung tợn của con thú dữ bị dồn đến bước đường cùng. Hắn vạch miệng ba lô.

- Vì cái gì à. Vì cái này.

Ánh đèn pin lập loè soi rõ thứ bí mật nằm trong chiếc ba lô bản thủ, cũ kỹ mà lúc nào thằng Trường cũng giữ khư khư hơn cả tình

mạng mình. Từng xấp đô la Mỹ màu xanh ken chặt trong đó. Những kẻ sổng trong bóng tối thường đánh hơi thấy nguy hiểm rất nhanh. Thằng Trường đã không còn cách nào khác, đành vi phạm nguyên tắc do chính mình đề ra, mà có thể chỉ vì sự tiết lộ này hắn sẽ phải trốn chạy cả những kẻ đồng hành của mình. Sự giải thích ngắn gọn của thằng Trường quả là thần kỳ. Những người kia không bỏ phí một giây nào, theo gót thằng Trường bò xuống cửa xe. Họ mặc áo mưa, trườn xuống lớp bùn đất nhão nhoẹt để tránh những cặp mắt như thú rình mồi trên ca bin. Họ biết rằng nếu chỉ lỡ mất một nhịp, chỉ cần sai lầm trong một hành động, họ sẽ vĩnh viễn bị chôn vùi trên mảnh đất vô danh này.

Khi đã cách chiếc xe một khoảng đủ để không thể nhìn rõ hình rõ dạng, họ đứng thẳng dậy và lao về phía cánh đồng. Sau lưng họ bắt đầu có tiếng chân rầm rập, và cả tiếng súng nổ lẫn vào những tiếng sấm chực xé toang bầu trời. Bảo nhắm mắt chạy trốn chết, bởi nếu có mở mắt, cô cũng sẽ không nhìn thấy gì trong bức tường mưa dày đặc này. Tất thấy họ đều không nhìn thấy gì, nhưng bản năng tự vệ đã khiến họ chạy theo cùng một hướng. Cánh đồng hoang đại bắt đầu chặt cây cối, và Bảo nhìn thấy những người phía trước cô dừng lại. Họ đoán chừng hai gã lái xe sẽ không thể tìm ra con mồi trong thời tiết và địa hình này. Aston tìm ra một bụi cây có tán rất rộng và họ đứng vào đó để tránh những làn mưa quất rất mật. Bóng tối sập xuống nhanh chóng. Aston lại thò tay vào ba lô, như thể đó là một chiếc túi thần kỳ chứa đủ mọi thứ phòng khi cần thiết. Anh ta lấy ra một chiếc đèn pin to tướng, một chiếc bản đồ bọc nilon và một hộp nhỏ màu đen. Aston cởi áo mưa và ra hiệu cho những người còn lại căng nó lên thành một chiếc dù. Anh ta ngò vào giữa, lật bản đồ và mở chiếc la bàn.

Bảo tuyệt vọng. Họ làm sao biết mình ở đâu giữa cái cánh đồng không lồ không sự sổng này. Rất có thể những tên lái xe kia đã ử

sẵn ý định đưa họ đến đây để cướp chiếc ba lô của thằng Trường và soạn sẵn cho họ những năm mồ vô chủ. Tuy nhiên sau hàng loạt những hành động kỳ quặc của Aston như rọi đèn pin vào đám lá cây xung quanh họ, bốc một nhúm đất lên tay rồi miết cho nó mún ra, anh ta đã khoanh một khoảng khá rộng trên bản đồ và cho rằng họ đang ở chỗ đó. Aston nói rằng họ cần phải đi về phía Tây, là hướng của dòng Tonle Sap, nơi sẽ tập trung nhiều dân cư, sau đó bắt xe ngược lên mạn phương Bắc để trả gã kia về nơi đã hẹn. Con đường trở về Việt Nam sẽ đơn giản hơn nhiều. Lúc này, tất cả thấy đề nghị của Aston như sấm truyền của vị thánh dẫn đường. Aston cho rằng họ không thể ở đây lâu được khi mà cơn mưa không có vẻ gì là ngớt. Anh ta chỉnh lại la bàn và chỉ tay về phía ngược với chiếc xe, vẫn xuôi chiều theo hướng họ chạy từ nãy đến giờ. Aston hy vọng họ có thể tìm thấy một vài ngôi nhà của người thiểu số hay một cái lán bỏ hoang nào đó cho qua cái đêm hãi hùng này.

Họ lại tiếp tục mài miết trong bóng tối. Mũi chân người nọ nép vào gót chân người kia. Cơn mưa dầm dề khiến những chiếc áo mưa trở nên vô nghĩa. Đôi chân Bảo bắt đầu tê cóng không còn cảm giác. Những đôi giày không được chuẩn bị cho tình huống thâm này sục xuông lớp bùn nhày nhầy. Đôi lúc va phải những bụi cây rậm rì, họ phải quay lại để lách sang con đường khác. Thảng hoặc, một ánh chớp rạch trời loà vào những thân hình trùm kín đang mò mẫm như những bóng ma. Họ đi cho đến lúc toàn thân phủ nước ướt sũng, thì Aston dừng lại. Anh ta lại rút chiếc la bàn ra kiểm tra.

- Mẹ kiếp. Lạc đường rồi.

Khuôn mặt Aston phủ một thoáng băn khoăn khi chiếc kim la bàn chỉ hướng Đông, chỉ một thoáng thôi. Anh ta phất tay theo hướng ngược lại, lảo đảo như tự thanh minh.

- Đây là chiếc la bàn tốt nhất, từng có mặt trên khắp các chiến trường, sa mạc và núi tuyết.

Họ lại tiếp tục rơi vào một khoảng thời gian và không gian không xác định. Khi Aston rút chiếc la bàn ra lần thứ ba, anh ta đã hoang mang thực sự. Chiếc kim la bàn bây giờ chỉ hướng Bắc và sau vài giây lúc lắc bất đầu xoay tít như có một bàn tay nam châm vô hình bên dưới. Aston vặn vẹo chiếc la bàn, nhìn Bảo kinh ngạc.

- Ngay cả những khu vực từ trường cực mạnh cũng không thể làm nó rối loạn như thế này.

Bảo rúm vào Aston.

- Thế anh cho là cái gì đã làm nó như thế?

- Tôi... không biết.

Aston, người từng tuyên bố có thể vượt qua mọi lần ranh giới biết cách, người có trong tay đủ thứ dụng cụ trợ giúp trong mọi hoàn cảnh nguy hiểm nhất giờ trở nên vô dụng hết một khách du lịch ba lô ngơ ngác giữa thành phố lạ. Một nỗi sợ hãi khủng khiếp bất đầu thành hình khi Bảo nhận thấy thái độ hiển hiện trên khuôn mặt Aston, điểm tựa tinh thần cuối cùng của cô. Hai kẻ kia bất đầu bực dọc. Gã đẹp trai vắng tục.

- Cần để gì la bàn. Mưa thế này đến người cũng còn điên nữa là la bàn. Cứ đường thẳng mà đi. Số số ng thì số ng, số chết thì chết.

Nói đoạn, gã xông thẳng lên phía trước. Đám người còn lại đành lú lú bước theo. Được một quãng, Bảo nghe thấy gã đẹp trai reo lên.

- Số ng rồi i. Có nhìn thấy ánh sáng kia không.

Những người khác ngẩng lên, vuốt nước mưa trên mặt. Một làn sáng xanh leo lét phía đằng trước, cách chỗ họ đứng chừng một trăm mét. Nó vờn qua vờn lại như những ngọn đèn bão, song toả ánh sáng xanh lét nhập nhòe, ma quái. Gã phất n khởi.

- Chắc có người cũng lạc đường như mình. Cùng hội cùng thuyền nhưng gặp thổ dân vẫn hơn.

Aston dừng lại nắm chặt vai Bảo.

- Chưa chắc đâu. Áo giáp thường đến với những người kiệt sức vì lạc đường.

Hai người kia xằng xái tiến lên trước. Ánh sáng xanh ngày một rõ dần và chuyển động nhanh hơn. Nó nhảy múa như thể có một đám rất đông người đang cầm đèn đi đi lại lại. Bảo chắc đó không phải áo giáp, song có một thứ gì như nam châm cứ điều khiển bước chân Bảo chậm dần. Lại một cái gì đó gợn lên bềng giáp quan. Khi Bảo cách vùng sáng xanh kia chừng chục thước, cô nghe thấy gã đẹp trai hét lên.

- Sao mắt tao tối đen thế này? Đèn pin đâu? Ánh sáng đâu hết cả rồi?

Cả đám nhào đến. Đột nhiên vùng sáng xanh biến mất, đôi mắt Bảo bị bịt kín trong một bức màn đen ghê rợn. Cô hét lên.

- Aston, đèn pin...

Một quầng sáng loá lên, và những gì họ nhìn thấy... có thể chưa bao giờ xuất hiện ngay cả trong cơn ác mộng hãi hùng nhất. Một màu trắng nhợt menh mông đập vào mắt họ, là cả một cánh đồng xương người, với những hốc mắt trần trụi, ai oán, những gò má lõm sâu đầy đe dọa. Bất đầu là Bảo, cô chạy như điên dại, bất kể

có chạy cùng đường với lũ người kia hay không. Đây là cái gì, ảo giác hay sự thật? Tại sao cô lại nghe lời Aston dấn thân vào trò chơi kinh dị này. Khi Bảo kiệt sức ngã sụm xuống, cũng là lúc cô nghe lòng bùng bên tai giọng nói không còn âm sắc của Aston.

- Bảo, be calm.

Cô lắ p bắ p trong cơn mê sảng.

- Aston, những... cái đó... ở đâu ra thế? Họ đã thu hết về bảo tàng Toulsleng rồi, họ đã xây những nấm mồ tập thể rồi.

Giọng Aston hơi run rẩy.

- Tôi... không biết. Có thể chúng ta gặp ảo giác. Ảo giác đến khi những người lạc đường kiệt sức. Thường là thế.

Cây đèn pin của họ tỏa ánh nhợt nhạt lên những đôi mắt kinh hoàng. Nó chớp chồn rồi tắt hẳn. Một tia chớp nháng nhịt lại loá lên, soi rõ một vùng nơi họ đứng. Là một trảng cỏ rộng, với những loại cây kỳ lạ trụi lá, thẳng tắp vươn lên trời. Từ thân cây chĩa ra những cành khẳng khiu, loằng ngoằng như tay người ốm đói. Và ngay trước mặt họ, là một căn nhà sàn bằng gỗ, kiểu cách giản dị như bất kỳ ngôi nhà địa phương nào. Để chắc chắn đó không phải là ảo ảnh, họ chờ một ánh chớp thứ hai. Lần này, căn nhà hiện hiện trước mắt và chỉ trong vòng một giây ánh sáng, họ nhìn rõ chiếc cầu thang chắc chắn dẫn lên tầng hai, cả cái cửa ra vào không cánh. Nó đen ngòm như một hố mắt khổng lồ, nửa chứa đựng lời mời mọc về một chỗ trú đêm ấm áp, nửa phát ra sự đe dọa ẩn chứa vô hình. Ngay dưới gầm sàn là một số dụng cụ nhà nông bằng gỗ hết sức bình thường. Aston bước lên.

- Ta đi thôi.

Những người còn lại liú ríu đi sau, lần bước theo dẫu mái nhà mờ mờ trong màn mưa. Khi họ trèo lên cầu thang, Aston đi đầu còn Bảo sau cùng. Khi cô mới leo đến bậc thang thứ ba thì có vẻ như Aston đã đứng trước cửa nhà. Anh ta dừng lại.

- Ta cứ chờ một ánh chớp nữa, để xem trong nhà như thế nào đã.

Họ không phải đợi lâu. Ánh chớp lần này như thể theo yêu cầu của Aston. Nó chói rọi vào những gì mà anh ta muốn. Và trong khoảnh khắc, Aston rú lên khung khiên p. Tiếng kêu hoảng loạn đánh thức những người còn lại. Anh ta xô họ xuống cầu thang và rẽ mưa chạy thục mạng trong nỗi kinh hoàng. Tức thì Bảo nghe thấy những tiếng la hét, kêu gào điên loạn đến lạnh sống lưng của những kẻ kia.

- Mẹ ơi. Gì thế này?

Những ánh chớp thi nhau rạch trời. Và Bảo nhìn thấy... rất rõ ràng... những thân cây khẳng khiu trước mặt lúc liu treo những thân người. Đó là những khuôn mặt không phải của người với các vết thương đang há miệng, một vết cửa trên cổ, một lỗ thủng trên đầu hay hai hố mắt trống rỗng ứa ra những dòng nước đen không ngừng chảy. Những thân hình teo tóp của thân chết bất đầu chuyển động, những chiếc cổ ngoẹo xuống sau sợi dây lưng lỏng đã ngả lên khuôn mặt sưng máu tươi. Chúng tụt xuống đất và giờ những bàn tay ghêù ngào xiết lấy cổ họ. Cô còn kịp nhìn thấy ánh mắt tuyệt vọng đến gai người trên khuôn mặt những người đồng hành trước khi băng mình qua cánh đồng chết. Trí não của Bảo dường như đã tách rời cơ thể. Cô nhắm mắt lại để tránh những thi thể đang chạm vào cô. Bảo chạy bằng sức mạnh cùng kiệt trong tột cùng nỗi kinh hoàng, chạy trên ranh giới giữa sự sống và cái chết, chạy bằng những cơn ảo giác mê sảng không rõ hình hài, bằng bản năng cuối cùng của một sinh vật sống. Nước mưa, sấm

chóp, gai góc va vào da thịt cô lúc này đã không còn cảm giác. Bảo chạy miết và khi cả năm giác quan đã bắt đầu tê liệt, điều cuối cùng còn lại trong ý thức của Bảo là đôi chân cô đặt lên một mặt phẳng gì đó cứng cứng. Đường nhựa. Bảo còn lại một ý niệm cuối cùng trước khi lịm hẳn vào một vùng bóng tối.

Khi Bảo mở mắt ra, khuôn mặt đang cúi sát xuống đầy lo lắng chính là mẹ cô. Bà reo lên và ngay lập tức có rất nhiều người lại gần vây quanh lấy Bảo. Cô đang nằm trên một chiếc giường sắt, trần nhà màu trắng. Những người xung quanh rất quen thuộc. Vậy là cô đã về nhà. Có thể đây chỉ là một cơn ác mộng, chuyến đi vừa rồi, tất cả đều không có thật. Mẹ cô nắm lấy tay Bảo.

- Con đã nói được chưa?

- Con đang ở đâu đây? - Bảo thì thầm.

- Bệnh viện. Con bất tỉnh tròn ba mươi ngày rồi. Người ta nhìn thấy con trên một đường quốc lộ ở Campuchia. Họ tìm ra giầy tờ trên người con rồi chuyển ngay sang đây. Người ta nghĩ con bị bán.

Nghĩa là chuyến đi này, câu chuyện này và những nhân vật quái đản trong đó là một cơn ác mộng có thật. Bất thần, Bảo thấy một bóng mờ tối lướt vào căn phòng, một cái bóng khổng lồ quen thuộc. Anh ta chen vào giữa đám đông, nở nụ cười bình thản quen thuộc. Ôi Aston. Đột nhiên, khuôn mặt Aston trở nên nhăn nhúm khủng khiếp và làn da ngăm ngăm của anh ta nứt toác ra những vết thương ghê rợn. Bảo hét lên rồi lại ngã t đi. Khi cô tỉnh dậy, đám đông vẫn ở bên cạnh với những khuôn mặt lo âu. Cô thở hổn hển.

- Aston đâu?

- Ai cơ?

- Người đàn ông da trắng cao lớn vừa đứng cạnh đây.

Mẹ cô chảy nước mắt.

- Làm gì có ai con. Tất cả đứng đây từ nãy giờ. Chỉ có ngạ n này người thôi mà.

Đó cũng là lần cuối cùng, cô còn nhìn thấy hình ảnh của Aston Wilkinson.

NHỮNG NGƯỜI TRẺ TUỔI TRONG THÀNH PHỐ

Quán cà phê Alcazar.

Anh bô`i bàn đeo cà vạt đỏ đặt menu xuô`ng mặt bàn.

- Các chị dùng gì ạ?

- Cứ để đấ`y rô`i lát nữa các chị sẽ gọi. Các chị đang chờ một người nữa.

Cả lũ cười phá lên khiế`n anh ta ngượng đỏ mặt bỏ đi mấ`t. Quyên lo lắ`ng ngó ra xung quanh.

- Sao nó hẹn đế`n quán xịn thế` này?

Chúng tôi cũng ngắ`m nghĩa thực đơn, ra cái điề`u đang nghiên cứu để chọn đồ` uô`ng. Đứa nào đứa nấ`y bảnh bao nhưng ví lúc nào cũng lép kẹp như lão ăn mày da bụng dính vào xương sườn. Giang trấ`n an:

- Cái Vi nó bảo sẽ khao mà, cứ yên tâm.

Lam giục giã:

- Mày gọi lầ`n nữa xem nào.

Chưa nói hế`t câu, đã thấ`y Vi loay hoay dựng xe ngoài hè, túi xách màu vàng chóa. Chúng tôi không biế`t nó triệu tập cả hội vì lẽ gì. Cả nhóm thấy có năm đứa, đeo dính lắ`y nhau như keo bầy chuột từ hồ`i tiểu học. Bô` Vi là giáo sư ngôn ngữ. Sau khi tụi tôi học hế`t câ`p hai, ông được mời sang Nhật dạy tiế`ng Việt, mang cả gia đình đi

theo. Vì được học tiếp trung học bên đó. Nó mới về nước được vài tháng vì hợp đồng dạy học của ông giáo sư đã hết. Khi đó chúng tôi đã đến trường đại học hết cả rồi. Ngày Vi về, chúng tôi tụ tập ở phòng riêng của nó, hoa cả mắt vì những gì nó mang ra khoe. Vi như mang cả một góc nước Nhật về nhà. Nó cho chúng tôi xem những tấm ảnh chụp cùng tụi Harajuku (1) ở nhà ga. Nó đánh mắt đen sì, quẹt má trắng bệch, bôi son tím ngắt, lại mặc cả quần cả váy. Cạnh nó là một thằng Harajuku mắt một mí, môi dày, tóc xanh lam dựng đứng, có vài vết máu giả chảy từ mắt xuống tận cằm. Tôi ngấm thằng Nhật Bản xấu xí, cho rằng nó hoá trang thành kinh dị như thế có lẽ còn đẹp hơn mặt thật. Chúng tôi tò mò.

- Boyfriend của mày đây à?

- Không, đây cơ.

Nó đưa cho chúng tôi xem bốn tấm ảnh với bốn chân dung khác nhau, trong đó có một anh chàng da trắng. Chúng tôi nhìn nó kính nể. Sau khi nhận mỗi đứa một gói quà con con, chúng tôi được thoải mái dùng thử kho mỹ phẩm khổng lồ của nó. Chúng tôi thêm muốn nhìn những hộp luminous tròn như quả bóng, những lọ mascara một đầu xanh lá cây, một đầu đỏ sẫm, những thỏi nhũ kim đủ màu sắc. Chúng tôi lôi nhau ra tô vẽ, mặc thử những kiểu quần áo kỳ cục rồi bật các đĩa nhạc hiphop chỉ có những tràng tiếng Nhật từ đầu đến cuối.

Vi đẩy cửa kính bước vào rồi kéo ghế ngồi xuống, mùi nước hoa Sun Flower như kéo cả một cánh đồng tươi mát đi theo Vi. Nó có vẻ hồ hởi, chân tay nhúc nhích không yên. Chúng tôi không nín nổi tò mò.

- Có chuyện gì?

Mặt nó hồng lên, mắt sáng long lanh.

- Hôm qua tao vào phòng riêng của Mickey.

Chúng tôi ô` lên, cũng hô`i hộp không kém.

- Rô`i sao nữa?

Nó ngượng ngịu, ngậm lấ'y ô`ng hút của ly nước cà rô`t.

- Hai tiế`ng. Mới đầ`u nghe nhạc, nhảy... sau đó hôn nhau... trong tiế`ng nhạc, rấ`t ngọt ngào.

Chúng tôi im lặng. Nó cũng im lặng. Cái Quyên gắ`t lên.

- Rô`i sao nữa? Kể tiế`p đi chứ.

- Rô`i sau đó... Mickey bế` tao lên giường... rô`i... lại hôn tiế`p.

- Rô`i sao nữa? - Chúng tôi há hỏ`c miệng.

- Rô`i Mickey cởi áo khoác ngoài của tao...

- Xong thề` nào?

- Thề` thôi, chả thề` nào.

Chúng tôi ô` lên một tiế`ng thấ`t vọng, có cảm giác bị lừa. Lũ chúng tôi bị Vi gạ gẫm bỏ học tiế`t cuố`i để tụ tập ngoài quán. Nhưng xem ra chẳng có điề`u gì thú vị. Từ ngày Vi về` nước, tụi tôi luôn nhìn nó bằ`ng ánh mắ`t khâm phục. Nó có vẻ từng trải. Trong khi chúng tôi chỉ mới hế`t nhắ`ng nhít, bắ`t đầ`u len lén ra hiệu sách mua cuố`n “Khám phá nguồ`n cảm xúc bản thân”, lầ`n lượt chuyề`n tay nhau đọc, rô`i ngồ`i phân tích, bình luận, đưa nào hiểu nhanh hơn giải thích lại cho đưa chậm hiểu, thì cái Vi đã có tận bô`n anh bô`. Nó nhiề`u kinh nghiệm. Có lầ`n nó kể cho tôi về` một anh hơn nó hai tuổi, học cùng trường trung học bên á`y. Nhà anh ta có sáu phòng riêng khép kín, mỗi người một phòng, có một lầ`n nó ở lại đó qua

đêm mà bố mẹ anh ta chả biết gì. Đúng cái lần ở lại đó, nó thuật lại cho tôi tỉ mỉ như câu chuyện với Mickey.

- Hôm đó trời có tuyết t. Cả hai đứa chui vào trong chăn, không mặc gì cả.

- Rồi sao?

- Bọn tao nói chuyện, rồi... đi ngủ.

- Làm sao mà lại đi ngủ được?

Nó nói giọng hiểu biết.

- Người ta sẽ không làm gì được nếu mình không muốn.

Tôi đem chuyện này kể lại với mấy đứa kia, không quên nhắc mắt “Làm sao chui vào chăn rồi mà lại đi ngủ được?” Tụi nó cũng như tôi, có vẻ khó tin. Quyên nheo mắt cười mím “Nó giả lươn đấy.” Nhưng về sau, chúng tôi phát hiện ra cái Vi không giả lươn. Nó nói thật. Và còn phát hiện ra nhiều điều nó mù tịt. Thậm chí có nhiều thứ còn không hiểu biết bằng chúng tôi, những đứa đã được đọc cuốn cảm nang bí mật kia. Chúng tôi thấy nó hết oai.

Không lâu sau đó, Vi quen Mickey. Anh ta học năm thứ ba, cùng trường với Lam và Giang, là tay guitar của ban nhạc Rock *Những chú chuột nhắt*. Mickey đẹp trai, tất cả áo pull và áo sơ mi đều có hình chú chuột Mickey nho nhỏ. Mickey làm nên thương hiệu của anh ta. Ban nhạc của Mickey nổi đình nổi đám ở các trường đại học và dĩ nhiên, Lam và Giang, cũng giống như hầu hết các cô gái khác ở trường đều chết mê chết mệt anh chàng. Đến nỗi cứ nhìn thấy hình chuột hay cái gì liên quan đến chuột đều thấy thần thờ. Nhưng chỉ mới lần đầu tiên gặp Vi, cả hai đã như cá gặp nước. Sau hôm hẹn nhau ở quán Alcazar, Vi lại gọi cho tôi. Tôi ngờ đã ng sau

xe nó, đi nhong nhong khắ p đường phớ. Giọng nó đầy xúc động, vẻ như không nhận được nữa.

- Bọn tao làm việc đó rồi.

Tôi nín thở.

- Như thế nào?

Nó run rẩy qua lớp áo pull vàng rực, tôi có thể cảm thấy thế.

- Mới đầu tao không đồng ý. Nhưng Mickey năn nỉ, mắt đỏ lên, thế là... chắc trước sau gì cũng thế, không từ chối được mãi. - Rồi nó cười khúc khích. - Mà lạ lắm mày à... như đá ấy.

Trước khi đưa tôi về cổng nhà, Vi nói khẽ.

- Mày đừng kể với bọn kia nhé.

Tôi hứa hẹn như đinh đóng cột. Nhưng chỉ được hai ngày. Tôi nhá p nhồm không yên. Nếu có cái gộc cây nào quanh đây thì tôi đã khoét một cái lỗ để hét vào đó rồi. Tôi lại nhả n tin cho từng đứa, và chúng tôi tụ tập ở nhà cái Quyên. Chúng tôi lên phòng nó rồi đóng chặt cửa lại. Thỉnh thoảng, để yên tâm, Quyên bắt ngò mở cửa ngó ra ngoài coi mẹ nó có đứng đó không. Mẹ cái Quyên là trưởng phòng tổ chức trên Ủy ban Quận, ở cơ quan thét ra lửa, ở nhà cũng chẳng kém. Nếu chúng tôi muốn rủ nó đi ra ngoài đâu phải bàn bạc từ trước để tìm cách dỗ i phó. Chúng tôi trèo lên giường, đĩa xoài Thái Lan để ở giữa, ba đứa ngò i vòng tròn quanh tôi. Tôi bắt đầu thuật lại không sót một từ, một lát sau thì quên mất đây là chuyện của cái Vi, lại cứ định ninh như đang kể chuyện của mình. Đĩa xoài xanh còn nguyên vẹn, không đứa nào đụng đến. Tôi kết luận, dùng nguyên từ của cái Vi “Như đá ấy”.

Ba đứa kia tròn xoe mắt.

- Đá nào? Đá tủ lạnh hay đá xây nhà?

Tôi ngờ ngẩn, chưng hửng.

- Tao đâu có biế t. Mà y hỏi cái Vi á y.

Chúng tôi im lặng mấ t một lúc. Chắ c tụi kia, cũng như tôi, đang cố hình dung ra khuôn mặt của Mickey và gắ n với những hình ảnh mà tôi vừa kể lại. Dù sao, trí tưởng tượng của chúng tôi cũng chỉ đế n thế . Giang bấu môi vẽ ghê sợ.

- Không ngờ thắ ng Mickey mặt mũi đứng đắ n mà lại thế .

Cái Lam phụ họa theo.

- Mà lỗi là tại con Vi á y chứ. Lầ n trước nó chả bảo nế u mình không muố n...

Tôi lên tiế ng bảo vệ.

- Nó bảo ở bên Nhật, tụi bạn nó đã trải qua chuyện đó từ hờ i còn trung học.

Cái Quyên bình luận.

- Ủ , tụi mà y còn nhớ hờ i mình học lớp chín, cả lớp chả bắ t gặp thắ ng Hùng và cái Mai Hoa ngoài hờ Thiề n Quang. Sau hai đứa bị gọi lên Ban giám hiệu viế t bản kiểm điểm.

Tuy nói ra thành lời là vậy nhưng trong bụng chúng tôi lại nghĩ khác. Chúng tôi vừa nể cái Vi, lại dường như có vẻ ghen tị với nó, không hẳn là vì nó sở hữu được anh chàng thầ n tượng, mà còn vì một lẽ khác. Chúng tôi cảm thắ y nó đã bước vào một thế giới đặc biệt. Nó người lớn hơn tụi tôi, còn tụi tôi vẫn còn trẻ nít, cho dù có đọc bao nhiêu sách đi chắ ng nữa. Ngoài cái Vi ra, chúng tôi chưa đứa nào

có bạn trai, còn chưa hiểu nắm tay nhau trong một buổi tối mùa đông khác nắm tay nhau chơi ùn đầy như thế nào. Cái Vi liên tục thông báo những tin mới cho chúng tôi.

- Hôm qua lúc Mickey đưa tao về, 12 giờ đêm... không còn ai... và bọn tao đứng ngoài hành lang.

Chúng tôi kinh ngạc.

- Làm sao mà làm được thế?

- Tối qua tao mặc váy ngắn.

Dù tiết trời đã sang đông, Vi vẫn không mặc áo kín cổ hay quàng khăn lạnh, nó cứ để nguyên chiếc cổ trần kiêu kỳ để khoe những vết tím nhỏ xinh trên làn da trắng mịn như một minh chứng của tình yêu. Sau lần miêu tả cuối cùng, là vì mặc dù rất thích nghe những câu chuyện hấp dẫn của nó, chúng tôi vẫn phải phản đối vì chúng tác động ghê gớm đến cái Lam, nó đã thôi không kể nữa. Hôm đó, nó lại phẫn chấn vào đề.

- Lúc chiều nay, bọn tao ở dưới bể bơi Quảng Bá. Nước mát lạnh. Hai đứa bơi đến gần đảo bên kia thì dừng lại. Mặt trời sắp lặn đỏ rực sau lưng Mickey, cực kỳ lãng mạn.

Chúng tôi ngẩn ra một lúc để hình dung cái hồ bơi chiều chiều vẫn đi qua. Giang thốt lên.

- Chỗ gần đảo nhiều rác bẩn chết.

Tôi là đứa con gái duy nhất trong hội không biết bơi, liền hỏi một câu tối nghĩa, không ăn nhập gì vào chuyện vừa kể.

- Làm thế nào mà không bị chìm khi chân tay không bơi?

Cái Lam thở dài náo nê. Sau bữa đó, chúng tôi thấy nó đổi khác. Rồi suốt tháng trời, nó có vẻ bứt rứt không yên. Chúng tôi gạn hỏi nó, và nó đành tiết lộ rằng nó mới có người yêu. Nó cũng kể tỉ mỉ như Vi, nhưng không hào hứng, và tuyệt nhiên giấu tiết anh chàng này không công khai cho chúng tôi biết. Lam tính tình nhu nhược, đôi lúc dằn độn như một chú gà công nghiệp. Chúng tôi đoán ra nó bị ám ảnh bởi những câu chuyện của Vi, những câu chuyện lãng mạn và cuồng nhiệt như phim Mỹ, nên mới kiêu đại một anh chàng. Nhưng có lẽ gã đó chẳng được vênh vang gì cho lắm để mà khoe với các bạn. Tôi thấy nó tội nghiệp.

Sau sự kiện của Lam, như một phản ứng dây chuyền, chúng tôi lần lượt có bạn trai. Bả́t đầu từ Quyên với một anh công tử con chủ hàng điện tử rất nổi tiếng trong khu phố chính, rồi đến tôi. Giang từ chối chuyện này. Nó rất khoái nghe chuyện của chúng tôi nhưng sau đó lại có vẻ không ủng hộ. Nó có biệt danh là Giang Lù Khù, vì lối sống củ rù cù rù y như các cụ. Nó nghe nhạc Văn Cao, đọc truyện của Nguyễn Huy Thiệp, tóc không nhuộm, không tã, không uốn, buộc một túm to sau gáy. Trong khi chúng tôi mặc quần cap trễ, váy búp bê thì Giang mang quần ống đứng và áo sơ mi cắ m thùng như đồ học sinh. Tuy nhiên, sau đó có một việc xảy đến với Giang khiến chúng tôi không nén nổi sung sướng. Hôm đó, bả́ nó đi làm về sớm, và... bả́t gặp nó với thắ ng bạn cùng lớp. Tin này do bạn bè của cậu kia nói ra chứ chúng tôi không hề biết Giang có người yêu từ bao giờ. Nhưng hôm sau bả́t gặp đôi mắt sung húp của nó, chúng tôi thấy thái độ hoan hỉ hôm trước thật vô cùng độc ác.

Bạn trai của tôi đã đi làm. Anh người lớn, điề m đạm và hiểu biết. Tôi cũng phải trải qua màn kể chuyện như tui nó. Nhưng suốt một tháng trời, tôi không có chuyện gì để kể. Anh không hề đụng vào người tôi. Tôi đành tả lại cho lũ bạn theo trí tưởng tượng.

- Mới chỉ là bước khởi đầu thôi. Chiều hôm qua tại tao có một nụ hôn tuyệt vời. Trên quán cà phê tầng 18. Lúc đó trời đổ mưa rào. Anh ấy nắm chặt tay bước ra ngoài sân thượng. Lúc đó mưa ướt hết tóc, mặt, cổ, nhưng cả hai chẳng biết gì nữa hết, bỗng bẽn lẽn như cười trên thảm bay. Dưới kia đèn lấp lánh như sao sa, và trên đầu là sương, chớp, mây, mưa.

Giọng nói của tôi không được tự tin cho lắm song có hiệu ứng thực sự. Tôi nó ngăn người ra nghe. Nhưng sau đó tôi đâm ra bực dọc. Những ngày đầu tôi còn tự hào vì thái độ của anh hàm nghĩa là sự tôn trọng đối với tôi, song giờ sự tôn trọng đó khiến tôi cáu kỉnh. Tôi là bạn gái thứ ba của anh, anh cũng đâu còn trẻ con nữa. Một lần tiền tôi về nhà, anh dặn dò tôi cẩn thận như mọi bữa. Tôi giận dữ.

- Anh chưa chào em đâu đấy nhé.

- Chào đây. Chào em. Chúc em ngủ ngon.

Tôi suýt khóc.

- Không phải chào như thế.

Anh chợt hiểu ra, nhẹ nhàng kéo tôi vào lòng. Lúc đó không hề có mưa rào, tôi đang đứng trên mặt đất, nhưng trong lòng cuộn sóng, bỗng bẽn lẽn như cười trên thảm bay. Tuy nhiên, những gì sau này không giống như tại bạn đã miêu tả, không còn thảm bay nữa. Tôi có cảm giác những cuốn sách lừa tôi, lũ bạn lừa tôi, và cả anh nữa, cũng đánh lừa tôi. Nhưng ngày hôm sau, lúc gặp lũ bạn ở quán cà phê, tôi lại bắt đầu bằng một giọng hào hứng hiếm thấy “Anh ấy cực kỳ tuyệt vời, cực kỳ lãng mạn” và tiếp tục kể bằng trí tưởng tượng. Tôi hả hê thấy chúng nó sững sờ pha đôi chút ghen tị.

Chúng tôi đã sang năm thứ hai. Tuy nhiên, những câu chuyện tình yêu không còn lãng mạn và kỳ diệu như trước nữa. Chúng tôi dần

dân phải đối mặt với nhiều thực tế. Mickey từng rời bỏ cái Vi nhiều lần, sau đó chủ động quay lại, rồi lại bỏ đi. Mỗi lần như thế, Vi như hoá dại. Nó mất hết lý trí, gọi điện, nhắn tin cho Mickey năn nỉ chán chê rồi đi gạ gẫm những người khác để thay thế ngay lúc đấy. Thậm chí có lần nó còn tìm đến kẻ đã bỏ rơi mình để khóc lóc rồi lại gặp tôi kể tất cả. Tôi ôm chặt nó vào lòng. Lúc này Vi ngốc nghếch, khờ dại như một đứa trẻ. Nó đã bị Mickey rút mất hết hồn vía. Vi bắt đầu học năm thứ nhất ở một trường đại học quốc tế nhưng nó bỏ học suốt để chầu chực ở cổng trường Mickey. Tuy nhiên, có lúc tưởng như nó đã quên đi rồi thì Mickey quay trở lại. Chúng tôi không nhận được nữa.

- Mickey chỉ cần ở đây có một thứ thôi.

- Cũng được, tao yêu Mickey.

Giang vẫn tiếp tục tình yêu bị cấm đoán với cậu bạn cùng lớp. Tình yêu của nó còn mù quáng hơn chúng tôi. Lam sau nhiều lần bỏ đi bỏ lại anh chàng đáng chán kia rồi cũng dứt ra được. Quyên thì đã thay tới anh chàng thứ hai rồi. Đến lần thứ bảy Mickey tránh mặt Vi, Vi thay đổi hẳn, lúc nào cũng tươi cười hơn hẳn. Nó bảo:

- Bây giờ tao có một anh cực hay. Ngày mai sẽ dẫn tao đi shopping. Tao sẽ mua một chiếc đồng hồ Swatch, một lọ nước hoa Gucci, hai chiếc quần CK, và tất cả những gì mà tao cần. - Nói rồi lăn lộn trên giường cười như phát rồ.

Chúng tôi mang cho nó một ly nước đá và bắt đầu phân tích. Nhưng Quyên lạnh lẽo, giọng y như cụ già trải đời.

- Kệ nó. Biết sống cho mình thế là tốt. Hãy tìm một người yêu mình hơn là người mình yêu.

Từ năm lớp bốn, chúng tôi đã trở nên khăng khít nhưng không vì thế mà không cãi nhau. Ngược lại, chúng tôi giận dỗi liên miên. Mỗi lần như thế lại chia làm hai phe. Và tùy theo từng chủ đề của những cuộc xung đột miệng mà thay đổi thành viên các phe. Nhưng lần này, tôi hoang mang, không biết nên thế nào thì đúng. Sau bận đó, Vi và Quyên liên tục đi cùng nhau. Hai đứa ít liên lạc với chúng tôi. Nghe phong thanh Quyên không thay đến anh bồ thứ ba nữa mà suốt ngày cặp kè với cái Vi, lao vào những cái mà chúng nó gọi là “cuộc vui đặc biệt”. Bồ mẹ chúng nhiều lần gọi điện hỏi tôi xem có biết chúng ở đâu không vì đã ba ngày hai đứa không về nhà, cũng không đến trường. Một ngày nọ, tôi cũng phát hiện ra Lam biếc náu trong cái nhóm ít ỏi của tôi. Tôi phàn nàn với Giang khi hai đứa đang ngổn ngáo cô c chèo bên cạnh tin trường nó.

- Mà thử đoán xem tụi nó đi đâu, làm gì?

Như mọi bận, Giang suy nghĩ rất lung rồi vết thìa chèo cuối cùng vào miệng.

- Tao chịu.

Hồi này tôi và anh hay cãi cọ. Chỉ là những chủ đề vớ vẩn nhưng nội dung tranh luận lại vô cùng gay gắt. Tôi thích Quang Dũng, nhưng anh chê Quang Dũng giọng ngáo lười, rẻ tiền, Trọng Tấn mới là kinh điển, sang trọng. Chúng tôi cũng thường xung đột về những chủ đề ở thì tương lai xa. Anh muốn sau này sẽ sinh con trai, tôi lại thích con gái. Anh bảo con trai sau này sẽ ở với mình, chăm sóc mình, còn con gái lấy chồng rồi là hết, đã thế có người yêu rồi thì mê muội, bồ mẹ bảo thế nào cũng không nghe. Tôi cho là anh ấu trĩ, cổ hủ. Tôi cũng là con gái, anh nói vậy là có ý gì. Tôi muốn sau này phòng ngủ của chúng tôi sẽ ở tầng trên cùng cho thoáng đãng, để trước khi chìm vào giấc ngủ sẽ được chiêm ngưỡng bầu trời đầy sao và những cơn gió mang hơi nước mát lạnh. Anh bảo

rằ ng nên để phòng ngủ ở tằ ng hai để lỡ đêm hôm bằ mẹ anh có việc gì thì gọi cho tiện. Và đặc biệt anh không thích những người bạn của tôi tí nào. Anh cho rằ ng đằ i với người phụ nữ, gia đình mới là tằ t cả, bạn bè chỉ là để cho vui thời niên thiằ u. Một người bạn chân chính phải giúp đỡ nhau cùng học tập, tiằ n bộ, không phải túm năm tụm ba để nói chuyện nhằ nhít. Tôi ức nghẹn cổ. Bảo rằ ng quan điểm của chúng tôi không hợp nhau, chia tay thì hơn. Anh bảo tôi cằ p, bảo thủ, và tùy em quyằ t định, hãy suy nghĩ cho kỹ. Tôi đừng đừng bỏ vằ , ngay lập tức gọi điện cho cái Vi, thay vì gọi cho Giang, người cuằ i cùng vẫn ở cùng phe với tôi.

Vi đằ n ngay. Nó gằ y đi nhiằ u, chiằ c khuyên bạc lằ p lánh ở rằ n, môi phủ luminous ướt át, mớ tóc mới nằ i dài xuằ ng tận eo lưng, dày và thẳng tắ p như những nhân vật nữ trong truyện tranh Nhật Bản. Tôi khóc oà lên, nói rằ ng đang chán đời lằ m. Nó bảo tôi ngằ i lên xe, cuộc đời thiằ u gì thứ hay mà phải chán. Nó vỗ vằ , an ủi tôi như khi tôi coi nó là đứa bé khờ dại lúc Mickey nhìn thằ y sằ máy của nó mà không thềm nghe. Nó bằ m điện thoại hẹn hò ai đó, nói rằ ng em đi cùng một cô bạn học cũ rằ t hay. Chúng tôi dừng lại trước một quán bar trên phằ c. Quán chỉ có một biển hiệu nhỏ xíu, một cánh cửa sắ t nâu cũng nhỏ xíu đóng im ỉm, tuyệt nhiên không có thứ gì trang trí. Chúng tôi bước vào trong. Mắ t tôi quen dằ n với bóng tằ i. Bức tường bên trong loang lỏ những hình vẽ phun màu trường phái Graffiti. Tôi thằ y Lam và Quyên đã ngằ i sẵn ở đó rằ i, bên cạnh là hai người đàn ông quằ ng ngoài 30 tuổi. Nhìn thằ y tôi, tụi nó hoan hỉ, hỏi Giang đâu. Tôi nói tôi đi một mình.

Tôi không hài lòng khi nhìn thằ y những người lạ. Vì những tưởng nằ u chỉ có mình tụi nó, tôi đã rằ m rút kể lằ và sẽ được nghe những câu khiằ n tôi hài lòng.

- Quên chuyện đó đi. Mà y vô n kiêu hằnh lằ m cơ mà, việc gì phải buằ n vì dằm chuyện lằ tẻ.

- Mày thông minh và xinh đẹp, đũa nào làm mày buồn thì đũa ấy là thằng ngu.

Vi quàng tay qua tôi, mùi Sun Flower quen thuộc phả qua khiến tôi dễ chịu, nhớ đến những ngày chúng tôi chễm chệ ngồi trên giường xem nó biểu diễn điệu múa bụng.

- Đây là Mỹ Lan, cùng nhóm tụi em. Còn đây là anh Nam, giám đốc công ty truyền thông CTK. Anh Terry Mạnh, Việt kiều Canada, trưởng đại diện chi nhánh ngân hàng ở bên ấy. Các anh đưa các vi dít cho bạn em đi. - Vi cười toét miệng. - Đáng lẽ hai đũa này phải giới thiệu bạn trai của tụi nó, lại để mình phải giới thiệu.

Tôi tròn mắt nhìn hai người đàn ông lịch lãm và điềm đạm. Hóa ra là bạn trai mới của Quyên và Lam. Hai người vui vẻ đưa các cho tôi. Người được giới thiệu là Việt kiều Canada mặc áo body màu đỏ, ngồi cạnh Quyên nên tôi đoán là bồ của nó, còn người kia mặc áo pull Lacoste màu xanh lam. Quyên mặc quai dây màu hồng, còn Lam nồn chuồng, Vi vẫn là màu vàng quen thuộc. Trông họ như một dàn người mẫu quảng cáo cho các loại đồ uống có ga. Vi nắm lấy tay tôi.

- Chờ tí. Có vài người nữa sắp đến.

Chưa nói hết câu thì có hai người đàn ông nữa đẩy cửa bước vào. Tôi suýt ó lên ngạc nhiên vì thấy một người áo tím, một người da cam. Vi nhảy lên ôm cổ người áo tím, mắt nhìn về phía tôi.

- Đây là anh Dũng. - Đoạn hôn rất kêu lên má anh ta. - Mỹ Lan mà em vẫn kể với anh. Còn đây là...

Nó ngơ ngác nhìn Áo Da Cam. Dũng chìa tay.

- Hùng địa ốc. Cậu ấy sẽ khao toàn bộ ngày hôm nay vì vừa trúng một gói thầu.

Lũ bạn tôi reo hò ầm ĩ cả ngưỡng ngừng gì trước người mới vào. Tôi đâm ra ngưỡng thay cho chúng nó. Khao vài ly nước có đáng gì mà phải lộ bạch thế. Áo Da Cam ngồ i xuống cạnh tôi, giọng như đã quen nhau từ lâu lắm.

- Mỹ Lan đang học trường nào?

Vi quay sang tôi.

- Làm quen tự nhiên đi nhé. Bây giờ còn sớm, chờ lát nữa sẽ về nhà anh Dũng. Ở đó có sẵn đồ ăn rồi.

Tôi ngà n ngại.

- Hay thôi, sáng mai tao phải thi học kỳ.

Cả ba đưa trợn mắt.

- Ba tháng nay mới được gặp mày. Định bỏ về là sao? Hay định về với anh *Gia-Đình-Là-Tất-Cả*.

Câu nói khích khiến tôi lộn tiết. Tôi ngồ i lại, trò chuyện linh tinh và khi bên trong đã bắt đầu đông đúc, chúng tôi rời khỏi quán.

Dũng sống một mình trong ngôi nhà bốn tầng ở một khu đô thị mới. Nhà trợn trợn. Vi giải thích rằng đây là nhà phụ của bố mẹ anh ta, để không chẳng làm gì nên anh dùng chiêu đãi bạn bè cho tiện. Chúng tôi lên tầng ba. Dũng mở cửa một phòng. Phòng này rộng rãi, đầy đủ tiện nghi, có giường, ti vi màn hình phẳng, và một bộ giàn âm thanh khổng lồ. Chúng tôi ăn đồ nguội trong tủ lạnh. Sau đó, Vi bắt đầu cho đĩa vào đầu DVD. Là thứ nhạc quen thuộc của Vi, hiphop Nhật Bản. Dũng quay sang Áo Da Cam giải thích:

- Các em ấy phải về nhà trước 12 giờ nên hôm nay mình chơi sớm.

Tôi đưa mắt nghi ngờ nhìn những người này. Những hành động và lời nói của họ như đã được lắp ráp quen thuộc hàng ngày. Tôi cảm thấy bất an, nhưng rồi lại xua ngay cảm giác đó đi, ở đây có ba đứa bạn thân nhất đời của tôi, làm gì mà phải lo lắng đến thế. Áo Da Cam có vẻ xoắn xuýt lấy tôi. Giá thử cả lũ đi ăn chè ngô, hẳn tôi sẽ thấy dễ chịu hơn nhiều. Nhưng trong một không khí xa lạ như thế này, nhất là có một người đàn ông xa lạ cứ hỏi han bên cạnh càng khiến tôi nhớ anh đến khổ sở. Chỉ mới một ngày không gặp anh mà tôi đã thấy bứt rứt không yên. Áo Da Cam đổ một túi con con những thứ gì đó ra đĩa. Chúng tròn như viên thuốc tây, nhưng màu sắc sặc sỡ giống hết những chiếc áo của các bạn tôi. Mới đầu tôi tưởng đó là kẹo ngậm, nhưng một lát sau, tôi bắt đầu lờ mờ đoán ra. Tôi hơi ngạt thở. Tôi cho rằng những đứa bạn hoặc sẽ thuyết phục tôi, hoặc khiêu khích để tôi thử nó. Thậm chí những gã đàn ông xa lạ kia sẽ lên bả vào cốc nước của tôi, tệ hơn thì dùng vũ lực bắt ép tôi phải uống. Nhưng không ai có vẻ gì muốn mời tôi những viên xinh xinh như kẹo kia. Họ thản nhiên quên mất sự có mặt của tôi, coi tôi là con bù nhìn rơm ngoài cánh đồng. Vì nhặt một viên màu lam nhạt rồi chiêu bằng nước lọc. Quyên bới tung những viên tròn tròn, đặt lên hạ xuống rồi hét lên.

- Sao hôm nay toàn thứ lạ thế này?

Dũng an ủi “Hùng mới nhập hội nên không biết” rồi lấy một viên màu be thả xuống ly, sau đó đổ ông ọc chai rượu Whisky vào lắc lắc. Họ bật nhạc to dần lên. Chừng 20 phút sau, Vi đứng dậy, nó uốn éo chiếc khay bạc trước mặt Dũng bằng điệu múa bụng quen thuộc. Tất cả bắt đầu lắc lư. Chiếc loa thùng đã được bật to hết cỡ. Tôi như mù đi vì tiếng nhạc, vì khói thuốc, vì những chiếc áo đủ màu sắc lấp lánh trong ánh đèn trước mặt. Áo Da Cam lúc

trước liên tục mời tôi uống nước rồi nói về cùng hội cùng thuyền “Ở đây anh và em mới tinh nên dễ bị tội này bắt nạt”, giờ đã tựa hẳn một bên má vào chiếc loa khổng lồ, miệng cười toe toét với khoảng không trước mặt. Tôi cho rằng anh ta bị điếc mất rồi. Tôi lo lắng cảm thấy cái phản ứng dây chuyền ngày nào đã quay trở lại, nhưng không nén được, tôi rụt rè hỏi Vi.

- Cái này nó thế nào?

Vi cười ngật nghêu.

- Ô, mọi người ơi, Mỹ Lan hỏi cái này nó thế nào.

Tất cả đều cười rú lên như hoá dại, không hẳn vì câu pha trò của Vi. Mỗi kẻ cười một kiểu, như có điều gì tức cười quái dị lắm. Vi hét vào tai tôi khiến màng nhĩ đau điếng.

- Thử đi. Hôm nay bọn tao khai hoá văn minh cho mày. Một lần thôi, không sao cả. Nhiều lần cũng không sao cả. Mai vẫn đi thi bình thường.

Nó chìa chiếc đĩa gỗ ra trước mũi tôi như mời trẻ con ăn kẹo. Tôi nhìn xuống đĩa, chúng đẹp, và ma mị. Tôi nhặt một viên màu hồng đất, màu sắc ưa thích nhất của tôi, bề mặt có khắc chữ *For you* cẩu kỳ như in trên tấm thiệp Valentine. Không để tôi kịp suy nghĩ, Vi nhét tọt vào miệng tôi rồi chìa ra ly nước. Nó trôi xuống họng như mọi viên thuốc cảm khác. Tôi chẳng cảm thấy gì. Tôi chờ đợi, nhưng vẫn chỉ thấy mù đi vì tiếng nhạc dội vào ngực thành thịch. Cái Lam đã thôi cười, nó ngơ ì khóc tí tí như bà điên mỗi lần lên cơn. Thốt nhiên tôi kinh hoàng khi Vi từ từ tuột chiếc áo cũn cỡn lên quá đầu. Chiếc váy lụa thả rơi xuống đất. Rồi những mảnh vải cũng lần lượt rời khỏi Quyên. Chân tay chúng dài và nhỏ xíu như những con búp bê Barbie. Bộ ngực tròn xoe mịn màng bôi nhũ kim lấp lánh. Cơ thể chúng như không có thực trong cái không

gian ô tạp này. Quay sang bên cạnh, Dũng đã không còn màu tím trên người nữa. Anh ta tro lại màu da bạch bạc, tai tái. Tôi khiế p hải định đứng lên thì chợt thấ y những tiế ng động nhỏ dầ n như thể vừa được nhấ c bỗng ra khỏi phòng từ lúc nào. Tôi thấ y người nóng ran lên tuồ ng rơi vào lò lửa, và khát nước ghê gớm. Tôi uồ ng nước lạnh ừng ực và cảm thấ y dễ chịu. Tiế ng nhạc như văng đế n từ tận nơi nào xa lắ m nhưng vô cùng quyế n rũ. Tôi cảm thấ y phấ n chấ n hơn bao giờ hế t. Tôi thấ y lũ bạn tôi rấ t đáng yêu, cuộc đời này thật đáng yêu, tâ t cả những người trong phòng này thật đáng yêu. Tôi mỉm cười, rô i cười thành tiế ng, sự vui vẻ khiế n tôi cười mãi không thôi. Chân tay tôi nhẹ bỗng, người cũng nhẹ bỗng như bỗng gòn bay trong gió. Tôi muồ n nhảy múa, tôi yêu đời và sẽ nhảy múa cùng những người bạn dễ thương này. Tôi sung sướng không chịu đựng nổi. Tôi giồ ng như một vị thầ n trong chiế c chai chật hẹp dưới đáy biển sâu, giờ được giải thoát đang bay lượn trong làn sương ngọt lịm. Tôi hát tướng lên.

- I'm a genie in a bottle, baby. Come, come, come on and let me out... My body is saying let's go go. But my heart is saying no no. (2)

Tôi tưởng đầu như mình là Christina Aguilera. Tôi đứng hẳn lên bàn và hát, lũ bạn ở dưới vỗ tay â m ĩ như những fan hâm mộ trên sân vận động. Tôi cứ vui sướng như thế mãi cho đế n lúc đầ u óc bắ t đầ u mụ mẫm đi. Người tôi đồ ra, không muồ n nhúc nhấ c chân tay. Tôi vẫn còn cô chồ ng mi mắ t lên nhìn đồ ng hồ trước khi gục xuồ ng tâ m thăm trải sàn đã ướ t đấm rượu Whisky và nước lạnh. Lúc đó là 3 giờ sáng.

Hôm sau, tôi về nhà lúc gầ n giữa trưa. Mẹ tôi vẫn chưa đi làm. Mẹ ngồ i ở phòng khách, mặt lo lắ ng. Tôi không dám nhìn vào mắ t mẹ tôi, trả lời qua quít.

- Một đũa bạn ở ký túc xá bị câ p cứu nên con thức đêm để trực.

Thấy bộ dạng khiếp đảm của tôi, mẹ không muốn hỏi gì thêm. Tôi lên phòng, người trống rỗng, không buồn, không vui, không sợ hãi, không đói, không ham muốn. Tôi vội tạm nắm sách vở vào cặp, ăn vội nửa bát cơm rồi uể oải đi ra cửa, uể oải thông báo.

- Con có bài thi học kỳ.

Suốt một tuần sau, tôi không gặp đứa bạn nào. Anh đến trường tìm tôi, mặt mày thiếu ngủ, ân hận, nói rằng lỗi là ở anh. Tôi trở lại cuộc sống bình thường. Cuộc vui kỳ quái hôm đó chỉ còn như một giấc mơ. Tôi vẫn đều đặn lên lớp, tôi thứ bảy đi chơi với anh, thỉnh thoảng lại trở về một tiết sang trường cái Giang ăn chè ngô. Áo Da Cam có gọi điện cho tôi hai lần, bảo là muốn gặp tôi nhưng tôi từ chối. Nhưng cũng chỉ được một tuần, những chủ đề cũ lại bị chúng tôi mang ra tranh luận. Tôi hét lên.

- Anh là người khó cải tạo. Ai mà dám sống với anh cả đời chứ.

Lần này tôi không mất công khoá trái cửa phòng để nằm trên giường mà khóc rấm rứt nữa. Tôi gọi điện ngay cho cái Vi. Áo Da Cam vẫn mặc màu ấy, nhưng kiểu khác. Cả hội nhìn thấy tôi tỏ vẻ hết sức vui mừng. Chúng tôi lại đến nhà Dũng, lần này là sáng chủ nhật. Tôi ở lại cả ngày, và về nhà vào lúc 5 giờ chiều, vẫn ăn tôi bình thường. Ngay tối hôm đó, tôi đã lại làm lành với anh. Nhưng lần này nhìn thấy anh, tôi không còn cảm giác vô vấp nữa, cũng không còn run lên đến cơn cào lúc anh ôm chặt tôi trong lòng ngực rộng và ấm nóng. Tôi trống rỗng, tôi vô cảm, tôi như ở lại dưới đáy vực sâu. Thấy thái độ rầu rĩ của tôi những ngày sau đó, anh cố gắng làm cho tôi vui, chuộc lỗi bằng cách dẫn đi xem phim và ăn các loại chè trên phố. Tôi cũng vui lên thật. Nhưng thời gian này tôi rất hay bị những thứ vụn vặt làm cho cáu kỉnh. Tôi có nhiều nỗi buồn. Tôi bị trượt môn Tâm lý. Tôi bị cuốn mất chiếc điện thoại mới tinh. Tôi bị mẹ mắng là bạc bẽo giống bố tôi. Mỗi lần như

vậy, tôi lại gọi điện cho Vi. Và một buổi chiều, khi tôi vừa đẩy cửa bước vào quán bar trên phố cổ, đã thấy Giang ngồi ở đó rồi. Mặt nó buồn bã, tôi biết ngay là có chuyện. Nhưng bên cạnh nó có một anh chàng mới, mặc áo xanh lá cây. Nghe nói anh ta là bạn của Mạnh, cũng mới từ Canada sang. Tôi không kịp hỏi xem nó có chuyện gì. Chúng tôi luôn có chuyện, và không thể giải quyết ổn thỏa được. Chúng tôi không phải là những phụ nữ trưởng thành như mẹ tôi để có thể tự quyết mọi việc, cũng không phải là trẻ con để từ chối trách nhiệm. Chúng tôi có trách nhiệm, nhưng không thể giải quyết. Giang giống như tôi, không ai mời nó những viên kẹo xanh đỏ kia. Nhưng nó không tò mò hỏi xem “nó thế nào” mà thận trọng nhón lấy viên CK màu xanh lá cây nghiên cứu như thể đoàn thanh tra đang làm kiểm định. Nó chậm rãi bỏ vào miệng, không chiêu nước mà như ngậm bạc hà.

Chúng tôi bắt đầu gặp nhau thường xuyên hơn. Vì không thể về nhà quá muộn, chúng tôi thường trốn tiết để tập trung ở nhà Dũng. Đặc biệt là mỗi lần có chuyện bức mình và áy m ức, chúng tôi lại gọi cho nhau. Tôi bắt đầu vứt hết những bộ quần áo cũ. Tủ quần áo của tôi được thay mới hoàn toàn. Nó xanh đỏ tím vàng như một vườn hoa trên thiên đường. Tôi thấy thích màu sắc, thích âm thanh vui nhộn. Tôi gặp anh thừa dân. Anh thấy sự thay đổi rõ rệt của tôi, liên tục gạn hỏi. Nhưng điều đó chỉ càng làm tôi khó chịu. Tôi không còn cảm giác đặc biệt nào khi ở bên anh nữa. Những nụ hôn thăm bay khi xưa giờ trở thành miễn cưỡng. Chúng tôi chia tay. Giờ giấc lên lớp của tôi thất thường. Tôi bị gọi lên văn phòng khoa. Tôi bị thi lại một lúc liên ba môn. Ngày sinh nhật tròn 19 tuổi, tôi không được ra ngoài gặp các bạn. Tôi bị mẹ ép ngồi lại trong phòng để ôn thi lại. Tôi ép mình học thuộc lòng một lúc mười trang sách, nhưng cứ học được đoạn cuối thì quên đoạn đầu. Ngay cả số điện thoại của mẹ tôi cũng quên. Mẹ lo lắng, ra hiệu thuốc tìm mua thuốc bổ thần kinh để bổ trợ trí nhớ cho tôi. Nhưng đầu vẫn hoàn đầu. Tôi nhớ nhớ

quên quên như một mù già lú lẫn. Rồi tôi cũng ngã c ngoải qua được kỳ thi hế t học phầ n, nhờ sự chăm sóc và canh chừng kiên trì của mẹ tôi. Nhưng ngay lập tức, tôi nhớ lữ bạn hơn lúc nào hế t. Tôi nhớ cảm giác bồng bề nh trên chiế c bàn như đứng giữa sân vận động mênh mông, tôi nhớ Áo Da Cam, nhớ thiên đường nho nhỏ trên tâ ng ba nhà Dũng với không khí đầ y vui nhộn. Tôi nhớ quay nhớ quắ t, đế n độ chỉ câ n hai hôm không gặp họ là tôi sa vào trạng thái tro ng rỗng đế n thảm hại. Tôi nằ m ườn trên giường không nhúc nhích. Mọi ham muố n của tuổi trẻ đã tắ t ngúm. Tôi chỉ mở to mắ t nhìn lên trầ n nhà. Lúc câ n lắ y đồ ể ăn hay phải đi vào buồ ng tắ m, tôi dò dẫm trong nhà như một cái bóng. Tôi muố n chế t. Tôi thấ y cuộc đời này không còn gì có ý nghĩa. Chân tay này, đầ u óc này, như không phải của tôi, ngay cả cái lưỡi trong miệng tôi cũng thừa ra, nhạt nhẽo, vô vị như mượn của người khác.

Dạo này tôi gầ y đi. Không chỉ mình tôi mà tắ t cả những người trong nhóm đầ u gầ y rộc đi, và xanh xao. Mới chưa đầ y ba tháng mà tôi sút mắ t bắ n cân. Lúc đó tôi cho rằ ng vì chúng tôi thức khuya và ăn ít. Tôi cô ể ăn nhiề u, để phục hồ i cái cơ thể tròn trịa lúc trước, nhưng không thể nuồ t nổi món gì. Một lầ n, tôi đã quyế t tâm không gặp lại họ nữa, cho dù quanh tôi sẽ không còn người bạn thân thiế t nào. Đầ y là cái bạn, Giang gọi cho tôi đế n nhà Vi. Suố t một tuầ n nay, chúng tôi không gặp nhau vì có vài người hàng xóm quanh nhà Dũng kiế n nghị việc chúng tôi sử dụng nhạc quá to. Dũng bị kiểm tra giấ y tờ cá nhân và giấ y tờ liên quan đế n ngôi nhà. Anh ta bảo chúng tôi tạm nghỉ để thuê người về ể làm bộ phận cách âm. Chúng tôi lên phòng Vi, và tôi suýt kêu lên một tiế ng thê thảm. Vi nằ m như chiế c lá dán vào ga trải giường, mắ t thâm quầ ng, mặt xanh như tàu lá, trên người nhiề u vế t bằ m tím. Hai mắ t nó nhìn lên trầ n nhà, không nhúc nhích, không giao tiế p. Quyên kéo chúng tôi ra ngoà i. Cái Vi mắ y hôm nay không được lên nhà Dũng, nó buồ n quá mới đi theo một hội mới quen. Bọn kia có những viên rắ t

nặng, trộn thêm nhiều thứ lạ khác. Vì phê đến độ không biết gì. Có mình nó là con gái. Và bọn kia có những năm tháng. Chúng tôi im lặng. Thời gian này, chúng tôi không mấy khi có hứng thú nói chuyện với nhau. Chúng tôi chỉ vui vẻ khi gặp nhau ở nhà Dũng. Tôi hoảng sợ. Thế là Dũng và các bạn anh ta bây giờ không còn muốn gặp chúng tôi nữa, thì chúng tôi phải làm sao? Hay là bố mẹ anh ta đòi lại nhà, chúng tôi biết đi đâu? Ví thử chúng tôi không bao giờ còn được gặp nhau nữa, nếu chúng tôi vĩnh viễn đánh mất cái thiên đường vui nhộn kia thì tôi biết làm gì với những con trống rỗng thường trực này? Suốt một tuần vừa qua, tôi đã sa vào trạng thái trầm uất. Không thứ gì có thể làm tôi vui lên được, không thứ gì làm tôi tức giận, không thứ gì làm tôi ngạc nhiên. Tôi vô cảm, tôi mất trọng lượng như ở dưới đáy của vực sâu.

Nhưng chỉ hai ngày sau, Dũng đã sửa xong nhà. Anh ta phả'n khởi gọi cho chúng tôi. Và những ngày vui nhộn trên thiên đường lơ lửng nơi gác ba lại tiếp tục. Một bữa nọ, mẹ cái Quyên gọi điện cho tôi, bảo có việc muốn gặp, giọng bà gấp gáp và nghiêm trọng, khác hẳn với thói quen điềm tĩnh hàng ngày. Khi tôi đến, đã thấy cha của Vi ngồi sẵn đây rồi. Tôi sợ hãi. Ông giáo sư tóc bạc trắng, mặt mày thiếu ngủ. Họ nói với tôi rằng gần đây Quyên và Vi có những biểu hiện sinh hoạt và triệu chứng tâm lý giống hệt nhau. Chúng không đến trường, gọi điện tắt máy, về đến nhà đóng kín cửa phòng không giao tiếp, người gầy rộc đi và hay tưởng tượng ra những chuyện kỳ quái. Chúng cứ đinh ninh là bố mẹ ghét mình nên tìm cách hại bằng việc đặt camera theo dõi trong phòng ngủ hay thuê người theo dõi. Thậm chí có lần Quyên còn nghi tháng em trai thả bọ cạp vào bình lọc nước trong phòng. Mẹ Quyên chảy nước mắt, bà khóc tu tu như đứa trẻ, quên mất tác phong hà khắc thường ngày. Tôi không biết nói sao. Tôi trống rỗng, tôi vô cảm, thái độ thâm cảm của họ chỉ như nước mưa hắt vào tượng đá. Tôi không chảy

được nước mắt, cũng không nói được một câu phụ hoạ cho phải lẽ. Tôi im lặng.

Cuối tuần, chúng tôi tiếp tục gặp nhau, để tôi đến về nhà trong thể xác rã rượi như thiêu thân xã cánh dưới ánh đèn nóng bỏng, và sáng hôm sau mờ dần như người đến từ thế giới khác. Tôi muốn chấm dứt cảm giác này, nhưng không biết làm thế nào. Tôi không khóc vì không buồn được, không cười vì không vui được. Tôi không muốn kết bạn với ai ngoài những người bạn của tôi, không muốn say đắm với ai ngoài Áo Da Cam trên thiên đường lơ lửng không cao không thấp. Một lần, tôi đến chỗ hẹn muộn. Khi tôi tới, các bạn tôi đã vào cuộc rồi. Tiếng nhạc dội vào ngực tôi như những cơn sóng biển lúc triều lên. Dũng đã lấp thêm một dãy đèn màu trên trần. Chúng xoay tròn và hắt tia sắc sỡ thành những khoang màu nhỏ lấp lánh trên những tấm thân trần trụi. Cơ thể Quyên, Lam và Vi không còn hoàn hảo như lần đầu tiên tôi nhìn chúng khoả thân hoàn toàn, chúng gầy gò như bé gái bị suy dinh dưỡng. Tôi kinh ngạc thấy chúng không còn đôi nào vào đôi này nữa. Chúng bị lũ lần đến mức lẫn lộn tất cả. Tôi nhìn thấy Dũng lấp ló bên bộ âm li đồ sộ với Lam, còn Áo Da Cam thì đang lồm ngồm trên sàn nhà với Vi. Tôi nghi ngờ nhìn xuống chân tay mình, kinh hãi. Terry đang ngẩn ngơ, áp tai vào chiếc loa to dùng một cách thích thú, chợt nhìn thấy tôi. Anh ta hớn hở sán lại gần, thô bạo vật ngửa tôi ra ghế salon. Anh ta cười rú lên như kẻ điên vừa xông trại và thọc tay vào cổ áo tôi. Tôi cũng gào lên như hoá rồng, dùng hai chân đẩy bật anh ta xuống đất rồi chui vào buồng tắm khoá trái cửa lại. Tôi bật khóc nức nở, rồi vã nước lên mặt. Chiếc gương hình bầu dục trong suốt phản chiếu một khuôn mặt dóm đó đến thảm hại, mái tóc nhuộm nâu xơ xác buông trên bờ vai xương xẩu, hai mắt trũng sâu, và bờ môi khô nứt. Một khuôn mặt Harajuku không cần hoá trang. Tim tôi thắt lại. Tôi sợ hãi hắt nước lên kính cho nó mờ đi. Đã rất lâu tôi mới lại được những cảm giác pha trộn như thế này. Tôi mở cửa

bước ra ngoài. Mọi thứ vẫn tiếp diễn như lúc tôi vừa mới đến, Terry đã quay trở lại với Lam, còn Dũng đổi chỗ ra cạnh chiếc loa để áp tai vào đó. Tất cả thấy dường như không hề để ý đến sự việc kinh khủng vừa xảy ra với tôi. Tôi chạy một mạch xuống dưới nhà, rồi ra đến đường cái. Hơi lạnh và mùi một loại hoa đêm nào đó trôi trong những khuôn viên biệt thự khiến tôi tỉnh táo. Tôi đứng im một lúc, tôi thấy mình trôi nổi, mệt mỏi như người leo núi đã gần lên đến đỉnh dốc lại bị một cơn gió mạnh thổi bạt xuống lưng chừng, ngó lên đỉnh cao vời vợi mà chán nản. Tôi ngoái lại, nhìn lên cánh cửa sổ đóng im ỉm trên tầng ba đầy ắp tiếng cười. Tôi muốn quay trở lại, tôi muốn trèo lên tầng ba, tôi muốn chiêu nước lạnh với viên màu hồng đất quen thuộc, tôi muốn bảo Vi trả lại Áo Da Cam cho tôi. Tôi xoay người định dậm bước trở lại thì đột nhiên thấy ánh đèn loang loáng xung quanh. Có một chiếc xe chở đầy những người mặc sắc phục. Họ tiến về phía ngôi nhà trước tôi. Mọi việc diễn ra quá nhanh. Nó cũng như thể những ảo giác triền miên đã bao phủ lấy tôi suốt những ngày và đêm dài dằng dặc.

Chiều hôm sau, mẹ lặng lẽ đưa cho tôi một tờ báo. Tôi không nhìn. Tôi không đọc. Tôi không buồn, không vui, nhưng tôi sợ hãi. Tôi chảy nước mắt. Mẹ chỉ ôm chặt tôi vào lòng, trong im lặng.

Bài báo chi tiết gần trọn trang nhất, mô tả tỉ mỉ mọi sự việc, khiến tất cả mọi người đều muốn sở hữu một tờ để xem cái chuyện giết gân xảy ra đêm hôm qua. Chỉ có điều họ không biết rằng trong lúc họ đang say ngủ, có một người trẻ tuổi lang thang trong thành phố. Và khi ánh bình minh chưa mình từ phía thượng nguồn con sông, người trẻ tuổi biết mình phải tự quyết định nhanh chóng trước khi bình minh thức giấc hẳn, bước tới, hay là sẽ lùi lại.

BỘ TÓC GIẢ

- Em khát nước.

Huyền gần như rên rỉ. Nàng vẫn thường nói câu này với đám khách ví tiền dày cộp trước mỗi cuộc mua bán điên cuồng. Chỉ là trước đó thôi, khi mà những kẻ cuồng tín cơ thể nàng dường như phát rồ lên lúc nàng khẽ lách những ngón tay cong mềm vào khe áo và cho chúng chuyển động sau lớp vải sẫm màu. Động tác ma mị của nàng thường chỉ hiệu quả vào lúc ấy, và những con mắt ngây dại nhìn hút vào đôi tay nàng, và những cái miệng tham lam sẽ lấp bắp “Em uống nước gì? Để anh đi lấy”. Nàng không khát nước. Nhưng nàng luôn nói câu ấy, vào đúng thời điểm ấy, khi những gã đàn ông trước mặt nàng sẽ tôn vinh mọi đòi hỏi của nàng như một nữ hoàng. Rồi sau vài chục vòng quay của kim phút, những thân hình với đủ mọi hình thù sẽ đổ vật ra, trống rỗng, vô cảm. Những cái nhìn lạnh lẽo mà nàng biết có đòi hỏi gì cũng chỉ là vô ích, cho dù là xin uống nước.

- Em khát nước.

Huyền nhớ lại. Nàng thờ dài. Nàng mệt đến độ không ngờ dậy để đi lấy nước được. Lần này, nàng khát nước thật. Nàng khát như thể cổ họng hít phải làn hơi rất bỏng từ chiếc chảo gang của địa ngục. Gã kia không có vẻ gì là nhúc nhích. Mọi lần, nàng đã lật sấp gã lại để xoa bóp dọc sống lưng, như là sự tận tụy sau cùng của một dịch vụ hoàn hảo. Gã chờ đợi. Và gã có vẻ cáu kỉnh khi không nhìn thấy sự phục vụ quen thuộc của nàng mà nàng lại đòi uống nước.

- Anh làm ơn, em khát nước.

Nàng nhìn gã câ`u cứu. Nhưng gã giễu cợt “Cung thì câ`n gì uo`ng nước. Cung thừa thứ â`y rô`i”. Gã lộn ví, vút một xấp hào phóng lên mặt bàn rô`i di chuyển thân hình nhể nhại về` phía buo`ng tắ`m. Cổ họng nàng tiế`p tục bỏng rát. Là do những đợt hoá trị mà cơ thể nàng chưa thích ứng. Khi phiế`u xét nghiệm tê` bào ung thư của nàng bị đánh dấ`u dương tính, nàng hơi hoảng loạn. Nhưng con sang chấ`n chỉ kéo dài có một ngày. Nàng đã gặp những chuyện kinh hoàng hơn thế`, một căn bệnh ung thư phổ biế`n ở phụ nữ cũng chỉ bất hạnh ngang với gặp một thắ`ng khách lắ`m tiề`n mà chỉ tìm thắ`y khoái lạc ở những vết roi trên làn da trắ`ng mề`m. Nàng bị chố`ng chỉ định làm việc này. Nhưng nàng câ`n tiề`n. Hoặc có tiề`n, hoặc là nàng chề`t với một khô`i u to tướng trong bụng. Con khát như lưỡi dao cứa từ từ vào cơ thể. Nàng sợ hãi thắ`y nó lan toả đi khắ`p nơi mà không thể nhúc nhích được. Khi gã kia mở cửa buo`ng tắ`m, nụ cười thỏa mãn tắ`t ngắ`m và gã rú lên như lợn chọc tiế`t, đôi mắ`t dán vào màu đỏ sẫm loang dọc hai đùi nàng và tắ`m drap trắ`ng.

Nàng thức dậy trên chiế`c giường bản thiủ lúc mặt trời đã đứng bóng. Nàng bị ghép giường với một bệnh nhân khác, một bà già đầ`u trọc lồ`c, da xanh tái và môi thâm bệch như thầ`n chề`t. Trong phòng còn vài bệnh nhân nữa cũng với hình dạng tương tự. Nàng biế`t rằ`ng mình cũng sẽ giồ`ng hết thế` kia. Sau vài đợt hoá trị, tóc nàng đã tự rụng từng búi. Nàng lê vào phòng khám, nhận thuố`c, và rời bệnh viện. Nàng trở về` nhà. Căn hộ nàng thuê trên một khu chung cư cao câ`p đã phải trả lại để thay thế` cho căn nhà tô`i tàn nắ`m sát bờ sông. Mùi ẩm thắ`p muố`n lộn mưa xộc lên nhưng nàng không để ý. Việc đầ`u tiên là nàng nhảy xô đế`n chiế`c gương cầu bản mà chủ thuê trước vẫn để lại trên tường. Nàng chải đầ`u, và mở to mắ`t nhìn chiế`c lược. Những búi tóc to tướng mắ`c lại đầ`y như thể tóc trên đầ`u nàng cứ mủn ra như của xác ướp. Chẳng mắ`y chố`c,

nàng sẽ không còn sợi tóc nào nữa. Nàng xót xa nghĩ đến những bữa tiệc xa hoa trong nhà hàng đượm ánh đèn vàng, những đêm rã rượi bên suốt rượu để rồi đã m ch m trong cảm giác điên loạn cho đến sáng. Đôi mắt ngây dại của nàng chột chạm vào một vật gì đó trong phòng. Nàng giật thót khi nhận ra có một bóng người đang quan sát mình. Nàng quay phắt lại. Cái bóng biến mất. Nàng thở hắt. Chỉ là bộ tóc giả mà nàng mua chiếu qua, trong một cửa hàng nhỏ trên khu phố cổ.

Nàng tình cờ đi qua đó và nhìn thấy một hàng tóc giả. Những đứa bạn trước ở cùng nhà với nàng cũng hay xài tóc giả. Nhưng đó là những bộ tóc sợi nhân tạo với kiểu dáng thời trang. Lũ bạn cũng nghệ với nàng thường dùng cho hợp với bộ quần áo đang mặc. Còn nàng, nàng cần tóc. Bà lão bán hàng ngồi im l m trong những giá tóc. Khuôn mặt bà ta cổ quái với vết trăn đỏ sẫm trên làn da nhăn nheo, bọt bọt.

- Cháu muốn xem một bộ tóc.

Nàng nhìn những bộ tóc dài thướt treo trên giá vẻ không ưng ý. Đó là những bộ tóc nới dành cho người đã có tóc rồi. Còn nàng sẽ không có tóc. Nàng cần nguyên bộ. Bà ta không nói gì, gương đôi mắt trăn trăn nhìn nàng rồi trở ngón tay dài thướt một cách kỳ quặc vào bên trong. Phía sau những giá tóc đen sẫm còn một căn phòng nữa. Nàng bước vào. Nó thấp, tối tăm và càng tối thêm vì tóc chắt ngắt khắp nơi. Tóc ở đây không nâu, không vàng, không đỏ, không tía, không uốn như những mớ tóc giả của các bạn nàng. Chúng đen tuyền, là tóc thật, dài ngắn khác nhau và úp kín bốn bức tường như những chiếc đu người câm lặng. Ở đây, ngoài bà cụ kỳ quặc và tóc, không còn gì cả. Cũng như thể, bà lão được sinh ra từ tóc. Mớ da nhăn nheo, song tóc đen nhánh như tóc giả, bà ngồi lẫn vào tóc, vẻ cam chịu ngày này qua tháng khác. Sàn đất đặc quánh

lại, vương đầy sợi tóc rụng, khiến Huyề n không thể đoán nó được nên bằ ng chấ t liệu gì.

Nàng với tay lấ y một bộ tóc gắ n ngang cắ m. Qua ánh đèn lờn lờn, nàng chụp thử lên đầ u rồ i ngó vào chiế c gương trang điể m trong sắ c tay. Nó khiế n nàng trông như một đứ a trẻ nanh nọc với những sợi tóc chấ ngang hai bên. Nàng điể n thử bộ thứ hai, nhưng sợi tóc trong tay nàng khô rắ p đi thường, lại lầ n thêm vài sợi bạc. Nàng rừn g mình treo trở lại lên giá. Bà lầ o chừn g như sồ t ruộ t vì nàng chọn quá lầ u, đã đi vào cắ n phòng thứ ba phía đầ ng sau. Thì ra đó là một cắ n cửa được treo kín tóc lên để tiế t kiệ m điệ n tích. Bà ta biế n mắ t rồ i xuấ t hiệ n với một mớ tóc dài xoắ sườ i trên cắ n tay xương xẩu. Ngườ i bán hàng lấ y chiế c lược sừn g trong túi chắ i lại má i tóc. Những sợi tóc xoắ xuố ng, mượt mà. Bà ta âu yế m như thể đang chắ i đầ u cho đứ a con gắ i. Huyề n cúi thấ p ngườ i để bà cụ nhỏ bé giúp nàng chụp mớ tóc lên đầ u. Những sợi tóc mề m mại, quệ t qua quệ t lại trên vai nàng mát rượ i. Bà cụ lại biế n mắ t sau cắ n cửa. Và lầ n thứ hai, bà trở ra, cắ m chiế c gương hình bầ u dục để nàng soi. Mặt kớ n trong vắ t đế n độ nàng có thể nhìn rõ từng sợi vương vít. Khuôn mặt hơi tái của nàng chìm lĩ m trong sớ g tóc. Nó đã mắ t cái vẻ khớ i gớ i đế n trớ trên mà chớ n nàng cũn g nhận ra thể t. Một ngườ i đẹ p trong gương, quyề n rử với đố i mắ t buồ n bắ đang nhìn nàng chắ m chắ m. Và những lỏ n tóc khuôn lấ y đố i gồ má xanh xao.

- Cháu lấ y bộ tóc này. Bao nhiêu tiề n vậy cụ?

- Già bán lược. Không bán tóc. Tóc là để tặ n g.

Huyề n sừn g sồ t nhìn chiế c lược sừn g trong tay ngườ i bán hàng. Nó màu trắ n g và đơ n giắ n như mọi chiế c lược khắ c. Bà cụ đã ra giá rắ t đắ t. Nhưng Huyề n mừng rõ vì nàng được tặ n g cả một bộ tóc mề m mại. Nó còn đẹ p hơn má i tóc trướ c đầ y của nàng.

Huyề`n chụp lại mớ tóc lên đầ`u, nó làm nàng thấ`y tự tin về` nhan sắ`c, nhưng nó mang lại một cảm giác bất an mà Huyề`n chưa thể định hình được. Khi nàng soi vào gương, ánh đèn vàng quạch phản chiế`u một gương mặt đẹp, nhưng không còn sức sô`ng, nó rấ`t phù hợp với căn phòng lạnh lẽo này. Huyề`n uô`ng vội mắ`y viên thuô`c và lên giường nằ`m. Nàng để nguyên bộ tóc. Nó vắ`t choàng lên người nàng như một chiế`c chăn. Nàng hy vọng có nó, nàng sẽ ấm áp hơn trong tiế`t giá này. Nhưng Huyề`n cảm thấ`y rét. Bộ tóc giả lẽ ra rấ`t ấm như nàng nghĩ, song làm cả bờ vai và sô`ng lưng nàng lạnh buồ`t. Nàng không thể ngủ. Gió từ ngoài sông thồ`c vào bức tường phía chái bê`p. Gió như thắ`m qua tá`m vách mỏng để ngắ`m sâu vào trong cơ thể. Huyề`n nghe tiế`ng gió rít trên mặt sông, trườn qua bãi cát rồ`i ràn rạt như tiế`ng chân người lạo xạo trên đám lá khô trước cửa. Huyề`n chăm chú lắ`ng nghe. Không phải tiế`ng gió. Là người thật. Cánh cửa tạm bợ rùng lên. Huyề`n thu mình vào bộ tóc giả. Nàng không sợ. Bao năm qua nàng giao phó thân mình cho những kẻ xa lạ chưa một lầ`n gặp, ở những chố`n xa lạ chưa một lầ`n đế`n. Trộm cắ`p chẳng có gì để lắ`y trong căn nhà này. Còn tá`m thân nàng, nàng chỉ duy nhấ`t sợ thầ`n ché`t lắ`y đi mà thôi. Huyề`n nhắ`m mắ`t lại, cô` đỡ dành giấ`c ngủ, bụng bảo dạ một thắ`ng đạo chích hạng bét nào đó đang thắ`t vọng bên ngoài túp lều thăm hại duy nhấ`t ở khúc sông này.

Những tiế`ng bước chân không còn ở ngoài. Nó lục xúc sau chái bê`p. Và có vẻ đã ở hẳn trong nhà. Huyề`n mở choàng mắ`t. Nàng không nhìn thấ`y ai, nhưng lầ`n này, nàng kinh sợ vì những bước chân gắ`p gáp hơn. Nó lộn đi lộn lại và âm thanh đã dồ`n sát chiế`c giường của nàng. Nàng cứng người trong bộ tóc và lớp chăn mỏng. Vài sợi tóc xoà xuô`ng má, lạnh toát. Căn phòng chìm vào tĩnh mịch, chỉ còn tiế`ng gió hú ngoài sông. Chúng luô`n qua rặng tre và xào vào nhau thành những thanh âm rề`n rĩ. Huyề`n cảm thấ`y luô`ng hơi lạnh vô hình đang đứng trước mặt, im lặng quan sát nàng. Có tiế`ng

thở dài, và tiêng bước chân lướt nhẹ trên mặt sàn rời khỏi nàng. Nàng mở to mắt hãi hùng. Một bóng người vô ảnh đang đứng sát phía cửa sổ. Con khát rất bỗng lại cửa lên thân thể nàng.

Khi Huyề`n tỉnh dậy, nàng đoán rằng đêm qua nàng đã bị ngất đi. Cổ họng nàng khô khô`c. Mớ tóc đã rời khỏi đầu, kéo theo từng búi tóc rụng. Nó xoa dài xuống mặt đất một cách thảm hại và bù rôi như vừa bị kẻ nào đó giày xéo. Nàng xót xa lấy chiếc lược sừng chải lại. Những sợi tóc nằm ngay ngắn như cũ và mát rượi dưới tay nàng.

- Nhà này trước có bà cô chưa chồng chết trẻ.

Cô Xu ngược cặp mắt lơ dờ nhìn nàng. Bộ mặt cô hờ`n của cô khiế`n Huyề`n rúm lại. Giọng cô Xu lúc nào cũng như thắ`ng bé dậy thì đang vỡ. Cô xoa cái cằm đầy râu mà có lẽ sáng nay bị Huyề`n gõ cửa từ sớm nên quên chưa cạo. Đôi môi thoa son vôi đỏ choe đỏ choét.

- Nó đang đứng ở đây này.

Huyề`n bấu lấy bàn tay xương xẩu của cô Xu:

- Ở đâu?

- Đang đứng cạnh tao.

- Sao cô biế`t?

- Tao nhìn thắ`y.

- Trông... như thế` nào?

- Mặt nó phù lên, đầy máu.

- Ôi, - Huyề`n rên lên. - Bây giờ phải làm sao?

- Nó kêu lạnh, câ`n quầ`n áo. Nê`u may cho nó quầ`n áo thì nó sẽ đi khỏi đây.

- Trăm sự nhờ cô, cô mua giúp... quầ`n áo cho bà â`y.

Cô Xu liê`c Huyề`n ngẫm nghĩ.

- Mấ`y bữa nay tao bận lắ`m đầ`y. Nhưng tao thương may nên sẽ giúp. Cứ đưa đây dăm trăm rồ`i tớ`i tao sang làm lễ cho. Càng cúng nhiề`u quầ`n áo nó càng biể`n nhanh.

Huyề`n cuồ`ng lên, lắ`y nắ`m tiề`n cuồ`i cùng dúi cho cô Xu. Cô Xu thu lại bộ đồ`ng hê`, gồ`m một cái bát cẩu bản, con dao ta đen bóng và vài miề`ng trầ`u tươi. Huyề`n tiễn cô Xu ra tận cửa. Từ lúc chưa chuyển nhà đế`n đây Huyề`n đã biể`t cô Xu. Danh tiể`ng của cô lan truyề`n khắ`p xóm bãi. Bạn trước nàng và các bạn cũng vài lầ`n ghé nhà cô những lúc rỗi rãi để xem tiề`n duyên vận mệnh. Là một đồ`ng cậu khó tính, cô Xu chỉ tiể`p những người nào kiên nhẫn xế`p hàng chờ cô trước hai ngày. Sáng nay nàng may mắ`n mời được cô đế`n tận nhà. Có lẽ cô Xu động lòng trước bộ dạng thảm hại của nàng chăng.

Huyề`n nhắ`m mắ`t lại rồ`i chìm vào giấ`c ngủ nhanh chóng. Hoi thở của nàng đầ`y mệt nhọc. Lễ cúng tà an ủi tâm trí nàng, khiể`n nàng yên tâm hơn mà ngủ. Nàng mơ thấ`y cô Xu lúc chập tớ`i, trong bộ quầ`n áo mớ ba mớ bảy ngũ sắ`c. Cô để tóc xoắ`ng ngang lưng, nhảy nhót điề`ng, vẩy thứ nước tro đổ`t từ lá bùa do cô tự viể`t bắ`ng một chữ Nho mực Tàu vào bớ`n bức tường xung quanh. Nước tro bắ`n vào mặt Huyề`n nô`ng khét. Tiể`ng hú của cô Xu lan xuố`ng mặt sông vắ`ng lạng, rồ`i hắ`t trở lại, trộn lẫn tiể`ng

gió rít qua ngọn tre tạo thành một âm thanh quái đản. Chừng nửa tiếng, cô dừng lại, thở hắt hắt và bẻ đám quạ áo mã ra bên ngoài đống. Lửa cháy bùng bùng. Những lưỡi lửa liếm vào mũ mao cân đai đủ màu xanh đỏ rồi bốc lên cao. Cái miệng đỏ choét của cô Xu lăm lăm theo từng món đồ được vút vào giữa đống lửa. Cô Xu ném chiếc hài cuối cùng. Ngọn lửa thót lên rồi lịm dần, lịm dần. Làn hơi ấm áp của đám lửa đống đã không còn nữa khiến Huyền lạnh run người. Đám tro xoáy theo làn gió rồi tả tơi về phía rìa sông. Cô Xu thì thào:

- Nó vừa mặc quạ áo. Tao thấy nó đi rồi. Bay về phía ngọn tre kia.

Cô vẫn đứng yên lặng, mắt nhìn hút về rừng tre sát bờ nước. Cô quay lưng về phía Huyền. Bờ vai rộng lưng lửng và mái tóc dài khiến Huyền thấy cô kỳ dị. Thốt nhiên mái tóc của cô bị gió thổi tung, chúng xoắn xuýt vào nhau rồi tời ra, vướng vào mặt Huyền. Những sợi tóc bay lật phật làm da Huyền rất bỏng. Nàng lấy tay hất chúng ra, nhưng vô ích, gạt được sợi này lại bị sợi khác vướng vào. Mà tóc cô Xu có vẻ như càng lúc càng dài ra. Chúng dài ra thật. Những búi tóc ngoằn ngoèo như rắn chui cả vào cổ áo nàng ram ráp. Và như một sinh vật sống, chúng cuộn tròn vài vòng quanh cổ nàng rồi xiết chặt. Nàng ho sặc sụa, nghẹt thở. Miệng nàng há ra để hít lấy không khí. Xung quanh nàng không có gì để bám víu. Nàng vùng mạnh người.

Huyền mở choàng mắt. Thì ra, bộ tóc giả mà nàng có thói quen đội lên đầu lúc đi ngủ đã vướng lên cổ và khi nàng nấc lên một bên tóc, chúng thít chặt lấy nàng như một sợi thừng vững chắc. Con khát bất đầu đống cháy cổ họng nàng. Huyền quờ chân xuống mặt sàn lạnh cóng để tìm đôi dép, miệng lăm lăm bậm một câu vô thức quen thuộc:

- Em khát nước.

Khi chân nàng đã xỏ vào đôi dép cao su buốt như nước đá, Huyền cô nhúng mày để mở to cặp mắt ngái ngủ. Nhưng... một tiếng thở dài khiến nàng chững lại. Một cái bóng bất động đã lơ lửng ở đầu giường nàng từ bao giờ. Nó vẫn lơ mờ vô ảnh. Và khi nàng bật tung cửa để chạy băng trên bãi cát sũng nước sang nhà cô Xu. Cái bóng lớn rõ hơn trong đầu nàng. Là một người, đầu trọc lóc, không có tóc.

- Nó đứng ở đầu giường. - Nàng bật khóc.

Cô Xu cất cái giọng ô m ô m, giờ khản đặc đi, chắc do cô cảm lạnh.

- Mày cho nó ít quần áo quá. Tao đã bảo rồi. Thôi về đi, mai đốt thêm mã thì oan hồn khấc tan.

Cô Xu đóng sập cửa. Huyền lủi thủi quay lại. Nàng không còn tiền để đốt thêm mã. Nàng cũng không thể rời căn nhà mà người chủ thuê bắt nàng chôn tiền trước cả năm. Nàng không còn chỗ nào để đi. Huyền bắt đầu ngấm lạnh. Mớ tóc giả đã rơi khỏi đầu nàng từ lúc nào. Khi nàng vuốt lên, những sợi tóc rụng lả tả xuống kẽ tay nàng, từng búi, từng búi.

- Tao hết tiền rồi.

- Tao cũng không còn tiền. - Bạn nàng làm vẻ mặt thiểu não. - Vi, con lấy cái ví ra đây cho mẹ.

Con bé Vi lủi chूं chạy đi mở tủ. Nàng từng ở đây với mẹ con nhà Vi và hai người bạn khác. Một căn hộ sang trọng tập nập khách khứa

hàng đêm, để rồi sáng hôm sau tỉnh lặng với những thân người vùi trong giấc ngủ. Bạn nàng mở ngoác ví.

- Hết sạch. Con Vi chuẩn bị đi học nên tao phải lo học phí cho nó.

Nàng gượng gạo.

- Ừ, để nó đến trường tốt hơn. Ở nhà rồi trước sau cũng giở ngụi mình.

Bạn nàng ngáp dài.

- Sao mày bỏ nghề?

- Bác sỹ chống chỉ định...

- Mày ngu lắm, loại như mình đưa nào cũng sống chết với nghề. Bỏ thế để ch nào được. Hôi tao có bầu con Vi, sắp đẻ đến nơi vẫn còn kiếm được tiền. Để tao giới thiệu khách cho mày nhé. Nhưng mày phải chấp nhận, sẽ không được khách xin như ngày xưa đâu.

Và nàng chấp nhận. Nàng phải chấp nhận. Đám quần áo mã mà cô Xu mua giúp nàng đã khiến nàng vắt kiệt đồng bạc cuối cùng. Vậy mà oan hồn vẫn chưa vơi ý.

Gã đàn ông trạc tuổi nàng, thậm chí có vẻ ít tuổi hơn, da nổi gân xanh nhợt nhạt cũng chẳng khác nào những cái bóng dật dờ trong bệnh viện khi biết quỹ thời gian của mình không còn được bao lâu nữa. Gã mỉm cười nhìn nàng hài lòng.

- Em Diễm Thúy kể về em cho anh rồi. Không sao, anh chấp nhận hết, miễn là em làm cho anh yên tâm. Thúy bảo em điều luyện

như nghệ sỹ ấy. Thử đi nào.

Gã tuột chiếc quần jean xuống đầu gối rồi ấn nàng quỳ xuống đất. Hai con bọ cạp xăm mực Tàu trên bụng gã đã ở ngang mặt nàng. Con khát rất bỏng lại từ từ cửa lên cổ họng. Lần này chúng cuộn mọi thứ lên từ dạ dày và nàng phải lấy một lọn tóc giả chặn ngang cổ để ngăn con ói bắt đầu trào ra. Nàng ngược mắt nhìn hấn van xin.

- Anh tắt đèn đi được không?

Hấn cúi xuống, khuôn mặt bệnh hoạn lộ vẻ khó chịu, “Em đúng là một con dĩ thích học đòi khuê các” nhưng vẫn vói tay tắt đèn. Hai con bọ cạp biến mất. Toàn bộ cơ thể nàng chìm vào bóng tối. Đôi mắt nàng là màn đêm đen đặc và con bướm nôn đã dịu xuống. Những lọn tóc rũ xuống bộ ngực trần giá lạnh. Chúng tựa như những sinh vật không chân nhậy nhót đang quanh quẩn tìm chỗ trú ẩn. Nàng rùng mình. Đôi mắt nàng đã quen với bóng tối. Và... ngay sau lưng tên khách hàng của nàng... trong phòng không chỉ có mình nàng với hấn. Còn một người nữa.

Cái bóng vẫn bất động, bướm thăm, đứng tựa vào tường, như chờ đợi nàng làm xong cái việc bẩn thỉu kia. Nàng gào lên những âm thanh tích lại từ chuỗi ngày sợ hãi tột cùng. Đèn bật sáng. Cái bóng biến mất.

- Làm sao? - Gã kia bặm môi lại vì tức.

Nàng run người lên, bật khóc.

- Nó đứng kia. Oan hô n.

Khuôn mặt xanh nhợt của gã xám lại rồi đỏ tía lên.

- Mày điên rồi. - Gã co chân đạp nàng vào một góc tường.

Bộ tóc giả của nàng văng xuống đất. Chưa hả giận, gã nhào đến túm lấy tóc nàng. Nhưng đầu nàng trượt khỏi tay hắn. Hắn nhìn xuống những búi tóc to tướng nằm trên lòng bàn tay. Chúng rối vào nhau như không phải tóc của người. Nàng hoảng sợ chạm tay lên đầu. Tóc đưa nhau rụng xuống la tả. Nàng đã hết tóc rồi. Trên đó chỉ còn là da đầu.

- Ghê quá. Hoá ra lũ chúng mày lừa tao. - Gã lăm bắm rồi hắn mải mải mặc quần áo.

Nghe tiếng cửa sập lại, nàng lật đến bên bộ tóc giả, chụp nó lên đầu. Nó lạnh, giờ đây càng lạnh hơn vì đã cọ sát lớp da đầu của nàng. Nàng cảm thấy bất an, nhưng nàng không thể thiếu nó. Nàng kéo xoà những lọn tóc xuống ngực, như thể nó sẽ che chở cho cho thân hình cô độc của nàng.

- Cởi áo ra. - Tay chuyên viên phòng X-quang có đôi môi thâm sì và ánh mắt hắn học lạnh lùng ra lệnh cho nàng.

Nàng đã làm việc này cả ngàn lần, nhưng trước vẻ thần nhiên kỳ quái của hắn, nàng lúng túng. Hắn bực dọc quát lên.

- Cởi áo ra rồi treo ở cái móc kia. Không ai thèm nhìn.

Hắn không thèm nhìn, hằn nhiên rồi. Hắn cũng đã ra cái lệnh này đến cả ngàn lần. Vẻ mặt của hắn giống hết những cỗ máy trong phòng, xám xịt, trơ lì, vô cảm, hàng ngày tiếp nhận hàng trăm kẻ ép mình vào máy với những khối u trong người. Nàng làm theo lời hắn, rồi rúm ró đi lại chiếc máy.

- Buộc tóc lên.

Nàng ngả n ngủ rồi tháo bộ tóc giả treo lên giá. Nàng len lén nhìn hắ n. Nhưng khuôn mặt như có thể tháo ra lắp vào thành rô bốt không có vẻ gì để ý đến cái đầu trọc lóc của nàng. Nàng không có tóc, xấ u xí, mang dáng dấp của kẻ sắp được thắ n chết rước đi, hay có mái tóc bằ ng bằ nh như thắ n Vệ nữ với khuôn ngực nóng bỏng cũng như nhau với hắ n cả thôi. Nàng nhét vào túi áo trắ ng của hắ n một tờ tiề n. Nhưng tờ tiề n cũng không làm hắ n thay đổi sắ c mặt. Sáng nay bạn nàng đã đưa nó cho nàng “Tao quyết góp cả đắ m mới được ngắ n này. Thôi mày ráng mà chịu đựng. Đố i với lũ mình, sắ ng hay chết cũng như nhau cả thôi. Chỉ có điề u, đưa nào giỏi lừa Thắ n chết thì đưa á y may mắ n.”

- Thắ ng người lên. Dang hai tay ra. - Gắ quắ to rồi vội vàng chạy ra ngoài đóng cửa lại.

Chiế c máy bắ t đầu hoạt động. Nó áp sát lên cơ thể nàng lạnh như băng. Nàng thắ y nó cũng có cảm xúc, nhưng là cảm giắ thích thú của một cỗ máy giế t người khi tìm được khô i u ác tính trên vật chủ. Bắ n bức tường sơn màu xám, trắ ng trơn, u ám. Nàng đưa mắ t nhìn ra chiế c giá treo quầ n áo mong tìm một vật quen thuộc. Nhưng... nàng gào thét điên loạn. Cái bóng bắ t động trong ánh sáng nhọt nhọt của phòng X-quang hiện hình rõ một người đàn bà, hắ c mắ t sâu hoắ m buồ n thắ m, da xanh tái và đầu cũng trọc lóc không một sợi tóc. Bà ta đang đứng cạnh giá để áo, và vuồ t ve mó tóc giả của nàng. Gắ kia chạy vội vào, cả những bệnh nhằ n khác đang chờ bên ngoài cũng vào theo. Nàng chỉ cái giá áo, nói như mê sắ ng.

- Oan hô ñ... Tôi sắ p chết rồi. Tôi bị quắ ám. Mụ ta lúc nào cũng đeo đắ ng tôi.

- Ra ngoài kia. Ra hế t ngoài kia. - Kẻ canh giữ cỗ máy quắ những bệnh nhằ n bằ nh ngoài cửa rồi ắ y nàng thô bạo. - Cứ yên tâm. Rồi sẽ được chết. Ai đã phải vào đây thì chẳng thoát được đâu.

Gã nhếch mép cười, nụ cười hiềm hoi, với hai chiếc răng nanh nhọn và ánh mắt độc ác.

Nàng ngò i chờ trên dãy ghế dành cho bệnh nhân, tâm trí hoảng loạn. Hồ n ma của người đàn bà đã có mặt ở bất kỳ nơi nào nàng đến. Bà ta muốn gì ở nàng? Nàng còn gì để lấy đi nữa ngoài một linh hồn lay lắt đang chống chọi hàng ngày với Thần chết. Người ta đọc đến tên nàng. Nàng bước vào phòng, rồi rũ mình trên ghế. Ông bác sĩ giơ tấm phim lên ngang mặt, không nói gì, nhưng nhìn nàng mỉm cười.

- Một sự thần kỳ, cô gái ạ. Chưa có hồ i u nào như trường hợp của cô lại có thể tan hoàn toàn bằng những phương pháp y học hiện có.

Tai nàng ù đi. Giọng ông bác sĩ vẫn đều đều.

- Bây giờ cô chỉ cần phục hồ i thôi... phục hồ i... rồi tóc của cô sẽ mọc trở lại.

Nàng nằ m im trong đêm. Sợ hãi. Nàng không dám ngủ. Nàng sợ người đàn bà lại đến. Nàng không cảm thấy sung sướng vì tin báo của ông bác sĩ. Nàng lả đi, bải hoải như người leo núi vượt qua một chặng đường dài gian khổ, giờ đến đích lại cảm thấy không còn sức lực để tận hưởng những gì mình đã cố gắng giành giật. Những cơn khát rất bỏng đã chậ m dứt, nhưng nàng cảm thấy lạnh. Cái lạnh thoát ra từ trong tim. Nàng choàng bộ tóc dài thướt ra xung quanh cơ thể. Nó không phải tóc của nàng, nên nàng có truyên bao nhiêu nhiệt vẫn không làm nó ấm lên được. Nó như được tạo ra từ vực thẳm hư vô, đen, lạnh và vô tận. Nó làm nàng thêm run rẩy. Nhưng nàng nghiện nó như đứa trẻ mê côi cô độc nghiện con búp bê nhô i bằng rẻ rách. Nàng hình dung ra một cái gì đó ấm, sẽ choàng lên

vai nàng, không phải là tóc, không phải là chân, không phải là vật vô tri. Vậy nó sẽ phải là cái gì? Nàng chìm vào giấc ngủ trong những cảm giác ấm áp và giá lạnh đan xen hỗn loạn.

Đêm hôm đó, người đàn bà có hốc mắt sâu thẳm không xuất hiện.

Đêm hôm sau, bà ta không đến.

Những đêm sau đó, nàng đã quên mất bóng ma hải hùng đã ám ảnh làm nàng điên loạn. Nàng ngủ ngon giấc. Tóc nàng mọc dài dần. Nhưng hàng đêm, nàng vẫn cuốn chặt những lọn tóc giả quanh mình như một thói quen không thể bỏ.

Khi nàng đến bệnh viện nhận kết quả xét nghiệm cuối cùng, cơ thể nàng đã không còn chút dấu vết nào của cái vật chết người kia nữa. Nàng về nhà, vào lúc chiều muộn. Những cơn gió bắc cuối cùng của mùa đông tranh thủ tạt nốt những gì còn sót lại từ phía bên kia sông. Nàng co ro đi trên mặt cát. Túp nhà tiêu tuỵ của nàng đã sụp đổ, sầm lại dưới ngọn tre. Dưới đám mây vẫn vũ đang sà sụp xuống, mái nhà như kẻ tội đồ chờ sự phán quyết. Nàng dừng lại, ngấm nhìn nó, cho đến tận lúc nó lẫn vào bóng tối, nàng mới vào nhà. Tim nàng thắt lại. Cửa nhà nàng không khoá. Nàng đứng tựa vào cây cột trước hàng hiên, nghệt thở. Cánh cửa hút gió vẫn mở ra đập vào chạn chất lên mép tường. Nàng nhìn vào trong nhà. Có ai đó đang ngồi trên giường của nàng. Nàng bước như thôi miên qua bậc cửa. Người đàn bà thở dài, nhìn nàng buồn thẳm. Cái bóng trắng bệch của bà ta hiện hiện trước mặt nàng.

- Cho tôi xin lại tóc... Tôi cần tóc... Tôi lang thang. Tôi cô độc. Tôi lạnh lắm. Hãy trả lại tóc cho tôi.

Nàng chạy như điên như dại ra khỏi ngôi nhà. Mây đen vẫn vẫn vũ như sắp đổ ụp xuống đầu nàng. Gió từ trên ngọn tre thổi theo

tà áo phâ`n phật của nàng những tiê`ng rít ai oán “Tóc của tôi... Tóc của tôi... Trả lại tóc cho tôi”.

Nàng đã đảo đi đảo lại khúc phố` này tới mười lầ`n, mà không thể tìm thấ`y cửa hàng tóc với người bán hàng kỳ dị. Lầ`n trước nàng đã tìm thấ`y nó ngay góc phố`, dưới chân cột điện, vì thế` nàng không thể lầ`m. Những người bán hàng trong các shop thời trang đông đúc ở khu phố` tỏ ra că`m cău khi nàng hỏi thăm.

- Thời buổi này muô`n mua tóc thì ra siêu thị. Mười năm nay không ai đại gì thuê nhà ở đây để mà bán tóc.

Nàng thấ`t vọng, mua một chiế`c vé lên xe buýt. Nàng chưa biế`t đi đâu. Nàng không thể trở về` căn nhà hẫi hùng đó. Bộ tóc giả và chiế`c lược sừng đã được cho vào một chiế`c túi gọn ghẽ. Nàng lùa tay vào túi áo. Tay nàng chạm phải một mẩu giấ`y. Sáng nay nàng tình cờ gặp lại người bạn cũ. Cô ta kéo nàng vào một quán cà phê.

- Lâu quá rô`i không gặp mày. Có nhớ nghê` không? - Cô ta cười ré lên.

Nàng ngậm ngậm cà phê đắ`ng ngắ`t trong miệng.

- Không, tao tìm được việc rô`i. Cũng ổn.

Người bạn đưa cho nàng địa chỉ.

- Nhà mới nhé. Lúc nào câ`n, cứ đê`n.

Nàng mân mê mẩu giấ`y trong túi áo. Nàng tiê`n lên đầ`u xe để quan sát xem chiế`c xe đã đi tới phố` nào. Bỗng nhiên, một cái gì đó chạm vào cổ tay nàng. Nó rắ`t á`m. Lâu lắ`m rô`i nàng không cảm

nhận được cái gì đó ấm, và sự ấm áp khiến nàng rung mình. Nàng quay lại. Một người đàn ông đang nhìn nàng.

- Tôi nhường chỗ. - Hẳn là anh ta nghĩ nàng đang đi tìm chỗ.

- À không. Tôi cũng có chỗ.

Nàng trở về ghế của mình, nơi nàng đã đặt cái túi để giữ chỗ lúc đứng lên. Nhưng toàn bộ ghế trên xe đã kín người ngồi, và nàng không thể nhớ ghế nào là ghế của mình. Còn chiếc túi, nó đã biến mất. Người ngồi ý muốn nhường chỗ cho nàng tỏ vẻ lo lắng.

- Em bị mất cái gì à?

- Một chiếc túi.

- Có gì trong đó?

- Một bộ tóc giả.

- Không sao, mình sẽ cùng tìm.

Nàng thở hắt ra.

- Thôi. Em không cần đến nó nữa.

Chiếc xe phanh khựng lại. Những người trên xe bị đẩy giúi ra đằng trước. Và trong khoảnh khắc xô đẩy láo nháo, nàng thoáng thấy một người phụ nữ có mái tóc giống hệt mớ tóc giả của nàng đi lướt bên ngoài cửa xe. Chỉ là một khoảnh khắc. Khi nàng nhào ra sát cửa kính, chiếc xe đã quành sang một con phố khác. Và bên ngoài, bóng người đi bộ trên vỉa hè đã thưa thớt. Họ vội vã trở về nhà để trốn cơn lốc hiếm hoi đang ập đến cuối mùa đông.

MỘT CÂU CHUYỆN CÓ THẬT

Hè năm đó chò`ng tôi có chuyê`n công tác ở Vientian. Anh đi cùng các đò`ng nghiệp dự hội thảo trong một tuầ`n. Lúc này chúng tôi mới cưới nhau nên vài ngày không nhìn thấ`y mặt đường như đã là điề`u ghê gớm. Thấ`y tôi rầ`u rĩ, anh có vẻ do dự, rồ`i một tồ`i nọ mới đề` nghị:

- Hay em đi cùng anh, coi như đi chơi luôn. Các anh trong đoàn chắ`c không có ý kiế`n gì đâu.

Tôi thiế`u điề`u chạy vòng tròn quanh nhà vì sung sướng. Ba ngày sau, chúng tôi lên máy bay sang Lào.

Các đò`ng nghiệp của chò`ng tôi quả nhiên dễ tính, vẻ như sự có mặt của tôi là chuyện đương nhiên. Ban ngày, khi họ đi họp, tôi tự bắ`t xe tuk tuk đi thăm quan một mình. Nhưng Vientian nhỏ xíu, chỉ đi mười phút là hế`t, lại chẳng hê` có siêu thị, quán xá gì nên tôi chỉ hế`t ủ rũ vào những ngày anh không có lịch hội thảo. Thấ`m thoắ`t cũng đã được năm hôm. Đế`n ngày nghỉ cuố`i tuầ`n, ban tổ chức mới đưa cả đoàn đi thăm quan trước khi tiễn chúng tôi về` nước, vẫn là những chỗ mà tôi đã lang thang qua đó rồ`i. Tôi hỏi anh:

- Người ta bảo bên Nongkhai có một trung tâm thương mại rấ`t to, hay mình qua bên á`y.

- Người ta đưa đi đâu thì mình đi nấ`y chứ. Có phải Tôn Ngô Không đâu mà thích bay đế`n chỗ nào thì bay.

Anh có vẻ không mấy hào hứng với lời gợi ý này. Tôi bắt đầu lè nhè theo thói quen. Anh sốt ruột quá mới gất lên:

- Thôi được rồi. Như thế là đi sang hẳn một nước khác đấy nhé. Tiếng tăm không biết, người dẫn đường thì không. Không quay về được thì em tự chịu trách nhiệm.

Tôi mừng anh gỡ mối nhưng mặt thì tươi rói rói. Khi xe trên đường từ Buddha Park về nội thành, chồng tôi xin phép trưởng đoàn cho chúng tôi xuống để đi thăm một người bà con gần đó. Cả đoàn vui vẻ chào chúng tôi, không quên nói với theo:

- Sướng nhỉ, sang đây còn có họ hàng.

Cửa khẩu Nongkhai cách đó chừng ba cây số. Chúng tôi xếp hàng làm thủ tục xuất cảnh. Anh cán bộ hải quan nhìn tôi chăm chú rồi mang hộ chiếu của tôi vào trong làm gì đó rất lâu. Tôi hơi hãi, còn chồng tôi pha trò:

- Chắc thầy em giống mấy cô kia quá nên sinh nghi.

Tôi nhìn mấy tấm ảnh photo đen trắng dán trong quầy hải quan, là chân dung vài cô gái châu Á, phía dưới có những hàng chữ Lào dày đặc nhưng tôi có thể đoán được họ là những nạn nhân bị bắt cóc, mất tích hoặc đang phát lệnh truy nã. Nhìn sốt ruột và mấy tấm ảnh kia khiến tôi không thể nào cười được. Rất lâu sau, anh ta mới trở ra và đóng tem vào hộ chiếu cho tôi. Chúng tôi thở phào, đi bộ ra phía sau và lên xe buýt sang cửa khẩu phía bên kia. Sau khi làm xong thủ tục nhập cảnh, chúng tôi đã bước sang địa phận Thái Lan. Đám lái xe nhao lại. Tôi chột vạt ra hiệu rằng từ đây vào trung tâm thì hết bao nhiêu tiền.

- Ten dollars.

Tôi lắ c đầ u “Five dollars” và tỏ ý quấ ng đườ ng rấ t ngắ n. Một thanh niên chừng 30 tuổi, quầ n jean xé rách te tua rấ t thời trang, áo pull màu nố n chuồ i, mái tóc nhuộm sợi ghi sợi vàng và khuôn mặt khá đẹp trai đứ ng chắ n trước mặt chúng tôi, nói một câu tiế ng Anh bô i:

- Phải, rấ t ngắ n, the ́ nhưng các bạn không thể đi bộ đượ c, đứ ng không nào?

Chồ ng tôi tiế p tục ra hiệu rằ ng chúng tôi chỉ còn nhữ ng đô ã ng đô la mệnh giá quá lớn để thồ i lại, và để chứng minh cho điề u đó, anh móc hế t các túi ra một nắ m tiề n kíp lẻ và hai đô la. Nhữ ng người lái xe nhìn chắ m chắ m vào nắ m tiề n để ước tính nhưng rấ t nhanh chóng, anh chàng áo nố n chuồ i vơ gọn nắ m tiề n lẻ vào túi rồ i ra hiệu cho chúng tôi đứ ng chờ. Đám lái xe kia chỉ chồ tôi, nói vài câu gì đó bằ ng tiế ng Thái, cười phá lên rồ i toả vào trong bóng mát. Chúng tôi ngơ ngắ n đứ ng giữa trời nắ ng chang chang nơi cửa khẩu vùng biên, xung quanh tì nh không một bóng người, bụng đoán già đoán non. Tôi lo lắ ng:

- Sao lâu the ́ nhi? Có khi người ta chẳng quay lại đâu?

Chồ ng tôi an ủi:

- Có mắ y đô lẻ thôi mà, đáng gì mà phải làm the ́. Chắ c xe để ở bãi đỗ xa đây.

Nhưng dễ đế n tận năm phút sau mới có một chiế c xe màu ánh bạc lao như tên bắ n về ́ phía chúng tôi rồ i đỗ xịch lại. Áo nố n chuồ i xuồ ng mở cửa xe. Tôi kinh ngạc. Chiế c xe rấ t xịn, giồ ng như của một quan chức cao câ p, lại không hê ́ có biển taxi. Chồ ng tôi đoán ra:

- Chắ c xe chạy lậ u nên không dám đố công khai. Lên xe đi em.

Nội thắ t cũng xịn nô t. Anh chàng kia đã lắ p đủ một màn hình và bộ giàn mini. Anh ta hỏi chúng tôi muố n đi đầ u. Tôi cô ắ gắ ng giải thích rằ ng chúng tôi câ n đế n một trung tâm thương mại. Anh ta không bình luận gì, chỉ bật nhạc hiphop â m ã rồ i phóng xe như ma đườ i bên lê ắ trái.

- Where are you from?

- Việt Nam.

- Tourist?

- Yes.

Sau mắ y câu hỏi xã giao, anh ta kín đáo quan sát chúng tôi qua chiế c gương nhỏ trong xe rồ i bắ t đầ u gậ gù theo tiế ng nhạc. Suố t quắ ng đườ ng, người tài xế im lặng như gồ c cây. Tôi nghĩ rằ ng có lẽ vì tiế ng Anh của anh ta kém nên có muố n nói chuyện cũng vô ích. Xe chạy rắ t nhanh trên đườ ng cao tồ c và chúng tôi cứ giữ im lặng như vậy. Bên ngoài, cái nóng hắ m hậ p trái dài trên những cánh đờ ng nhiệt đờ i khiến tôi những muố n kéo dài thêm thời gian ở trong xe để hưởng thụ thêm chút hơi mát. Con đườ ng vắ ng về, thẳng hoặc một vài chiế c xe chạy ngược chiề u phía lê ắ bên phải. Tôi áng chừng xe đã chạy đượ c ba cây số , nhưng đột nhiên anh ta rẽ ngoắ t vào một lố i nhỏ ven đườ ng. Tôi giậ t mình, phầ n vì cú phanh gắ p trước khi rẽ, phầ n vì đây là một con đườ ng mòn um tùm cây lá, bóng mát làm cho mặt trời ngắ n ngắ t cũng tồ i sắ m lại. Tôi đư a mắ t nhìn chồ ng, thắ y gương mặt anh cũng lộ vẻ lo lắ ng. Tôi hỏi bằ ng tiế ng Anh, cô ắ gắ ng dùng những từ dễ hiểu nhắ t:

- Đây là đườ ng vào trung tâm?

- Phải. - Anh ta nói bằ`ng về lạnh lùng cho xong chuyện.

Nhạc trong xe vẫn khua â`m ỉ. Tôi bắn khoản. Các cao tô`c dẫn từ ngoại vi vào trung tâm thành phố` thường là những con đường độc đạo và đương nhiên, cũng là con đường ngắ`n nhấ`t, dễ đi nhấ`t. Vậy hà có gì gắ` lái xe bặm trợn này lại chọn một lô`i tắ`t gắ`p ghề`nh, khúc khuỷu, đá sỏi lớn nhỏ`n khiế`c xe sang trọng xóc kinh hô`n. Hơn nữa, nế`u là đường tắ`t thì cũng có thể còn nhiề`u người nữa cũng đi qua đây. Nhưng nhìn xung quanh chỉ thấ`y một vẻ âm u khó tả đọng trên những lùm cây. Không hê` có dấ`u hiệu của con người. Tôi chắ`c rằ`ng trong vòng vài cây số` vuông cũng không hê` có người sinh số`ng ở khu vực hoang vu này. Gã tài xế` có vóc dáng của một tay chơi, lại sở hữu chiế`c xe tiện nghi nhường â`y thì có sao phải đứng vạ vật cùng đám lái xe nơi cửa khẩu để chờ nhận ít tiề`n lẻ của khách qua đường? Tôi thầ`m nghĩ và chợt thấ`y tim thắ`t lại khi nhận ra những gì mình lập luận đề`u rõ mười mười như ban ngày, cho dù có cô` nghĩ ra lý do gì để bác lại cũng vô ích. Tôi ngò`i xích lại phía chò`ng và giật mình thấ`y anh cũng nắ`m chặt tay tôi. Người tôi run lên. Chúng tôi liế`c nhìn nhau. Phải rô`i. Chúng tôi đại dột. Nhìn mặt lớ`ng thì biế`t ngay là khách du lịch. Lại chẳng phải người Lào. Khách từ xa đế`n đương nhiên tiề`n mặt phải đầ`y túi. Mà cũng đâu câ`n gì phải nhiề`u tiề`n. Đã chẳng có bao vụ cướp giật những thứ rắ`t vớ vẩn đó sao. Một miế`ng mô`i thật quá dễ dàng. Hắ`n có thể lấ`y hế`t tiề`n bạc tư trang và quẳng chúng tôi xuố`ng giữa đường. Thôi thì còn may chán, chúng tôi sẽ đi bộ ra cửa khẩu và trình báo. Chỉ e rằ`ng nế`u hắ`n sợ lộ` mà làm liề`u. Tôi kín đáo quan sát sức vóc của hắ`n và quay sang nhìn chò`ng tôi. Hắ`n có vẻ cao hơn chò`ng tôi, lại đậm người. Nhưng chúng tôi có tận hai người. Biế`t đâu hắ`n lại có dao, hay một khẩu súng giấ`u trong chiế`c hộp đựng đồ` kia. Dân cư sát vùng biên thường sử dụng vũ khí thoải mái mà chẳng có chính quyề`n nào với được tới nơi mà câ`m đoán.

Đúng vào lúc tôi đang hế't sức căng thẳng thì gã lái xe cá't lời:

- Người này là chồ'ng cô?

- Đúng vậy.

Hắ'n ngập ngừng.

- Anh ta có biế't tiề'ng Anh không?

- Không. - Trong khoảnh khắ'c hoang mang, tôi trả lời hế't sức thật thà.

Hắ'n ta im lặng trong giây lát.

- Vậy thì anh ta là người đàn ông hế't sức may mắn... vì... anh ta có một người vợ rấ't xinh đẹp.

Cô hòng tôi ghen ắ'ng lại, cảm giác một thứ gì đó như chiế'c gồ' i bông ép chặt vào mũi đế'n khó thở. Hàng ngày tôi vẫn nhận được những lời khen, nhiề'u khi chỉ là vắ'n đề' xã giao. Nhưng khen trong trường hợp này thì... Tôi bắ't gặp đôi mắ't của hắ'n qua chiế'c gương chiế'u hậu trong xe. Chúng dữ tợn và nham hiểm. Tôi bắ't đầ'u nghĩ đế'n một vắ'n đề' khác, không chỉ đơn giản là tiề'n bạc và tư trang. Ôi... tôi nghẹt thở. Có thể hắ'n đã có một đồ'ng bọn chờ sẵn trong cánh rừng. Những thước phim bắ't đầ'u trôi vùn vụt trong đầ'u tôi. Tôi hình dung ra những tên đầ'u trâu mặt ngựa ghê tởm, miệng cười khả'ố', ánh mắ't dâm dăng. Có thể chúng sẽ tró'i chồ'ng tôi vào một thân cây. Sau đó... tắ't nhiên, để' khỏi phiề'n phức, xong chuyện sẽ bịt miệng triệ't khẩu bằ'ng cách vút xác chúng tôi xuố'ng một cái hồ' hoang phé' hay một cánh rừng lạnh lẽo nào đó. Có mà Trờ'i tìm. Mà còn tìm làm gì nữa. Thỉnh thoảng, trong lúc rồi rắ'i đầ'u óc, đã hơn một lầ'n tôi liên tưởng đế'n cái ché't, một vụ nổ máy bay, một căn bệnh kỳ quái... nhưng dứt khoát không phải theo cách này.

Tôi không dịch lại cho chôn tôi nhưng anh có vẻ như đã hiểu ra nội dung những câu vừa rồi. Hơi lạnh trong xe lên đến cực điểm mà trán chôn tôi rịn mồ hôi. Chúng bắt đầu tụ lại thành giọt to rồi chảy tong tong xuống má. Tôi hơi hận vì đã đòi hỏi anh một điều ngu ngốc. Những tội ác xảy ra ở các vùng biên như cơm bữa. Và đây là nơi tận cùng của đất nước, là nơi các điều luật trở nên ngớ ngẩn. Chúng tôi đã giấu cả đoàn để sang đây, nên cho dù mất tích hàng năm trời thì cảnh sát ba nước có vào cuộc cũng đành bất lực.

Chiếc xe đột nhiên đỗ khựng lại. Tôi run lên. Gã lái xe nhón nhác nhìn quanh như muốn tìm kiếm thứ gì đó. Những rừng cây âm u đã lùi lại. Giờ hai bên là những cánh đồng hoang vu nắng cháy. Nắng đặc quánh như hơi lửa hắt tia chói chang lên nước sơn bạc trắng. Hấn nhấc máy điện thoại tuôn ra một tràng tiếng Thái, thỉnh thoảng liếc mắt về phía chúng tôi. Bỗng sự nhạy cảm về ngôn ngữ, tôi hiểu rằng hấn đang nhắc đến ai. Chôn tôi cũng nhìn ra xung quanh, vẻ đang suy tính rất lung. Hấn bắt đầu gắp một câu gì đó như văng tục, vội vã mở cửa xe ra ngoài rồi mở cánh cửa bên chôn tôi ra hiệu cho anh xuống. Tôi lú lú bước theo thì bị hấn ngăn lại. Giọng nói của tôi bắt đầu đứt quãng, không sắp xếp nổi thành câu. Tôi van xin hấn có lấy gì thì lấy hết đi nhưng hãy để cho chúng tôi yên. Bỗng không thì hãy cho tôi ra ngoài cùng chôn tôi. Sợng chết gì tôi cũng ở bên anh ấy. Hấn cũng tuôn ra một tràng tiếng Thái, giọng đã có vẻ bức mình, chân tay khua loạn lên, ánh mặt trời chiếu vào nước da đen bóng càng khiến khuôn mặt của gã tài xế xa lạ thêm phần dữ tợn. Hấn lạnh lùng đóng sập cửa xe lại. Tôi bật khóc. Hấn ra hiệu cho chôn tôi vòng ra sau, đặt hai tay lên cốp xe. Mặt chôn tôi hơi tái đi, cho dù ánh nắng gay gắt lẽ ra đã khiến da thịt phải đỏ lại. Anh kiên quyết không chịu. Thở hổn hển, hấn nổi khùng lên, mồ hôi túa ra như tắm, miệng quát

những câu khó hiểu. Tôi cuô'ng lên, ra hiệu cho anh đò'ng ý. Tôi nhớ lại các câu chuyện trinh thám thường mô tả rằ'ng khi những tên tội phạm đã mắ't hê't tự chủ, chúng dễ làm liê'u. Hắ'n đặt tay lên cô'p xe làm mẫu cho chò'ng tôi rồ'i vội vàng nhảy tót lên ghê' lái. Tôi nhắ'm mắ't lại. Thôi, mọi sự thê' là xong. Vĩnh biệt anh.

Khi tôi mở mắ't ra, thấ'y hắ'n đang thò tay qua cửa xe khoát khoát liên tục. Tôi ngạc nhiên, quay lại. Chò'ng tôi sau vài giây ngỡ ngác có vẻ chợt hiểu ra điề'u gì đầ'y, dùng cả sức mình để đu vào chiế'c xe. Nó nhúc nhích rồ'i máy bắ't đầ'u hoạt động. Xe chạy bon bon. Được một đoạn, hắ'n phanh kít lại và vẫy tay ra hiệu cho chò'ng tôi lên xe. Tôi chợt hiểu. Té ra xe bị chề't máy, hắ'n muố'n nhờ chò'ng tôi giúp còn tôi thì không câ'n. Hắ'n có ý ga lắ'ng rằ'ng tôi cứ ngồ'i yên trong xe cho đỡ nắ'ng. Xe chạy thêm chừng vài phút thì hắ'n rẽ ngoặt vào một lố'i nhỏ và rẽ nữa, rẽ nữa. Trước mặt tôi là một trung tâm thương mại đông đúc với những chị phụ nữ kìn kìn đẩy xe hàng, những chú bé da ngăm ngăm câ'm cô'c khoai tây rán KFC chạy ngoáng lên từ bên trong. Hắ'n tìm một bóng mát để đỗ xe, ngoái lại thuyế't minh.

- Lotus.

Tôi nhìn chữ Lotus to tướng trên nóc toà nhà. Khó ngờ được một trung tâm thương mại sâ'm uấ't làm vậy lại xây dựng ở tí't nơi heo hút này. Mãi sau chúng tôi mới biế't đó là lố'i hậu của toà nhà, để đỗ xe hơn. Còn mặt trước chỉ cách đường cái vài chục mét. Hắ'n xuô'ng mở cửa xe, miệng mím cười, nụ cười với hàm răng sáng bóng đầ'u tiên kể từ lúc gặp hắ'n ở cửa khẩu. Hắ'n luôn miệng "Thank you" và chỉ vào chiế'c xe, hàm ý cảm ơn chúng tôi đã thông cảm với chuyện hỏng xe dọc đường. Chúng tôi thiế'u điề'u ôm chầ'm lắ'y hắ'n. Chò'ng tôi nắ'm chặt tay hắ'n rồ'i lắ'c thật mạnh, miệng cũng "Thank you" rồ'i rít. Hắ'n cười toe, giờ một ngón tay cái "Vietnam...

very good, very good.” Chúng tôi lưu luyê´n đê´n nỗi làm hắ´n phát ngạc nhiên, khi chiê´c xe lăn bánh rồ´i vẫn còn giờ tay vẫy mãi.

Chúng tôi bước vào Lotus, một cô bán hàng có nước da nâu giòn chìa ra tờ quảng cáo với nụ cười tươi rói, miệng kéo dài câu chào quen thuộc “Sawadee Khaaaa”.

BẾN CUỐI

Trạm xe buýt cuối cùng ở vùng ngoại ô này chỉ còn một dãy ghế gỗ. Mái che và tấm pano đằng sau có lẽ đã hư hỏng nên bị tháo rời ra. Ánh trăng hạ tuần mờ mịt đầu đó trong đám mây dày không đủ tỏ bất cứ vật gì trên cánh đồng trống và con đường vắng đặc phía trước mặt. Trên băng ghế dài cũ kỹ chỉ còn lại một hành khách duy nhất đang ngồi chờ xe buýt. Cô gái ngồi lặng lẽ trong bóng tối, mắt nhìn hút về cuối con đường. Cô có vẻ lo lắng. Mới chỉ sáu giờ tối mà trời đã sập lại nhanh chóng. Khu vực này quy tụ một số trường đại học và nhà máy nên chuyến xe nào cũng đông đúc. Nhưng trong ngày cùng tháng tận này, đám công nhân và sinh viên đã về nhà từ sớm để đón Tết, chỉ còn cô phải chăm sóc một đứa bạn ốm cùng phòng, rồi ngay khi nó tức tấc ngồi dậy được, cô đã đi kèm nó về tận nhà rồi mới yên tâm quay lại trường thu dọn đồ đạc. Khi cô rời khỏi ký túc xá, trời vẫn còn chạng vạng, nhưng bóng tối đã ập xuống nhanh chóng lúc cô đi bộ ra trạm xe buýt này.

Chiếc xe vẫn chưa đến. Cô sốt ruột thu lại đôi tay lạnh cóng và nhét chúng vào hai túi áo cũng đã buốt giá từ bao giờ. Cô ngỡ rằng biết đâu vào cái ngày ba mươi Tết này, chiếc xe cô vẫn đi đã thay đổi lịch trình. Nó kết thúc chuyến cuối sớm hơn thường lệ và có lẽ đã khởi hành trước khi cô ra đây vài phút. Gió từ cánh đồng trống luồn qua nhà máy bỏ hoang phía bên kia đường rồi thốc trở lại. Cô bắt đầu chảy nước mũi. Cô tránh nhìn vào cái nhà máy tối om trước mặt. Ban ngày nó là một công trình khổng lồ với hai cột ống khói im lìm xám xịt, những bức tường đồ sộ với lớp vữa lở loét bao quanh như không có lối vào khiến người qua lại nhìn thấy tức mắt. Đã hai mươi năm nay nhà máy không hoạt động, cỏ mọc cao lút bao quanh chân tường. Nó không có cửa sổ, và chỉ còn vài lỗ thông

hơi gâ`n nóc mái là lạnh lặn. Những đêm mùa đông giá rét, lũ bạn phòng cô đóng chặt cửa, nằ`m nghe gió hú từ trên đỉnh núi, tay lùa vào mớ bông ngô ấ`m sục mà run rẩy vì những câu chuyện thì thầ`m trong bóng tối. Chuyện về` cái nhà máy bỏ hoang luôn là chủ đề` được nói tới sau cùng, và khi nhắ`c đề`n, ai cũng muố`n mình chỉ là người lắ`ng nghe chứ không phải buột miệng thố`t lên từ đó.

Hồ`i mới nhập trường, tấ`t cả sinh viên đề`u được nghe kể về` nhà máy. Những bà lao công già nói rằ`ng trước đây là nhà máy tái chế` kim loại. Nhưng một ngày nọ, có hai người công nhân xích xích dẫn đề`n xô xát. Một người lỡ tay giế`t chế`t bạn. Anh ta quần trí không biế`t làm sao với cái xác bèn bỏ nó vào cỗ máy nghiê`n kim loại khổng lồ`. Khi người công nhân phụ trách bộ phận nung chảy đứng máy, anh ta thấ`y nô`i hơi bắ`c lên một làn khói đỏ quạch. Và ngay tức thì, ô`ng khói thay vì bắ`c lên những cột khói đen, lại vằ`n vũ một đám hơi đỏ như máu bao quanh nhà máy. Kể từ hôm đó, những chuyện kỳ quặc liên tiế`p xảy ra. Công nhân cãi lộn liên tục, năng suấ`t giảm, sản phẩm bị lỗi. Nhắ`t là những đêm trăng hạ tuầ`n, khi cái nhà máy đầ`y sắ`t thép chìm vào màn đêm đen đặc, người trực đêm kể lại rằ`ng, anh ta luôn bị ám ảnh bởi những tiế`ng kêu khóc văng vẳng trong các nô`i hơi và máy nghiê`n kim loại. Chẳng bao lâu sau nhà máy giải thể. Nhưng nhiề`u người có việc đi qua đó vào lúc gầ`n sáng khắ`ng định họ vẫn nghe thấ`y những bộ phận máy móc hoạt động bên trong hệt như đang có người điề`u khiển nó.

Từ cửa sổ lớp học của cô có thể nhìn thấ`y thấ`p thoáng toàn cảnh nhà máy, cái ô`ng khói ảm đạm, sân trong còn ảm đầ`y muội than đen sì và những bức tường câm lặng. Vào những chiề`u mưa phùn, nhà máy bỏ hoang lút trong mưa bụi và cỏ dại, tạo nên một khung cảnh thê lương, chế`t chóc khiế`n các sinh viên không ai bảo ai đề`u đứng lên đóng hế`t cửa sổ lại. Từ ngày người ta đặt thêm một trạm xe

buýt ở đây, cô và các bạn thường rủ nhau về nhà vào ngày cuối tuần. Cô hay căn giờ xe chạy nên không phải đợi lâu, và lại trạm xe lúc nào cũng đông thành thử hành khách cứ nhón nhác mắt trước mắt sau chờ được lên trước để có chỗ ngồi, chẳng ai buồn để ý đến cái nhà máy ma quái ở bên kia đường nữa. Thời gian trôi chậm chạp theo tiếng mưa phún thấm lên đám đất mục ải. Chiếc mũ vải trên đầu cũng bắt đầu ướt sũng và nó sụp xuống mắt khiến cô không thể quan sát được mọi vật xung quanh. Khi lộn vành mũ lên, tai cô ù đi và mặt đất nhóp nhép dưới chân như chao đảo. Có một vật gì đó thấp thoáng đằng sau một lỗ thông hơi. Nó không rõ màu sắc nhưng nó chuyển động. Cùng lúc đó, ánh đèn xe lóe lên từ đằng xa.

Ánh đèn còn ở xa lắm, nó quét những tia sáng mờ đục và rẽ bóng tối đi di chuyển chậm chạp lên phía trước. Không gian đặc quánh khiến con đường, những cánh đồng cùng dãy núi đá hoá thành một vùng mênh mông vô tận, và ánh đèn xe như đốm lân tinh lúc ẩn lúc hiện. Xe buýt chỉ đỗ ở những điểm cố định, nên cô không thể chạy về phía nó. Cô cố nhìn về hướng chiếc đèn, nhưng cái lỗ thông hơi như ma lực bắt cô quay đầu trở lại. Vật chuyển động kia đã biến mất. Ánh đèn pha rõ dần và một khối vuông vắn hờ hững lăn bánh trên con đường trải nhựa. Khi đến gần, cô mới thấy tốc độ của nó khá nhanh. Nó quay đầu xe và phanh kít lại trước mặt cô. Trên xe không có hành khách. Cô cũng đã nghĩ như thế. Cửa xe tự động mở. Cô cuống quýt quàng chiếc ba lô qua vai rồi vội vã lên xe.

Cô suýt kêu lên. Cô cứ nghĩ rằng trên xe ấm áp như một lò sưởi và cô sẽ được đuổi cái chân rét cồng trong hơi nóng ấm sục, nhưng thậm chí bên trong còn lạnh hơn ở ngoài. Hơi buốt bao phủ xung quanh như thể tất cả các cửa sổ trên xe đều mở. Anh chàng lơ lơ ngồi im lặng ở ghế cuối. Cô chọn ghế đầu tiên ngay sau lưng tài

xế, không quên liếc ra ngoài cửa sổ. Cô búi chặt vào thành xe. Rõ ràng, lúc này cái lỗ thông hơi lại thả p thoáng một vật đang chuyển động. Chiếc xe rùng rùng vài giây rồi lao vút đi trong bóng tối. Phía ngoài đen đặc, cô không còn nhìn thấy gì ngoài cửa xe nữa. Cô đã định ngủ một giấc cho đến lúc về đến nhà nhưng xe lạnh quá. Cô buột miệng.

- Sao xe lạnh thế bác?

Người tài xế không trả lời. Lơ xe cũng im lặng. Cô ngoái lại nhìn. Anh ta cũng đang chầm chầm nhìn vào cô. Cô chưa gặp người lơ xe này bao giờ. Cô nhìn mặt tất cả các anh lơ xe cầm cầu và cục mịch. Nhưng có lẽ người này mới thử việc. Anh ta dường ít nói, tóc cắt cao và da xanh xao. “Làm thêm mấy hôm nữa, da anh ta cũng bóng lộn lên và lăm điếu hết những gã lơ xe khác”, cô thầm nghĩ. Người lơ xe tiến về phía cô để kiểm tra vé. Khi di chuyển, cô cảm giác anh ta dồn hết cả hơi lạnh trên xe về phía cô. Cô định giở sách ra đọc để giết thời gian, nhưng ánh đèn phờ phạc trong xe khiến cô phải bỏ ý định.

- Trời hôm nay lạnh bác nhỉ. - Cô bắt chuyện.

Người tài xế vẫn không trả lời. Và đến giờ cô mới để ý thấy cả hai đều mặc áo cộc tay. Cô sửng sốt. Họ điên rồi, mặc áo cộc tay trong thời tiết này. Khi người tài xế quay lại nhìn cô, ông ta cười bí hiểm. Chiếc xe vẫn chạy băng băng mặc dù ông ta bỏ tay khỏi vô lăng. Cô hét lên. Anh lơ xe mỉm cười, như thể họ vẫn chơi trò bỏ tay khỏi vô lăng những lúc không có hành khách. Cô thấy sợ hai con người này. Bóng tối bên ngoài khiến cô không định vị được chiếc xe đã đi đến đâu rồi. Bỗng nó đột ngột phanh kít lại. Vài hành khách nữa lục tục lên xe. Là một nhóm những cô gái trong đồng phục công nhân. Họ cũng chăm chú quan sát cô rồi trò chuyện riu rít. Họ ngồi cuối xe nên cô không thể nghe rõ những câu chuyện

của họ, nhưng cô cảm thấy dễ chịu hơn khi trong xe có thêm người. Chiếc xe dừng lại liên tục ở những bến tiếp theo, và xe đông đúc dần. Cô bắt đầu bị chen lấn chỗ. Một anh chàng trạc tuổi cô xin phép được ngồi cạnh. Vẻ như anh ta đã rong ruổi trên những con đường giá rét suốt cả ngày với cái áo pull mỏng dính nên giờ rước theo cả hơi lạnh vào trong xe. Hơi lạnh toát ra từ người anh ta khiến cô run lên căm căp. Cô bắt đầu thấy bức mình. Trời rét buốt thế này mà họ ăn mặc phong phanh. Có lẽ cả xe chỉ có cô là mặc áo khoác dạ.

Xe đã đông đến độ hết ghế ngồi, và người ta phải chen nhau cả chỗ đứng. Nhưng hơi người trong xe chẳng làm cô ấm lên tí nào. Người hành khách bên cạnh bắt chuyện.

- Bạn học ở gần đây à?

Cô nói tên trường và anh ta ồ lên.

- Trước mình cũng học ở đó.

- Anh ra trường lâu chưa? – Cô hỏi xã giao.

Người đồng hành không nói gì. Anh ta cầm cuốn sách của cô và đọc hâu hẩu dưới ánh đèn mờ mờ như thể chưa được nhìn thấy chữ bao giờ. Anh ta làm cô nghĩ đến một cậu bạn cùng lớp luôn bị bạn bè chế nhạo vì lấy sách và thư viện làm thú vui. Cô chợt nhớ ra cái bài thực hành sẽ phải nộp sau Tết, một bảng điều tra xã hội học. Chẳng mấy khi cô gặp đồng người thế này, lại đủ mọi lứa tuổi, ngành nghề. Cô lấy ra tập phiếu điều tra và len lỏi đến từng ghế ngồi. Cô lịch sự xin phép từng người và chép tên tuổi của họ vào bảng hỏi rồi đưa cho họ ký vào. Tất cả thấy đều vui vẻ khai thông tin và ký giúp cô. Khi về chỗ ngồi, cô đếm được hơn 50 phiếu hỏi. Cô phấn khởi vì sáng kiến vừa rồi. Để xin được ngân này bảng điều tra, các bạn cùng lớp sẽ phải mệt đứt hơi khi tập hợp các đối tượng.

Anh chàng ngồ`i cạnh giúp cô sắp xếp lại các phiếu hỏi một cách tỉ mỉ như thể làm cho chính mình vậy. Sau cùng, anh ta rút rè hỏi cô.

- Bạn có thể cho mình mượn cuốn sách này được không?

Cô ngắ`n ngừ.

- Cuốn này quan trọng lắm. Sau Tết mình thi, sẽ phải cắ`n đế`n nó.

- Mình hứa sẽ trả lại bạn. Để yên tâm thì ghi địa chỉ nhà mình vào nhé.

Cô ghi luôn địa chỉ của anh chàng một sách vào sau phiếu hỏi của anh ta rồi tựa đầu vào thành xe, lim dim mắt. Những âm thanh trên xe nhỏ dần, và khi chiếc xe chạy rằ`m rằ`m qua mặt câ`u, tiế`ng người trên xe im bật. Cô nghe vài tiế`ng thì thoà.

- Đế`n câ`u rồi.

Cô thắ`y mình rơi xuố`ng một cái vực sâu hun hút, đen thẳm và lạnh lẽo.

Chiếc xe nảy kinh hô`n rồi phanh khựng lại khiế`n cô choàng tỉnh, người dú`i về` đắ`ng trước. Trên xe đã vắ`ng tanh không còn một ai. Cửa xe tự động mở. Người lơ xe nhìn cô chờ đợi. Cô vội vàng xách ba lô xuố`ng. Đây đích thị là đầu bắ`n. Từ đây về` nhà cô chỉ việc đi bộ thêm vài trăm mét nữa. Chiếc xe chúi đầu về` phía trước rồi ánh đèn pha thoắ`t cái đã biế`n má`t sau một khúc ngoặt. Giắ`c ngủ vội trên xe làm đầu óc cô nặng chình chịch, người vẫn bồ`ng bằ`nh như đang mơ. Có tiế`ng xe máy phanh kít sau lưng. Mẹ và anh trai cô dựng vội xe rồi chạy ào lại. Mẹ cô hó`t hoảng.

- Đi đâu mà giờ này mới về` con? Mẹ gọi điện lên ký túc xá mà người ta bảo con về` từ chiề`u rồi.

Cô ngơ ngẩn.

- Vẫn sớm mà mẹ.

- Ba giờ sáng rồi mà còn sớm. Em lang thang ở đâu giờ này mới về? - Anh trai cô cần nhấc rồi xách giúp cô chiếc ba lô lên xe.

Cô ngạc nhiên.

- Làm sao mà ba giờ sáng được. Xe chạy từ trường về đây chỉ mất một tiếng. Mới hơn bảy giờ là cùng.

Hai người kinh ngạc nhìn cô, không nói gì.

Sau Tết, cô lại sửa soạn đồ đạc để lên trường. Khi sắp lại tập phiếu hỏi, cô cũng sờ thấy trên đó không có một chữ ký nào. Họ tên của những hành khách cô ghi vẫn còn nguyên, nhưng chữ ký mà cô nhờ họ ký vào đã biến mất hoàn toàn. Cô tìm tờ phiếu hỏi của anh chàng ngồi cạnh trên chuyến xe hôm ấy, cũng không hề có chữ ký. Mà cô còn nhớ rõ rằng sau khi anh ta ký xong cái chữ ký rất bay bướm, cô đã nói đùa, nhìn chữ ký của anh có thể đoán sau này anh thành ông sếp lớn. Cô nhìn những tờ phiếu hỏi đầy ngỡ vực.

Khi tìm ra được địa chỉ của người hành khách trẻ tuổi, đôi chân cô đã đầy bùn đất. Làng của anh ta nằm dọc theo đường xe chạy đến trường cô. Con đường vào làng bẩn thỉu và lầy lội. Con mưa phùn khiến cả ngôi làng chìm trong một màu xám quanh quẩn và ẩm ướt. Cô vào sân trong của ngôi nhà. Khi cô nói tên người cần tìm và xưng mình là bạn học cũ, khuôn mặt của người phụ nữ già nua trước mặt cô rúm lại. Bà ta quay mặt đi và gọi một đứa bé con chừng tám tuổi.

- Con dẫn chị này ra chỗ anh.

Cô đi theo đứa bé lùn cùn chạy đằng trước. Nó đi rất xa. Chừng nửa tiếng đồng hồ sau, trước mặt cô là một nghĩa trang rộng, có

hàng rào bao quanh. Thằng bé dẫn cô vào bên trong và chỉ vào một ngôi mộ. Người coi sóc nghĩa trang thấy có khách đến vội ra hỏi thăm.

- Sao mưa gió thế này còn ra tảo mộ. À đây, cô cầm hộ cuốn sách này về. Tôi tìm thấy trên mộ cậu ấy. Chắc có người nào đó đến thăm rồi để quên.

Ông ta đưa cuốn sách cho cô. Cô nhìn cuốn sách mình đã cho mượn trên xe buýt, cảm thấy hơi thở nghẹt lại. Mãi rất lâu sau cô mới hỏi ông ta.

- Anh ấy mất bao giờ hả bác?

Người coi sóc nheo đôi mắt để tránh những hạt mưa đang hắt vào mặt.

- Cô chưa biết hả. Ba năm rồi. Hôm đó cậu ấy đi xe buýt. Cậu sập, xe lao xuống sông, không còn một người nào.

Cô đi vội ra công nghĩa trang. Cô tình cờ nhìn thấy vài cái tên nữa. Cô rút tập giấy từ trong túi ra. Những ký tự nhoè ướt nước mưa, nhưng cô vẫn đọc được. Những tên người trên bia mộ trùng khớp với họ tên trong tập phiếu hỏi của cô.

VẾT SẼO

Chiếc xe đẩy hàng nhích dần từng xăng tí mét về phía quầy cashier. Quỳnh đổi chân nọ chân kia trên đôi giày vải đế phẳng. Với chiều cao của mình, cô vẫn có thể quan sát hết dãy khách hàng đang chờ thanh toán. Bất ngờ Quỳnh bị giúi một cái thật mạnh. Cô suýt ngã vào đoàn người dài đằng đặc phía sau.

- Đỡ rẽ rách. Ở đâu ra mà len lên. Loì chơi chỉ định ăn cắp.

- Con đứng trước bà từ nãy mà. - Giọng trẻ con thanh minh.

Giọng nói chói tai lại ré lên:

- Cút ra đằng kia. Bé oắt con mà đã gian. Mà đứng đây bao giờ?

Một cái mặt tròn xoe đen nhem chui xuống dưới, mái tóc cháy nắng buộc bằng hai cọng thun rẻ tiều, lại bên xanh bên đỏ, quần áo cáu bở. Nó không dùng xe đẩy mà tay ôm một bịch bột giặt to tướng và một túi cá khô. Nó len lén tìm cách chui vào bất cứ khe hở nào nhưng cũng đều bị đuổi.

- Xuống dưới kia, đừng có chen hàng.

Không ai muốn nó đứng trước mặt mình. Tất cả đều đã xếp hàng cả tiếng và chỉ một lý do nhỏ xíu cũng đủ để họ phát cáu. Nó nhất quyết không chịu xuống cuối hàng, khẳng khẳng đứng sang bên lề nói một mình:

- Con xếp hàng từ đầu. Con nhường cho cô bụng bầu kia thanh toán trước nên bà thấy con lùi xuống mới tưởng con len hàng.

Không ai quan tâm. Một đứa trẻ bản thủ đi vào cái trung tâm thương mại sang trọng này thật đáng ngờ. Tất cả không ai bảo ai đều sờ tay vào ví. Quỳnh cũng đảo chiếc túi xách sang bên trái. Bất ngờ nó sán lại bên Quỳnh, có thể con bé chọn mặt gửi vàng.

- Cô ơi, cô cho con đứng trước cô được không? Ba chờ con ngoài biển cả tiếng rồi. Con chỉ thanh toán mỗi xiu xiu này.

Quỳnh nhìn thẳng về phía trước, đôi mắt khó chịu của cô giấu sau cặp kính đen. Mùi mồ hôi từ con bé toát ra khiến Quỳnh nín thở. Những tiếng người đằng sau ồ lên.

- Không được. Không ai được của người phúc ta đâu nhé. Chúng tôi xếp hàng cả tiếng rồi. Ai cũng đang bận cả.

Quỳnh mừng rỡ.

- Đây, đằng sau người ta không cho.

Cô nhìn xuống con người bé nhỏ bên dưới. Nụ cười cậu may đang tươi tắn bỗng tắt ngúm, ỉu xiu. Bỗng nó nhìn lom lom vào mặt Quỳnh rồi hét toáng lên:

- Trời đất ơi. Cô hoa hậu nè. Hoa hậu Hoàng Lệ Quỳnh.

Quỳnh giật thót mình. Những người đằng trước ngoác cả xuống nhìn cô, đằng sau chen lên, rồi các dãy thanh toán khác cũng ngoác sang. Những cô thủ quỹ dừng tay. Dường như cả siêu thị đang dán mắt vào Quỳnh.

- Đúng rồi, hoa hậu nè. Hoa hậu Quỳnh đến thăm biển Vũng Tàu nè.

Tiếng người lao xao. Có người cười toe toét, có người nhìn lom lom vẻ tò mò, có người lạ lẫm, có người âu yếm. Họ muốn biết

đương kim hoa hậu vừa đăng quang ba tháng trước, lộng lẫy, kiêu sa trên sân khấu trông ngoài đời như thế nào. Quỳnh bị lúng túng mất mấy giây đầu rồi nhanh chóng lấy lại được vẻ tự tin. Cô gật đầu chào mọi người bằng dáng vẻ duyên dáng, yêu kiều nhất. Con bé đáng ghét dường như quên mất cái việc rất quan trọng của nó vừa rồi. Nó nhảy cẫng lên, ra vẻ là người có công phát hiện ra hoa hậu.

- Trời đất ơi. Cô hoa hậu dễ thương hơn cả trong vô tuyến nữa nè. Bữa rày con xin ba bình chọn qua mạng cho cô mà ba hồng biết vào nét như nào.

Quỳnh đặt bàn tay trắng nõn lên mái tóc búi thiêu của nó, cười âu yếm theo kiểu nữ đại sứ thiện chí đến giao lưu với trẻ em nghèo.

- Cưng để đồ vào đây cô cho thanh toán nhờ. Xếp hàng chờ lâu lắm.

Con bé sung sướng thả toét mấy thứ đồ rẻ tiền của nó vào xe đẩy, miệng liên tục thả những câu nhăng nhít. Còn ba người nữa mới đến lượt Quỳnh. Cô thở dài, đôi lúc quay sang cười tươi tắn với vài người khách thỉnh thoảng lại liếc trộm cô. Cô rửa thơm con bé lắm lắm. Suốt những tháng vừa qua, cuộc sống của Quỳnh đã bị đảo lộn, tất nhiên là một sự đảo lộn phiến toái nhưng dễ chịu.

Con bé nhận đồ từ băng chuyền rồi chạy té ra cửa. Quỳnh thở phào. Sau khi đã cho hết đồ vào hai túi nilon, Quỳnh bước ra ngoài. Cô sẽ gọi một chiếc taxi về khách sạn. Bất thình con bé đen đúa từ đâu nhảy xổ ra.

- Cô ơi, bây giờ cô về đâu?

Hoá ra nó đã chờ Quỳnh suốt từ nãy ở ngoài cửa. Trời ơi, con bé này còn định ám cô đến bao giờ nữa? Những người khách ban nãy

cũng lục tục đi ra, họ nhìn Quỳnh với vẻ đầy thiện cảm. Quỳnh đành vuốt nhẹ lên má con bé.

- Cô về ngay đây thôi. Nhà con ở đâu?

Mắt Quỳnh nhón nhác quanh khu thương mại tìm kiếm một chiếc taxi.

- Con nói cô cũng chẳng biết. Cô ở xa đến mà.

- Con mấy tuổi rồi? - Quỳnh rút điện thoại bấm số của trạm taxi.

- Con tám tuổi rồi ạ. Cô ơi, cô đẹp lắm. Từ hôm nhìn thấy cô trên vô tuyến đến giờ, con nائم mơ thấy cô ba lần. Cô còn đẹp hơn cả Lọ Lem và Bạch Tuyết.

Quỳnh nhìn đồng hồ, tổng đài trả lời rằng hôm nay là ngày nghỉ cuối tuần nên đông khách, cô phải chờ 10 phút nữa.

- Cô ơi, con cũng muốn thành hoa hậu giống như cô.

Quỳnh kiên nhẫn, không nhìn vào khuôn mặt cóc cáy của nó, tranh thủ san đồ vào hai túi cho đều nhau.

- Con xinh lắm, con sẽ thành hoa hậu.

- Nhưng con lại không có quần áo đẹp.

- Bảo mẹ con mua cho.

- Con không có mẹ.

Quỳnh hơi chững lại. Cô đứng thẳng lên, nhìn vào đôi mắt rât xanh của con bé. Mặt nó tròn trịa, mũi cao, trông không đến nỗi đáng ghét lắm, chỉ là vì những hành động gây phiền toái của nó

khiế n Quỳnh lộn ruột. Nói chung là cô không thích trẻ con. Cô hạ giọng:

- Cô cũng không có mẹ, không có quầ n áo đẹp... nhưng vẫn trở thành hoa hậu.- Rồ i Quỳnh ghé sát tai nó, giọng bí ẩ n. - Nế u con trở thành hoa hậu... thì con sẽ có quầ n áo đẹp.

Taxi đã đế n. Quỳnh vội vã xách đồ ra xe. Con bé nhìn Quỳnh về tiế c nuô i rồ i nó nói với theo:

- Cô ơi, con cũng tên là Hoàng Lê Quỳnh đầ y.

Hình như nó đứng ngoài cửa xe vẫ vẫ. Cô bảo tài xế :

- Khách sạn Imperial.

Vũ ra mở cửa cho cô, khuôn mặt lộ rõ vẻ sô t ruột.

- Sao em đi lâu thế ?

Cô xách đồ vào phòng tă m.

- Siêu thị đông quá, taxi lại hế t.

Vũ vẫn mặc nguyên bộ kimono màu tím than như lúc cô vừa ngủ dậy, miệng phàn nàn nhưng vẫn hôn lên vầ ng trán lắ m tâ m mô hầ i của cô

- Em câ u kỳ quá.

Thậ t ra thì sự câ u kỳ này không phải phát sinh từ lúc cô trở thành hoa hậu. Ngay từ nhỏ, Quỳnh đã có thói quen chỉ dùng những đồ cá nhân của riêng mình, và phải đúng kiểu quen thuộc. Người anh cùng cha khác mẹ của cô thường len lén cầu nhàu “Con nhà lính, tính nhà quan”. Tắ t nhiên cái tính khó chiề u đó càng tăng lên theo thời gian. Mặc dù ở khách sạn năm sao, nhưng Quỳnh nhắ t định không chịu

dùng những chiếc khăn tắm thơm phức, ly pha lê trong vắt không một vết mờ, và loại dĩa tắm thượng hảo hạng để sẵn bên bồn. Cô đòi ra siêu thị để tự mua một loạt đồ cá nhân mới. Những thứ kia rất sang trọng, nhưng dứt khoát đã từng có người dùng rồi, vậy thì chúng không thể sạch được. Quỳnh sợ bản đến độ thành một thứ bệnh.

Họ xuống sảnh ăn tối. Vũ kéo ghế cho Quỳnh, một khoảng cách xa hơn bình thường để đôi chân dài như thiên nga khỏi bị va chạm. Đôi chân Quỳnh là cả một nỗi khổ não đối với tất cả các thí sinh khác. Cổ chân nhỏ xíu như búp bê Barbie, bắp chân đầy đặn, mỗi bước đi lại rung rinh một cách hết sức đáng yêu, và cặp đùi, chúng tròn trịa, mịn màng, lấp xấp một lớp lông tơ như em bé. Đặc biệt bên mé đùi trái có một chiếc sẹo nhỏ xíu hình ngôi sao năm cánh như tô điểm thêm cho kiệt tác của tạo hoá. Hôm bà tiến sỹ nhân trãi học chỉ đạo việc đo chỉ số cho các thí sinh, Quỳnh sợ hết hồn. Cô nghĩ rằng chỉ vì vết sẹo này mà bao công sức sẽ đổ xuống sông xuống bể hết. Những thí sinh lần lượt trút bỏ quần áo. Tất cả đều đẹp, nhưng trong trang phục của Eva, những khiếm khuyết mới bắt đầu lộ ra. Số 36 chân dài nhưng vòng kiềng. Số 11 ngực quá nhỏ, lại còn hơi bị lệch. Số 5 tàn nhang đầy cổ. Số 82 da thô và đen. Số 90 lưng dài trùng trục. Khi Quỳnh tháo chiếc váy lót cuối cùng, trên người còn độc một manh vải nhỏ xíu như chiếc lá trong vườn hồng hoang, thì cũng là lúc âm thanh trong phòng ắng lại. Không còn tiếng xì xào, bàn tán, không còn tiếng cười đùa, chọc ghẹo, không còn tiếng cầu nhàu cấu bẩn của những thư ký chuyên lo việc đo đạc. Quỳnh lo lắng, mồ hôi túa ra, khiến làn da màu sáp ong ẩm ướt như thể một nữ thần vừa nhô lên khỏi mặt biển. Mớ tóc dày xòa xuống bờ lưng trần mảnh dẻ với một đường rãnh cong đầy quyến rũ. Quỳnh khổ sở quay sấp mu bàn tay vào như tạo dáng nhưng kỳ thực là che vết sẹo trên đùi. Bà tiến sỹ giọng lạnh lùng.

- Đặt hai tay lên hông.

Bà ta cắt tóc ngắn, khuôn mặt đàn ông thô kệch, những ngón tay mập chũn. Quỳnh cảm thấy có vật gì buốt như dao, lại rất như lửa đỏ vòn từ mắt cá chân lên đỉnh trán. Cô từ từ rút bàn tay lên hông. Các sợi báo danh khác ồ lên, mắt dán vào vết sẹo. Quỳnh suýt phát khóc.

- Làm sao mà làm được thế?

- Cậu xăm đây à?

- Đẹp quá, trông điệu nhỉ.

Quỳnh ngơ ngác, người ta đang bàn tán về vết sẹo của cô. Ánh mắt họ ghen tị. Họ thích vết sẹo. Quỳnh lấy lại tự tin, hai tay chống lên hông cho cô thư ký còm rom vòng chiếc thước dây qua. Hàng trăm ánh mắt đổ t cháy làn da Quỳnh như bày tiên nước ngược nhìn đám bọt biển xung quanh nữ thần Aphrodite. Hôm ấy, tất cả đều biết, ai sẽ là người chiến thắng.

Vết sẹo này bắt nguồn từ một câu chuyện hồi nhỏ. Năm Quỳnh bảy tuổi, có một tên con trai lạ mặt xuất hiện, tuổi gần đôi Quỳnh. Ba giới thiệu:

- Đây là anh ruột con.

Quỳnh lắc đầu quầy quậy, không tin. Mẹ cô không biết giải thích thế nào mới lựa lời.

- Anh Hùng là con ruột của ba, nhưng mẹ Hùng mất rồi. Từ nay Hùng ở với mẹ con mình.

Cô khoái chí thấy trong nhà có một đứa trẻ con nữa, không thắ c mắ c gì thêm, lập tức lấy đồ hàng của nả ra khoe. Nhưng tên này

mặt mũi guồn guồn râu rĩ, có vẻ không muốn chơi với Quỳnh. Cả mãi về sau này cũng vậy. Cô đem chuyện đó ra kể với bà ngoại. Bà an ủi:

- Nó không phải do mẹ con sinh ra. Chỉ một nửa dòng máu là ruột thịt nên không thích con là phải.

Từ đấy Quỳnh đâm ra ghét Hùng. Tuy rù rì, ít nói nhưng Hùng rất chiều Quỳnh. Cái dáng vẻ lằm lũi biế t thân biế t phận khiến Quỳnh có cảm giác cậu ta là một tên nô lệ. Anh ta sợ mẹ Quỳnh, sợ làm Quỳnh giận, sợ tất tầ n tất mọi người trong nhà. Sự nhay cảm của một đứa trẻ khiến Quỳnh nhận ra ngay điề u đó và thích thú với cảm giác có một kẻ sợ mình. Quỳnh nhanh chóng biế n người anh cùng cha khác mẹ thành một tên nô tỳ, và cô là nữ hoàng trong một vương quố c nhỏ, hết trong chuyện cổ tích. Sự tưởng tượng khiến Quỳnh nhập vai ra một nữ hoàng trái tính trái nế t thực sự. Đang giữa trưa, cô dựng Hùng dậy.

- Anh Hùng, em muố n anh trèo lên cây hái cho em một chùm dâu da.

Hùng mắ t nhắ m mắ t mở cầu nhàu rồ i cứ thế đầ u trầ n trèo lên cây dâu da ngoài hè đang xanh um vì nắ ng. Trời mùa đông lạnh gắ t lạnh ngơ, Quỳnh ra lệnh:

- Anh Hùng kéo áo lên để em cho chân vào lưng anh.

Hùng thực hiện động tác một cách tự nguyện, kéo lưng áo lên để Quỳnh thò đôi chân như nước đá vào tầ m lưng gày gò nhưng ấ m ấ p. Tất nhiên chỉ những lúc vắ ng mặt ba mẹ, Quỳnh mới dám giở trò tai quái. Hùng có nhiệm vụ chở Quỳnh đi học, rồ i đế n buổi lại đón về . Sáng sáng, Hùng dậy sớm và đánh thức Quỳnh khi quầ n áo đã sẵn sàng. Trong lúc Quỳnh đánh răng rửa mặt, Hùng dắ t xe đứng chờ sẵn ngoài sân. Khi Quỳnh tan học, the nào cũng lại thấ y Hùng

đứng đợi bên cây cột điện ngoài cổng trường. Có lần chỗ đó người ta đứng lắ n hế t, Hùng đành đứng lệch sang mé công đắ ng kia làm Quỳnh nhìn mãi không thắ y. Quỳnh cuố ng lên sợ hãi rồ i khi tìm được Hùng, cô khóc ấ m ĩ và lắ n vào cầ u cánh tay Hùng cho đắ tia lên. Hùng cuố ng quắ t.

- Đừ ng mách mẹ, đừ ng mách mẹ. Anh xin lỗi.

Kể từ lắ n đó, bắ ng bắ t kỳ giá nào, bắ t chắ p lý do gì, Hùng đầ u đứng chặ t lắ y cây cột điện lúc giờ tan học. Có nhữ ng bắ n nắ ng như đổ lửa, như muố n nướ ng chắ y mọi vật thành than, hay mưa lố c trắ ng trời trắ ng đắ t, Hùng vẫn kiên trì nép vào cây cột điện, cho dù hàng hiề n chỉ cách đó có vài bước chân. Tuy chiề u chuộ ng tắ t tắ t nhữ ng yêu cầ u quắ i ác của Quỳnh nhữ ng có một thứ luôn khiế n Hùng nổi khùng lên. Là vì khi nhắ c đế n ba mẹ, Quỳnh bao giờ cũng nói “ba em”, “mẹ em” hoặc “ba mẹ em”. Chưa bao giờ Quỳnh công nhận đắ y là ba mẹ của Hùng. Quỳnh cho rắ ng Hùng chỉ là kẻ ắ n nhờ ở đậu trong nhà, không được phép tranh giành bắ mẹ của cô. Cô cho Hùng cái gì thì Hùng được cái nắ y. Một bắ n, thắ y Hùng làm sai y, Quỳnh hét lên:

- Anh là đồ ề không có mẹ.

Đôi mắ t hiề n lạnh của Hùng trở nên vắ n đỏ hung dữ. Quỳnh sợ hãi lùi lại, nhữ ng không kịp, Hùng đẩy giúi cô về ề phía sau. Quỳnh ngã nhào vào chiế c xe đạp. Nó đổ kề nh ra đắ t và chiế c chân chố ng cầ một vệt sắ c nhọn lên đùi cô. Vế t cầ gọn, nhữ ng sâu, máu chảy tắ ra ướt đắ m chiế c quầ n vắ cotton của Quỳnh. Cô kinh hoàng nhìn màu đỏ thắ loang đắ n, khóc toắ ng lên.

- Anh giế t chế t em rồ i.

Hùng đứng chôn chân tại chỗ, tưở ng thế ắ thật. Tức thì Quỳnh như một bạo chúa nổi cơn thắ n trước tên đắ y tắ phạm thượ ng, cô vớ

lấy chiếc bút chấm mực rồi lao vào Hùng. Cô giả vờ đi giả vờ lại những vết cày trên cánh tay đen đúa của Hùng một cách độc ác. Máu ứa ra, hoà lẫn với màu mực tím ngất thành những vết đen sì khủng khiếp. Mẹ Quỳnh về, bà nhìn thấy vết thương trên đùi Quỳnh thì rên lên thảm thiết. Suốt một tháng sau đó bà không thèm nói chuyện với Hùng. Vết thương của Quỳnh được mẹ chăm sóc hàng ngày bằng cách bôi thuốc mỡ và nghệ sống nên để lại một ngôi sao năm cánh tuyệt đẹp. Còn vết thương của Hùng thì không thể. Hùng tự chữa bằng cách hái lá dâu da nhai nhỏ rồi đắp lên chi chít. Khi Hùng bóc đi những vảy máu khô, nó vẫn vện xấu xí hết một đám dây thừng mực ả.

Quỳnh lọt vào vòng bán kết.

Sau đêm đăng quang, Mạnh nói với cô rằng “Em đã có sẵn tổ chức của hoa hậu trong huyết quản rồi.” Quỳnh và các bạn phải ở trong khách sạn, sinh hoạt cách ly với bên ngoài. Song trước hôm bán kết, Mạnh nhắn tin cho Quỳnh “Anh đang ở ngoài hành lang. Anh nhớ em quá”. Quỳnh hoảng hồn nhắn trở lại “Anh làm sao vào được đây? Mà khuya quá rồi.” – “Em quên anh là nhiếp ảnh gia rồi à. Anh xoay được một cái thẻ và chấu chực ở đây từ lúc chiều, giả vờ chụp ảnh cho các người đẹp.” Quỳnh thở dài, vẫn là các trò láu cá quen thuộc của Mạnh. Nhìn sang hai cô bạn cùng phòng đã ngủ say, Quỳnh nhẹ nhàng bước ra ngoài trên đôi dép bông. Khách sạn 15 tầng và người ta sử dụng thang máy, thành thử cầu thang bộ hầu như bị bỏ quên. Quỳnh bước xuống tầng dưới. Trong ánh đèn vàng vọt, Mạnh đang đứng tựa vào bức tường chiếu nghỉ với bộ quần áo bản thiêu và dáng điệu mệt mỏi, vẻ như phải trốn tránh các tay bảo vệ và những người quản lý trong suốt nửa ngày trời. Nhìn thấy Quỳnh, Mạnh nhòm người lên, dang hai tay chờ đợi rồi ôm xiết lấy Quỳnh. Đôi tay anh chạm vào nếp váy lụa mềm mại, rồi cuống cuống vò nhàu nó lên. Quỳnh sợ hãi.

- Anh... không được... có người nhìn thấy.

Người Mạnh nóng như sốt, hơi thở đứt quãng.

- Anh không chịu đựng được nữa rồi. Thà em không làm hoa hậu còn hơn. Anh đã nhớ em suốt cả tháng trời. - Nói đoạn vội vã đẩy Quỳnh lên thành tay vịn cầu thang thô ráp và bụi bặm.

Đúng lúc đó, cánh cửa vào cầu thang bật mở một tiếng lạnh lẽo. Quỳnh chỉ kịp thấy một mái tóc dài thướt lại rất nhanh rồi biến mất. Cô đang thẳng cánh tay vào gò má hồng hắc của Mạnh, rít lên:

- Nếu tôi bị loại khỏi vòng thi thì mọi chuyện chấm dứt ở đây.

Cô vội vàng trở lại phòng, bỏ mặc mọi tình huống ngỡ ngàng dưới bậc cầu thang cuối cùng. Hai đứa bạn cùng phòng vẫn ngủ ngon lành, nhưng Quỳnh không thể nào nhắm mắt được. Cô cần một giấc ngủ sâu để giữ cho khuôn mặt tươi tắn và mịn màng trong suốt ngày mai, nhưng sự việc vừa rồi khiến Quỳnh lo cháy ruột. Kẻ tình cờ bắt gặp cô là ai? Ví thử nếu cô không bị ban tổ chức khiển trách thì cái tin thí sinh số 10 tiếp cận bạn trai ngay tại cầu thang khách sạn vào lúc nửa đêm sẽ khiến cô mất cảm tình trước công chúng, số phiếu bình chọn sẽ sụt xuống thảm hại. Lúc đó đến vòng chung kết cũng thật xa vời, huống hồ là ngôi vị số một.

Sáng hôm sau, lúc Quỳnh xuống nhà ăn, một người trong ban tổ chức gọi cô lại. Bà ta nhìn Quỳnh nghiêm khắc.

- Có người nói với cô đêm qua cháu không ở trong phòng. Cháu gặp một người đàn ông ngay trong khách sạn.

Quỳnh mở to mắt, khuôn mặt trong trẻo, kiêu diễm của nữ thần Aphrodite nhanh chóng ụt lẹ. Quỳnh thỏ thục, giọng ngắt quãng:

- Con không thể ... Hôm qua con đi ngủ từ lúc chín giờ... Nếu mẹ con còn sống, mẹ cũng không bao giờ cho phép con làm như vậy... Người ta độc ác quá...

Người phụ nữ từng tham gia chỉ đạo hàng trăm cuộc thi sắc đẹp lớn nhỏ bị bất ngờ. Bà ta lúng túng. Đúng lúc đó, Quỳnh chợt nhìn thấy người bạn cùng phòng đi qua. Cô rớt rít:

- Tôi qua tở ở suốt trong phòng cùng các cậu, đúng không nào. Tở còn nghe thấy cậu nói mê...

Con bé cùng phòng Quỳnh đến từ dòng họ sông Cửu Long, hiền lành như hạt lúa, lại có tật hay nói mê sáng những điều rất nực cười. Nó sợ chết khiếp khi thấy Quỳnh chuẩn bị tiết lộ cái tật đáng xấu hổ đó. Chưa biết đầu của tai nheo thế nào, nó cuối ng quát nói át đi:

- Vâng ạ. Tôi qua chúng cháu ở trong phòng cùng nhau suốt. Cháu sợ ma nên Quỳnh sang ngủ cùng giường. Cháu nằm trong, Quỳnh nằm ngoài. - Nó nói một chập rồi như sợ mình đang mắc tội gì, vội vã bỏ vào sảnh.

Người phụ nữ thở dài.

- Cô xin lỗi. Cô kiểm chứng lại thôi. Cháu vào nhà ăn sáng đi.

Giờ thì Quỳnh đã biết kẻ mách lẻo dứt khoát là một thí sinh khác. Cô nhìn một lượt quanh nhà ăn. Những khuôn mặt xinh đẹp mỉm cười với cô rồi tiếp tục cúi xuống đĩa thức ăn. Chỉ đến buổi tập luyện chiều hôm đó, khi nhìn thấy đôi mắt sung húp của số báo danh 15 đang chiếu vào cô đầy thù hận, thì mọi chuyện mới rõ ràng. Số báo danh 15 người Sài Gòn, kém cô hai tuổi, là sinh viên ngành kinh tế, chiều cao vượt trội, thân hình hoàn hảo và rất ấn tượng với khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn như trong một bức danh

hoạ thời Đường. Cô ta đang đi lại trong phòng theo tín hiệu của người huấ n luyện. Trời oi bức, và chị ta có vẻ đã mấ t hế t kiên nhẫn.

- Chỉ còn vài tiế ng nữa là các em bước lên sân khấ u trước hàng triệu cặp mắ t của khán giả cả nước. Vậy mà tôi hế t sức thấ t vọng. Số 10, em đi lại một lâ n nữa để làm mẫu cho các bạn. Đó... đó... khi xoay người, các em vẫn phải lưu lại ánh mắ t với khán giả. Làm sao để tấ t cả đề u nghĩ rằ ng các em đang nhìn vào từng người trong số họ...

Khi lướt qua vị trí của số 15, cô mỉm cười thân thiện. Nhưng số 15 quay ngoắ t đi không thềm đáp lại. Quỳnh hài lòng, cô đã thích nghi để đố i phó với mọi rào cản trên con đường rấ t rộng ở phía trước kể từ khi chưa bước vào cuộc thi này. Cô xinh đẹp, hơn nữa lại thông minh. Đó không phải là cái tội, nhưng là con dao hai lưỡi. Nó đánh thức mọi tị hiề m và tội lỗi không chỉ ở những người trầ n mắ t thịt mà còn là nỗi khó chịu của các thầ n linh. Cô phải gánh chịu nỗi bất hạnh này bằ ng sự trừng phạt của vị thầ n số phận khi ngài cướp đi hai người mà cô yêu quý nhấ t. Người anh cùng cha khác mẹ của cô thường hét vào mặt Quỳnh những lúc bị cô trêu đùa một cách độc ác “Đồ không có mẹ, đồ không có mẹ”.

- Mà y là một đứa con gái xấ u xí.

Quỳnh cười khanh khách.

- Sau này em sẽ thành hoa hậu, lúc đấ y mẹ em sẽ là mẹ của hoa hậu.

Quỳnh liên tục nhấ n mạnh vào từ “Mẹ” để trêu tức Hùng. Hùng giận lắ m bỏ đi, miệng lằ m bằ m:

- Mà y không làm hoa hậu được. Da mà y thì đen, người gầy ngắ ng nghèo, lại còn lêu đêu như con sế u vườn.

Năm Quỳnh lên 10 tuổi, nghĩa là sau khi Hùng sống với gia đình cô được ba năm, thì cha cô mất. Những người hàng xóm ưa bép xép bình luận rằng “Thằng Hùng sinh nhả vào cung Triệt phụ mẫu nên bố mẹ nó mới mất sớm”. Câu nói đó rơi tõm vào bộ óc thông minh của Quỳnh rồi ở lì trong đó không ra nữa. Ngày đưa cha, trời mưa sầm xì như muốn những cơ thể người cũng tan ra thành nước. Mẹ Quỳnh vật vã bên lớp đất nhão nhoẹt. Hùng mặt mũi đỏ ửng, ứa máu. Khi những xẻng đất cuối cùng vừa đắp thành một lùm vuông vắng. Quỳnh đứng trước mặt Hùng, gằn từng tiếng, nước mắt chảy ra lăn xả

- Anh sinh ra làm ba mẹ chết. Anh làm mẹ anh chết rồi, sao còn đến đây làm gì. Vì anh mà ba em mới chết.

Quỳnh vẫn còn nhớ hình ảnh cuối cùng của Hùng. Nó dúi dúi đến khủng khiếp, nó già đi hàng chục tuổi, nó chắt chứa đầy ngạc nhiên, ân hận, giận dữ, căm ghét, tủi phận, đau đớn, buồn bã. Sau khi mọi người rời khỏi nghĩa trang, chẳng ai còn nhìn thấy Hùng nữa. Mẹ Quỳnh có cho người đi tìm ở vài nơi nhưng không thấy. Sau đó, quãng thời gian sống cùng người anh ruột thịt chỉ còn là hồi ức. Quỳnh gằn như đã quên sạch những hình ảnh và câu chuyện về Hùng. Cô chỉ ân hận đã nói ra điều vô tình trong đám tang cha khi mà năm năm sau đó, mẹ Quỳnh cũng ra đi trong một tai nạn. Từ đấy, Quỳnh mang khuôn mặt của một đứa trẻ nhưng tâm hồn như nụ hoa đào sớm bị hơ ra gió bão.

Con bé có tật nói mê, số 15 và Quỳnh cùng lọt vào vòng chung kết. Những người tiếp xúc với các thí sinh hàng ngày xì xào rằng để chọn xem ai là hoa hậu quả thực dễ lắm. Điều đó sáng rõ như ban ngày, mặc dù các người đẹp đều ngan ngát như một vườn địa đàng. Người nào muốn bước lên ngôi vị số một, người đó phải có tố chất. Cái tố chất đặc biệt ấy như một vầng hào quang lan tỏa

rực rỡ khiến những người bước chân vào khu vườn sắc đẹp sẽ chỉ bị hoa mắt bởi một bông hồng gai duy nhất.

Đêm chung kết. Khán giả cả nước dán mắt vào màn hình để chờ đợi kết quả đúng như dự đoán của họ. Sau cánh gà, Quỳnh và các thí sinh bận rộn chuẩn bị cho giờ phút quan trọng nhất. Thốt nhiên, cô kêu lên thất thanh:

- Ôi, giày của tôi.

Một chiếc giày của cô đã biến mất không còn dấu tích. Nó như có bánh lái tự động sau khi cô rời khỏi bàn của chuyên viên trang điểm. Cả phòng lặng đi, những khuôn mặt trầm xuống biểu lộ sự thông cảm, nhưng ánh mắt thì không nén nổi những tia nhảy nhót lấp lánh. Cả con bé cùng phòng có tật nói mê, nó hiên lành, chân chắt, vì thế càng khó giấu cảm xúc đang toát ra từ đôi mắt. Nó cụp hàng mi đang héch lên rung rinh, vội vàng đi tìm giúp Quỳnh chiếc giày. Người phụ trách lo lắng nhìn khuôn mặt đã tái đi của Quỳnh sau lớp phấn trang điểm cău kỳ.

- Hay để chị đi mượn cho em một đôi giày khác?

Điều đó dường như là không tưởng. Chỉ còn năm phút nữa toàn bộ thí sinh sẽ phải tập trung trên sân khấu. Để tìm được đôi giày phù hợp với cỡ chân, với những trang phục đang mặc và địa hình đặc thù trên sân khấu, các thí sinh đã phải chuẩn bị hàng tháng trời. Coi như người đã được tiên lượng là nữ hoàng sắc đẹp của đêm nay sẽ thất bại hoàn toàn. Không có đôi giày quen thuộc, đôi chân thiên nga sẽ hoàn toàn mất tự tin, đi lại sẽ khó khăn, và đặc biệt đây là một đòn tâm lý nặng nề khiến thí sinh không thể tập trung vào cuộc thi. Toàn bộ hệ thống ánh sáng trên sân khấu đã hoạt động. Những dải âm thanh tuôn trào như sóng biển chuẩn bị đón các bước chân yêu kiều mà hàng chục triệu người đang mong đợi. Chỉ còn hai phút nữa

thôi. Nhưng bất ngờ, Quỳnh rút từ trong chiếc va li nhỏ xúi một đôi giày giố ng hết với chiếc giày còn lại. Quỳnh cầ m đôi giày trên tay như nữ thần Artemis kiêu hãnh với cây cung bạc. Cô nhẹ nhàng xỏ nó vào chân. Những khuôn mặt thất vọng, chùng hửng, nhưng riêng đôi mắt của số báo danh 15 vẫn còn nguyên vẹn ánh thù hận như trước ngày bán kế t. Cô hài lòng bước ra sân khắ u. Niề m vui chiế n thắ ng kẻ cản đường như một hoạt chấ t kích thích hàng triệu tế bào, nó phóng một luồ ng sinh khí quái lạ khiế n gương mặt chủ nhân toả những thầ n thái kỳ diệu trong khoảnh khắ c.

Sân khắ u là một vỏ ô c khổng lồ nổi lên mặt biển, và Quỳnh lướt trên đôi giày chiế n thắ ng. Toàn bộ cơ thể Quỳnh căng lên như một tượng thầ n Vệ nữ với mớ tóc dài lộng lẫy bao quanh khuôn mặt ngắ ng cao kiêu kỳ. Quỳnh hơi mỉm cười, ánh mắ t long lanh sáng rực như thể cô đang đố i diện với từng khán giả trong một không gian thầ n thánh. Khi Quỳnh trả lời câu hỏi cuố i cùng, cô cảm thắ y đôi chân mình đã chạm đế n đỉnh cao của danh vọng. Pháo hoa vỡ òa. Quỳnh nắ m chặt cây vương trượng lắ p lánh trong tay, như đang thăng hoa trong một giấ c mơ kỳ ảo.

Hôm sau Quỳnh nhắ t định đòi Vũ cho cô đi dạo ngoài biển. Kể từ ngày chạm vào cây vương trượng, Quỳnh bắt đầ u cuộc số ng của một tượng thầ n. Gia đình của Vũ là một trong những dòng họ thế lực nhắ t miề n Bắ c. Vì vậy, áp lực đố i với Quỳnh tăng lên gắ p đôi, mà trong số hàng loạt những phiề n toái dễ chịu, ở vài khoảnh khắ c nào đầ y, Quỳnh cũng cho rằ ng đó là một cực hình. Quỳnh và Vũ đề u mang kính đen. Cô mặc một chiế c áo choàng dài tới đầ u gồ i để che kín thân hình hoàn hảo mà trong bộ bikini ắ t sẽ gây một sự chú ý hỗn độn. Vũ là nhà tài trợ lớn của cuộc thi. Khi cô rời khỏi sân khắ u lúc trắng và sao đã vắ ng vạc trên mặt biển, người rã rời trong hoa và những lời chúc mừng, Vũ đã đợi cô ở bên ngoài, trong một chiế c xe kính đen bí ẩn. Cô nhìn thắ y Mạnh hơn hỏ chạy tới,

tay đỡ cho cô những bó hoa đủ màu. Những lời mời, những hợp đồng quảng cáo, một cuộc sống mới đầy những nguyên tắc như một lòng kính miễn dịch trong suốt mà xung quanh tua tủa đầy gai độc khiến Mạnh luôn rên rỉ một câu đáng ghét “Thà em không làm hoa hậu còn hơn”. Câu nói đó tiếp diễn nhiều đến mức, một ngày nọ Mạnh đã trở thành chiếc gai độc bị cấm ở ngoài rìa.

Quỳnh và Vũ chọn một chiếc dù nhỏ có màu sắc bạc phé ch khiêm tốn. Họ ngồi xuống chiếc ghế bệt và ngay lập tức bị một đám hàng rong bu đầy xung quanh. Vũ cầu nhàu.

- Đây, anh đã bảo em rồi. Rồi cũng không được hưởng không khí trong lành đâu.

Thủy triều bắt đầu lên. Bãi tắm vắng dần và người bán đủ thứ thực phẩm lật vật kiên quyết bám lấy hai người khách hồng kiêu vài đồng lãi cuối cùng trước khi trở về nhà. Sóng cuộn lên như những con rắn trắng khổng lồ đang trườn vào bờ cát tạo thành một bức tranh động hùng vĩ dưới nền trời đã bắt đầu nhạt nắng. Lẽ ra Quỳnh đã có thể tận hưởng một vài khoảnh khắc hiếm hoi nếu như không có đám hàng rong dai dẳng này. Vũ khó chịu bỏ ra một tán cây dừa đứng hút thuốc. Đám hàng rong đổ đến ngày càng đông. Họ không hề biết cô là đương kim hoa hậu Hoàng Lê Quỳnh. Nếu không, hẳn cô sẽ phải mua cho kỳ hết chỗ hàng này, và lũ hàng rong đang rải rác trên khắp bãi biển sẽ tụ tập lại thành một đồng để làm khó cho cô. Cô sẽ mất tong một buổi chiều với đầy sự bức mình. Quỳnh kiên quyết đứng hẵn đây.

- Đã bảo là tôi không mua. Tôi muốn các người biến đi chỗ khác. Không thấy cái mùi khó chịu này đang làm phiền tôi à?

Những người bán hàng rong áo quần bẩn thỉu tay ôm mẹt hải sản khô thấy rõ là họ đang làm cho vị khách xinh đẹp khó chịu. Cô bịt

tay lên mũi vẽ kinh tởm rồi nằ m dài lên chiếc ghế bậ nhắ m
mắ t lại. Đám người thắ t vọng và ngượng ngùng lảng đi chỗ khác.
Quỳnh sung sướng ngồ i đây. Vị nước dừa ngọt lịm hoà lẫn với làn gió
biển ẩm ướt. Cô thắ y mình như một miế ng bọt biển đang buồ ng
mình cùng nước và cát trắ ng. Cái cảm giắ c này cũng vờn vắ hết lúc
cô đắ m mình trong pháo hoa và vương miện. Đột nhiên, thứ mùi
quen thuộc ban nắ y quay trở lại. Nhưng lâ n này cô không khó chịu.
Cô ứ a nước miế ng. Cô thềm một miế ng mực ắ n kèm tương ớt. Nế u
không có Vũ, cô sẽ ngồ i phệt trên bãi cát để xé mực khô, mặc cho
ngón tay lem luố c những vắ y mực nướ ng cháy. Người bán hàng này
đế n sau, nên không hề biế t sự xua đuổi vừa rồi. Anh ta mặc
chiế c áo phồ ng lố m đố m mố c giồ ng hết món mực khô, mái tóc
bế t lại vì nắ ng và muố i biển, nước da đen cháy như những người
lao động khác quanh khu phồ biển này. Cô ngắ n ngại.

- Đặt lên bàn xem nào.

Người đàn ông nhìn kỹ còn rắ t trẻ, nhưng có vẻ những dầ u dãi
làm anh ta sắ t lại như tàn cây thiế u nước. Người bán hàng vội vàng
lật những con mực ngon nhắ t lên để mời chào. Khi anh ta đưa cho cô
cầ m thử một con có vẻ đắ t giá nhắ t trong mệ t hàng, Quỳnh giắ t
bắ n mình. Một tia chớp vừa lao vút qua bức màn đen kịt của thời
gian để loé lên trong chồ c lát.

- Anh Hùng?

Người bán mực khô cũng giắ t mình, cánh tay vắ n vện một vế t
sẹo dài như đám dây thừng mực ắ đang run rẩy. Quỳnh kéo chiế c áo
khoác lên cao. Cô chỉ vào vế t sẹo hình ngôi sao năm cánh, hô i hộp.

- Quỳnh đây mà. Anh còn nhận ra không?

Người đàn ông gậ gậ đầ u, và có vẻ như việc này đã quá sức chịu
đựng, anh ta ngồ i thụp xuố ng cát. Đứ ng lúc đó, có tiế ng trẻ con

hét lên chói tai.

- Trời đã t ới! Ba bán hàng cho hoa hậu Hoàng Lệ Quỳnh đó hả.
Ba đừng lấ y tiê n của cổ ghen ba.

Quỳnh kinh ngạc nhìn con bé đáng ghét trong siêu thị đang nhảy nhót quanh kệ hàng như một thổ dân da đỏ ăn mừng lễ câ u mùa. Người đàn ông cũng kinh ngạc nhìn Quỳnh.

- Em làm hoa hậu hả?

- Hoa hậu thiệt đó ba. Bắ ng xương bắ ng thịt đó. Bữa trước con kể mà ba bảo xạo.

Quỳnh lảng máng nhớ lại câu chuyện trước cổng siêu thị. Cô nhìn con bé, vẫn nguyên si bộ quầ n áo như bữa đầ u gặp nó.

- Mẹ nó đâu rồ i?

- Bỏ đi rồ i.

- Và anh bảo với nó rằ ng nó không có mẹ.

- Thê ́ còn tô t hơn.

- Anh sô ́ ng thê ́ nào?

Chợt thấ y câu hỏi của mình hế t sức vô duyên, Quỳnh chữa ngượng bắ ng một câu hỏi khác, nó hoàn toàn vu vơ để cứu vãn cho câu trước nhưng vô tình lại mang hình hài của những cuộc đố i thoại thời thơ ấ u, khi Quỳnh còn là một nữ hoàng trong vương quố c bé nhỏ.

- Sao anh dám lấ y tên tôi để đặt cho nó?

Người anh cùng cha khác mẹ chững lại, như không lường trước được câu hỏi này. Anh ta chờ người lúng túng như kẻ ăn trộm bị bắt quả tang. Tiếng của Vũ vang lên sau lưng.

- Có chuyện gì vậy em?

Quỳnh luống cuống rồi rất nhanh chóng lấy lại giọng thản nhiên.

- Họ cứ mời em mua mực khô.

Vũ tỏ vẻ bức bối thấy rõ.

- Anh không thấy là cô ấy đang khó chịu à. Mang cái mệt này đi chỗ khác. Mùi kinh quá.

Con bé hét tướng lên, vẻ tự hào

- Cô hoa hậu không khó chịu đâu. Ba con vừa nói chuyện với cô mà.

Con bé chưa nói hết câu đã bị bố nó vội vàng kéo giật tay đi. Dáng hai bố con liêu xiêu in trên nền cát lúc này đã xâm nhập nước triều. Quỳnh thở dài.

Hôm sau, cô có ý định tìm gặp Hùng. Cô có thể đưa cho anh mình ít tiền để mua cho con bé vài bộ quần áo đẹp, và ghi lại địa chỉ của họ. Tìm Hùng có lẽ không khó lắm. Cô cứ ra bãi biển chiêm qua là thế nào cũng gặp. Thành phố biển nhỏ xíu, và con bé Quỳnh nhỏ xíu còn tình cờ gặp được cô những hai lần. Quỳnh đã xỏ chân vào đôi giày đế phẳng, nhưng khi xuống đến sảnh, cô chợt bắn khoản. Cái thông tin cô còn một người anh cùng cha khác mẹ bỏ nhà đi cách đây 10 năm vừa được tìm thấy sẽ là món thịt bò tái cho giới báo chí. Hai bố con sẽ phát biểu bô bô trên báo. Cả nước sẽ biết việc này. Thanh danh của một đương kim hoa hậu, của Vũ và cả gia đình anh sẽ chỉ vì

một sự bất cẩn mà bị ô uế. Quỳnh vội vàng trở về phòng, tìm thất lại vì lo sợ. Suốt những ngày sau đó, khi đã trở về nhà, Quỳnh vẫn chưa hết lo lắng. Quỳnh tìm Hùng thì khó, nhưng anh ta tìm Quỳnh thì rất dễ. Người cô lúc nào cũng căng lên như dây đàn để chờ một tiếng chuông điện thoại. Nhưng những cảnh giác của cô là thừa. Không có cú điện thoại nào xưng tên Hùng. Không có tiếng chuông cửa nào mà liên sau đó sẽ xuất hiện cái dáng liêu xiêu của hai bố con.

Nửa năm sau, hoa hậu Hoàng Lê Quỳnh cùng một tổ chức từ thiện tới thăm những người dân đang gặp nạn trong vụ bão lụt miền Trung. Cô điềm nhiên lội đôi chân thiên nga xuống những vùng bùn đặc quánh, cố gắng giữ nét mặt bằng phẳng trước cái nắng gay gắt đang lơng lộn sau trận lũ, trước mùi mồ hôi khét cháy của hàng ngàn nhân mạng đang chen chúc trước những thùng thực phẩm cứu trợ. Những tiếng rì rào rên rĩ nổi lên. Quỳnh để đầu trần, mớ tóc dài như nữ thần biển được buộc gọn ghẽ sau gáy. Cô khoác một chiếc sơ mi màu xám tro dài tay, nhưng chiếc áo tằm thường không sao che giấu nổi thân hình kiêu diễm và sang trọng như một nàng công chúa đang bước xuống đầm lầy. Đám người nheo nhóc quên cả những cơn sôi rạo ừng ục trong dạ dày, quên cái chảo gang lửa đang úp xuống đầu họ trong khi bên dưới là những vùng nước tù đọng đen ngòm, quên mất những người thân đã bị bão cuốn đi cho xong một kiếp người chưa bao giờ biết sung sướng. Họ dán mắt vào nụ cười thiên thần lần đầu tiên được chiêm ngưỡng gần đến thế. Quỳnh tỏ vẻ cảm thông và ái ngại. Cô chạm bàn tay mềm mại lên mái tóc đã vón cục của một đứa bé gần đây. Mặt nó già cỗi nhưng cơ thể nhỏ thó như đứa trẻ lên năm. Quỳnh nín thở, cô đã lùa bàn tay vào mái tóc kinh khủng đó, vuốt ve âu yếm như với một món đồ chơi nhô i bông yêu thích. Ánh đèn flash nháy liên tục. Ống kính máy quay chĩa tua tua, tranh thủ ghi khắc hiếm hoi tuyệt đẹp. Bỗng nhiên, một tiếng hét thất thanh về mừng rỡ, rồi một vật

đen thúi bé nhỏ đang luồn lách giữa đám người bần hàn và lao vun vút về phía Quỳnh.

- Cô ơi, con muốn đi tìm cô mà ba không cho. Con là Quỳnh của cô nè.

Cái người xiu xiu đó ôm chầm lấy đôi chân thiên nga, bàn tay đang cầm chiếc nón mê đầy bùn đất quành qua đuôi áo sơ mi sạch sẽ của Quỳnh, khuôn mặt đen nhẻm tỏ vẻ hoan hỉ và sung sướng. Tim Quỳnh thắt lại, cô nhận ra con bé ở siêu thị. Dường như nó có mặt ở bất kỳ nơi nào cô đến. Lần này trông nó còn tệ hơn hôm ở bãi biển. Cái cổ nhằng trỗi lên như que chổi lấp vào bộ quần áo rách để làm bù nhìn đuổi chim ngoài cánh đồng. Ngay sau lưng nó là một người đàn ông với bộ dạng y xì như thế. Anh ta vội vã và hốt hải chạy theo, miệng méo xệch.

- Quỳnh, quay lại đây với ba, con.

Nhưng không kịp. Ngay lập tức những người bảo vệ trong bộ đồ tím than đã giơ cánh tay ngăn anh ta lại. Người đàn ông như vấp phải bức tường thép ngã chúi vào đồng nước lồm bồm bên dưới. Để chắc ăn, anh chàng vệ sĩ lấy mũi giày giúi thêm cho anh ta cái nữa vào bả vai. Trong khi đó, một người khác nhấc bổng con bé bản thiêu kia lên như nhấc một thùng mì cứu trợ. Anh ta kiên quyết tề đám người để tông cổ nó ra thật xa. Nó giãy giụa và gào lên thảm thiết.

- Cô ruột của con đó mà. Con chỉ muốn đưa cổ cái nón này cho đỡ nắng. Cô ơi, trời nắng cô đội nón vào kéo bình.

Quỳnh vẫn giữ nguyên tư thế như bức tượng được tạc bằng sáp ong. Đầu cô vầng vát. Cái nắng miền Trung gắt lên sau con bão như vãi lửa xuống đỉnh đầu những con người khốn khổ. Quỳnh cũng đứng dưới nắng gần một tiếng đồng hồ rồi. Hình như con bé đã muốn đưa cho cô một vật gì đó. Đã lâu lắm, từ khi mẹ cô đi

theo vị thần số mệnh, không còn ai gọi với theo cô “Quỳnh, trời đang nắng lắm.”

- Khoan đã.

Quỳnh lùa đôi chân bì bõm xuống vùng nước sên sệt. Cô lách vào giữa đám người để đuổi theo gã vệ sĩ nhưng không kịp. Đám đông những con người khôn khéo đã ào lên che mắt tầm nhìn. Quỳnh cố gắng đôi chân dài để tìm kiếm nhưng mắt cô đã hoa lên bởi hàng ngàn khuôn mặt đen đúa kiệt quệ che kín phía trước. Khi những thùng bìa các tông đã được phân phát hết thì cũng là lúc Quỳnh đứng giữa một bãi đất trống lầy lội bùn đất. Không ai chiêm ngưỡng sắc đẹp được mãi trong khi dạ dày còn đang sôi réo. Hai gã vệ sĩ và đoàn doanh nghiệp làm từ thiện giục Quỳnh lên xe để quay trở về thành phố. Họ đã quá mệt mỏi sau một chuyến đi dài. Quỳnh lùi lại phía sau đoàn người đang vội vã. Cô cố gắng mắt vào khoảng không lờ mờ những cây chuối non bị cơn bão phạt ngang thân, giờ cô tranh đấu với ánh mặt trời đang thiêu đốt nắng chút nhựa sống cuối cùng. Nhưng hai cha con đã biến mắt như đám lá đại cuồn vô định theo chiều gió. Một lần nữa, tìm Quỳnh thất bại vì ý nghĩ: Hùng tìm Quỳnh thì rất dễ nhưng cô biết tìm anh ở đâu? Trong khoảnh khắc bước lên chiếc xe mát lịm điều hòa, Quỳnh chợt nhớ ra, cô chưa hề có trong tay địa chỉ của người ruột thịt cuối cùng.

TẤT CẢ LÀ NHỜ ANH BẠN TÔI

Tôi có một anh bạn làm nhà văn. Tôi vẫn luôn cho rằng nhà văn là người có một thứ quyên năng đặc biệt, là người nắm trong tay quyên sinh sát, thậm chí có phần còn hơn cả thẩm phán, bác sĩ và cảnh sát giao thông. Nhà văn muốn cho ai sống là được sống, muốn cho chết thì phải chết. Nhiều lúc hứng lên nhà văn cho thằng bán cà rem trở thành siêu sao nhạc rock hoặc sau một hồi ngâm nghĩ, nhà văn đã quyết định chàng tử phú nên cưới cô gái ăn xin. Hơn thế nữa, thứ quyên năng này của anh bạn tôi còn toát ra khỏi ngòi bút khiến tôi, một gã trai chưa vợ nặng ngót nghét một tạ nhát nhát làm theo những gì anh ta bảo. Tôi không rành rẽ văn chương nhưng lại rất mê anh bạn nhà văn. Anh có một cái tài đặc biệt, ấy là sau vài chén rượu có thể kể vanh vách một câu chuyện cực kỳ hấp dẫn (tất nhiên anh là tác giả). Cái ông đọc truyện đêm khuya trên đài còn được nhìn vào văn bản chứ anh chẳng cần thứ gì trước mặt, cứ thế diễn trơn tru một mạch, có lúc đóng hai ba vai, thay đổi từ giọng ông già thềm thuốc, đưa trẻ nít đòi mẹ cho đến chị phụ nữ đang có bầu bảy tháng. Có lần sau khi anh kể xong một câu chuyện với nhiều tình tiết rất gay cấn khiến tôi như vừa được ngồi trong rạp xem một bộ phim hành động nghẹt thở, tôi khoái chí quá mới nài nỉ:

- Ông phải tặng tôi cái truyện này có chữ ký hẳn hoi.

Anh ngần người ra.

- Cái này tao đã in đâu.

- Thì tặng tôi bản thảo có chữ ký cũng được. Tôi muốn cho cô nàng khó tính của tôi xem.

- Cũng chưa có bản thảo.

- Thế nghĩa là thế nào. - Tôi phát cáu. - Ông thai nghén ý tưởng từ bao giờ mà vẫn chưa thém viết?

- Mới đây thôi.

- Mới đây? Là lúc nào?

- Từ lúc mình nhấm hột hai con chim bồ câu này.

Tôi tá hỏa, hoá ra từ trước đến nay những tác phẩm kỳ tài đều được anh bạn tôi ứng tác tức thì sau vài món nhấm. Thế là đã quen lệ, cứ sau một cút rượu là tôi đề nghị anh bắt đầu chương trình kể chuyện... ban ngày. Thậm chí tôi có thể đề xuất chủ đề, thể loại và mẫu nhân vật của câu chuyện, đôi lúc phởn chí còn kiêm luôn cả một vai trong đó. Rồi dần dần tôi phát hiện ra rằng các yếu tố ngoại cảnh cũng ảnh hưởng ít nhiều đến tác phẩm của anh. Ví dụ như đang kể đến đoạn đầu, chợt thấy một cô gái xinh đẹp mặc áo hồng đi ngang qua cửa sổ liền được anh vận luôn vào nhân vật nữ chính trong chuyện với các đường nét mắt, mũi, miệng đặc tả hết cô bé kia, hay một thằng cha thô thiển bàn bên cứ ông ổng các chiến tích tình trường quanh hũ rượu liền bị gán ngay cái đầu hói vào nhân vật phản diện. Nhưng dạo này anh ít viết, hay chính xác hơn là ít tham gia vào chương trình kể chuyện vì mắc căn bệnh đau dạ dày. Bệnh này phải kiêng cử đủ thứ, đương nhiên kiêng luôn cả món yêu quý nhất đi kèm với đùi chim bồ câu. Càng ngày càng lún sâu vào cái nghiệp “nghe văn”, tôi mới ngộ ra rằng các nhà văn phàm đã bị ám ảnh bởi cái gì thường thông khứ thứ đó cho nhân vật. Vì vậy, anh bạn tôi thường xuyên cho nhân vật bị đau dạ dày, đau đến lên bờ xuống ruộng, đau đến phát ói ra mật xanh mật vàng, đau đến nổi nhìn thấy quả bom sex Pamela Anderson cũng xem như cây cột điện hay có nghe tin sao Chổi sắp sà xuống Việt Nam thì cũng bần

Manchester United vừa sút tung lưới đội nhà. Thế rồi băng đi mấy tháng không gặp, đột nhiên anh gọi điện cho tôi:

- Cái chuyện tôi kể hôm con bé áo hồ ng đi qua có nhớ không?

- Rồi, sao nữa?

- Nó đã được dựng thành phim và có khả năng giành được 5 đề cử điện ảnh. Thứ bảy này tôi mời ông đi xem nhé.

Nhờ có đôi vé của anh bạn vàng, tôi tranh thủ mời nàng đi xem buổi công chiếu đầu tiên. Cũng là có ý cả. Chẳng là thế này, tôi vốn rất giỏi trong việc vẽ các đồ án, đồ thị cho những công trình kiến trúc tương lai nhưng còn về đồ án không dùng giấ y bút cho một gia đình nho nhỏ thì tôi tịt mịt. Nàng xinh xắn, nét na, mỏng manh như pha lê Tiệp, chỉ chực đựng vào là vỡ tan tành. Thế nên tôi không dám đựng. Cứ hễ lần nào anh bạn nhà văn kiểm tra kiến thức, kỹ năng, thái độ là tôi lại đầu mặt ra như trẻ con mẫu giáo quên không đóng bím. Mỗi lần như thế anh lại lắ c đầu.

- Ông nên tham gia một lớp tập huấ n ngắ n hạn.

Thành thử nhiều lúc tôi đâm ra oán nàng. Theo như lời anh bạn tôi thì trải qua một quá trình tiế n hoá dài dă ng đặc, con người ta ngày càng văn minh. Nếu ngày xưa anh con trai ngồ i chỗ nào rồi mà lại đứng lên thì cô gái có ngồ i xuố ng cũng phải xích ra một khoảng bên cạnh chứ không được ngồ i đúng chỗ anh ta vừa ngồ i. Như vậy là đề thụ thụ bá t thân tuyệt đồ i.

- Còn ngày nay... - Anh phẩy tay ra điề u chuyện nhỏ như cây kim sợi chỉ.

Thế nhưng nàng của tôi vẫn rấ t tuân thủ nguyên tă c của các cụ. Quen nhau đã hơn một năm nhưng mỗi lần ngồ i quán cà phê, nàng

thường xăm xăm ngò ì xuô ñg trước, rô ì xê ãp túi xách, giấ y tờ sang hai ghê ã bên cạnh như xây thành luỹ. Thành ra tôi không còn cách nào khác hơn là đành chọn chiế c ghê ã cuối cùng, xa tí mù khơi, như để mặc định dành riêng cho tôi. Có lâ ñn tôi đánh liê ù lấ y ngón tay trở chạm vào nô t muối đồ t trên cổ tay nàng, giả ño hỏi làm sao thế . Tức thì người nàng run lên như tiế t hạnh ñã bị xúc phạm, nàng ñổ mặt tía tai ñứng phấ t dậy và lập tức bỏ về , báo hại tôi bỏ bê hế t các công trình, ñồ ãn tương lai để chấ ù chực trước công cơ quan nàng suố t một tuầ ñn liê ñn. Nên cái sự mời nàng ñi xem hôm nay thực là có ý nghĩa. Là bởi vì tôi ñã thuộc lòng câu chuyện phim ñó rô ì. Chuyện nô m na thế ñ này. Có một chàng trai (rấ t giố ng tôi) yêu một cô gái (rấ t giố ng nàng). Nhưng chàng lại bị một cô gái khác cũng ñem lòng yêu. Chuyện tình tay ba bắ t ñầ ù, vô cùng hô ì hộp và gay câ ñn. Cô gái kia mới tìm ñủ mọi cách để hại người con gái mà chàng yêu. Chàng ñã ñứng cảm bảo vệ tình yêu ñế ñ cùng và kế t thúc câu chuyện, rấ t tuyệt mỹ, hai người tay trong tay, trao cho nhau nụ hôn nô ñng cháy. Và ñó chính là cái ñoạn câ ñn thiế t nhấ t mà tôi muố ñ ñể nàng xem. Chuyện phim quả là hiệu quả, nàng cảm ñộng khóc rung rức, có lúc lại mím môi giận ñữ khi cô nàng tình ñịch kia ra tay ám hại.

Tôi liên tục kể trước các ñiển biế ñ của câu chuyện (Đĩ nhiên là giả ù nhem việc tôi quen biế t tác giả). Nàng ngạc nhiên.

- Sao anh biế t?

Tôi ngắ ng cao ñầ ù.

- Vì ñó là logic của cuộc số ñg, là... là... những hữu hình trong tâm hồ ñn con người.

Đế ñ ñoạn cô nàng quái ác phóng xe ñồ ñn nhân vật nữ chính ñế ñ chân câ ù, nàng ôm mặt không dám nhìn. Tôi quay sang.

- Em yên tâm. Anh người yêu sắp đến cứu bây giờ đây.

Lúc cô kia dựng chuyện để bôi xấu tình địch, nàng hốt hoảng lo lắng. Tôi lại tiếp tục:

- Không sao, anh ta chẳng tin đâu.

Và mọi thứ mà tôi báo trước đều chính xác như thể sợi tóc của nàng kia nằm ở ô vải nào trên vai áo anh chàng tôi cũng đều biết hết cả khiến nàng mở to mắt ngạc nhiên.

- Sao cái gì anh cũng nói đúng thế?

Tôi mỉm cười.

- Là vì anh cũng là một người đàn ông, anh biết những người đàn ông chân chính đều làm như thế.

Đến đoạn cuối cùng, ly kỳ nhất, nhân vật phản diện, một cô nàng bốc lửa, điệu toa, tóc quăn tít thời thượng mới cài bẫy và gọi điện cho tình địch đến chứng kiến một cảnh tượng đặc biệt ở văn phòng anh chàng. Nàng quên mất các nguyên tắc, bấu lấy tay tôi (làm tôi mê mẩn trong hạnh phúc).

- Cuối cùng thế nào hả anh?

- Em cũng phải tự suy đoán đi chứ, thì nó mới hợp. - Tôi vỗ gáy khẽ, nói những câu đã định sẵn. - Đoạn này anh đoán ra rồi nhưng... bí mật. Chỉ biết rằng anh hoàn toàn đồng ý với cái kết tuyệt vời này, tác giả kịch bản là một nhân vật siêu phàm, anh chắc chắn ông ta sẽ để nhân vật hành động như thế, anh cũng ủng hộ anh chàng kia làm như vậy. Có thể mới đáng mặt đàn ông, có thể mới là tình yêu trọn vẹn, có thể mới là người chân chính. Cả nhân vật nữ nữa. Cô ấy hành động rất nữ tính, rất bản năng, rất đáng hoan nghênh.

Tôi nói một thôi một hô`i như cổ vũ, như xỏ tung những á`m ức khó nói từ bấ`y lâu nay.

- Vậy ư?

Những gì tôi bình luận càng khiế`n nàng hô`i hợp. Mắ`t nàng mở to dán vào màn ảnh. Tôi cũng hô`i hợp không kém, kịch bản tớ`i hôm nay của tôi đã thành công, hiệu ứng văn học và điện ảnh quả là màu nhiệm thấ`y rõ. Đúng như những gì tôi hình dung, khi anh bạn nhà văn đặc tả không khí căn phòng lúc nhắ`m xong cái đuôi chim câu cuối`i cùng, nhân vật nữ chính ghé mắ`t vào khe hở của cánh cửa. Ố`ng kính lia vào bên trong từ từ, chậm rãi theo một cách hơi kinh dị, lại cũng rấ`t lãng mạn nữa. Đầ`u tiên là chiế`c tủ đựng công văn màu ghi xám, cái bàn làm việc có lọ hoa hô`ng ti muội, rô`i đế`n khung cửa sổ mở ra cả một khoảng trời đêm xào xạc bóng lá luô`n qua ánh trăng, chiế`c rèm cửa lay động dịu nhẹ theo ngọn gió thu. Rô`i bóng chàng đứng trầ`m tư, lặng lẽ chờ đợi bên cửa sổ. Nàng sẽ ulla vào. Chàng dang tay chờ đón. Họ sẽ quỵên vào nhau và nụ hôn sẽ thật nô`ng nàn dưới bầ`u trời đêm tình tứ. Bàn tay tôi cũng đã xoè rộng sẵn sàng, chỉ còn vài giây nữa thôi, đế`n đứng cạnh đó, khi mà nàng của tôi vẫn còn đang xúc động với những gì trên màn ảnh, tôi sẽ nắ`m lắ`y bàn tay mê`m mại của nàng mà hơn 300 ngày nay tôi ao ước. Chắ`c chắ`n nàng sẽ không còn đỏ mặt tía tai như mọi bạn nữa. Nhưng... gì thế` kia? Chẳng thấ`y nụ hôn nào tình tứ với bóng trăng hay gió thu. Ố`ng kính máy quay lia đế`n chiế`c ghế` salon. Anh chàng nhân vật chính mình trầ`n nhô`ng nhõng đang hì hục vật lộn với cô nàng phản diện bồ`c lửa. Cô ta rên lên những âm thanh ừ ừ sung sướng, vừa để thoả mãn khoái cảm, vừa thoả mãn niề`m vui chiế`n thắ`ng tình địch, ngoài ra còn bổ sung thêm tiế`ng huỳnh huỵch từ chiế`c salon bọc da hiện đại.

Nàng hét lên một tiế`ng thắ`t thanh, còn tôi cũng hét lên kinh hoàng không kém. Cả rạp đứng bật dậy nhìn chúng tôi. Khuôn mặt

nàng lộ rõ vẻ thù địch như thể đúng trăm phần trăm tôi là cái gã mượn gió bẻ măng kia còn nàng đang thui thủi đứng nhìn trộm ngoài khe cửa.

- Giờ thì tôi đã biết hết bộ mặt thật của anh rồi. Nào thì người đàn ông chân chính, nào thì nữ tính, nào thì bản năng...

Ngay sáng sớm hôm sau, tôi tìm đến anh bạn quý hoá, nguồn cơn của mọi sự rắc rối để trút hết nỗi căm hờn.

- Sao ông dám thay đổi kịch bản? Ông cậy ông là nhà văn thì muốn yêu là yêu, muốn bỏ là bỏ, lúc thích người này thì nắm tay, lúc thích người kia thì đề nghị ra salon hủ, hủ?

Anh bạn tôi ngơ ngác, gãi đầu gãi tai.

- Tại vì đến khi quay cảnh cuối, con bé diễn viên chính nó bụng bầu to tướng mà ông đạo diễn lại bảo rằng đây là cảnh đấ t nhấ t, cần quay cho thật gợi cảm. Lẽ ra hai nhân vật chính đứng dưới ánh trăng. Anh con trai đặt tay lên eo cô gái nhưng bụng nó to thế. Đành phải sửa kịch bản...

Tôi gào lên:

- Có sửa thì sửa vừa vừa thôi chứ, làm thế nào cho nó lãng mạn, chứ cứ hùng hục như trâu thế à?

Anh ta khổ sở.

- Thì người ta bảo phim bây giờ muốn thu hút khán giả thì quay cảnh hôn nhau không được lướt ống kính lên ngọn cây hay lia xuống đôi dép để dưới gầm giường nữa mà phải quay cận cảnh. Ông ấy còn khoe mới mới được thả ng làm tiế ng động vừa học xong thạc sỹ ở bên Mỹ về. Vội lại... vội lại hôm đưa kịch bản sửa đúng vào lúc

tao đang ăn mừng chào vĩnh biệt cái bệnh đau dạ dày. Hì hì, uô'ng nhiề'u quá nên đưa cái gì cũng ký tuô' t.

- Ôi thôi, thê' là ông hại tôi rô' i. - Tôi rên lên.

Anh ta ngạc nhiên mới hỏi làm sao. Sau khi nghe kể lễ sự tình, anh cười rũ rượi.

- Ông đô' t lắ' m, thôi được rô' i, cứ yên tâm mà về' đi, chuyện đâu có đó.

Một tuầ'n sau, đúng vào lúc tôi rơi vào nỗi tuyệt vọng trần trê' thì anh gọi điện. Anh đưa cho tôi một tờ báo mới tinh có in cái truyện được dựng thành phim nọ. Phầ'n kế' t vẫn nguyên si như lúc đầ'u, thậm chí tác giả còn hào phóng thêm cho một đoạn nữa là chàng trai và cô gái lắ'y nhau, để sòn sòn hai lượt, mà mỗi lượt lại sinh đôi hai trai hai gái. Hai đứa con gái tả hao hao giồ'ng nàng, hai đứa con trai hao hao giồ'ng tôi. Tôi nửa mừng nửa lo mang đế' n cho nàng xem, nhưng chỉ tiế' t lộ bí mật có một nửa.

- Ngay sau hôm đó anh tức quá mới tìm gặp trực tiế' p tác giả kịch bản, hỏi xem tại sao lại cho cái kế' t vô lý thê'. Ông ta nhận lỗi rằ'ng việc thay đổi là do đạo diễn còn kỳ thực câu chuyện là như thê' này...

Bây giờ tôi và nàng đã thành một gia đình. Chúng tôi cũng sinh được hai lượt con nhưng may mắ' n không phải sinh đôi như trong truyện. Anh bạn nhà văn giờ đã trở thành khách quý trong gia đình. Sau vài lầ'n căn bệnh dạ dày tái phát vì những đận uô'ng mừng khỏi bệnh, anh đã cam lòng bỏ rượu. Có lầ'n chúng tôi mời anh đế' n nhà ăn tô' i. Trong khi ngồ' i chờ nắ'u nướ'ng, anh kể chuyện cho hai đứa nhỏ của tôi nghe. Đúng lúc đó, vợ tôi mang chai rượu có người vừa tặng lên phòng khách. Đứa con gái nhỏ giục giã:

- Rồì sao nữa hả bác? Bác kể tiế p đi, cô bé quàng khăn đỏ mang gì đế n biế u bà?

Vợ tôi, rấ t kiên quyế t, cho chai rượu vào trong tủ buffet và điệuàng... đóng tủ lại.

- Rồì sao nữa ạ, bác kể nhanh lên?

Anh ngân mặt ra.

- Ủ thì... cô bé quàng khăn đỏ mang một giỏ bánh mỳ nóng rấ t là ngon và... ở dưới đáy giỏ còn có cả một chai rượu Vodka thật là ngon ngon ngon.

NGƯỜI LÀM ẢO THUẬT TRÊN CHUYẾN TÀU ĐI SAINT PETERBURG

Thục đặt chiếc va li lên sân ga ẩm ướt rồi rất nhanh, ôm chặt chiếc sách vào ngực. Thuý vung vẩy chiếc túi du lịch nhỏ, trong có một bộ quần áo mỏng dính và vài lon bia, luôn miệng chỉ đạo:

- Ví tiền đâu rồi? Cất hết đi, chỉ bỏ ra ít tiền lẻ thôi... Khổ quá, sao vé tàu lại đắt chung với vé máy bay? Tập trung vé tàu ra đây. Thế. Hộ chiếu cất vào ngăn nhỏ kia. Nhớ đây. Ai bảo đưa hộ chiếu đừng đưa.

Chị Oanh già nhìn làn khói xám tỏa ra từ đầu thuố c Parliament trên môi Thuý sợ chế t khiế p. Từ lúc gặp Thuý, Oanh lo bảo vệ ví tiền và hộ chiếu hơn cả tính mạng. Vào điện Kremlin, xuống Metro, lên Plaza, cứ ba phút một lần, Oanh cúi xuống nhìn chiếc sách giả da cá sấu treo lủng lẳng trước ngực. Đã vậy, dọc đường đi, thi thoảng Thuý lại củng cố tinh thần cảnh giác cao độ cho Thục và Oanh bằng những câu chuyện vụ án rừng rợn ở Mat. Câu chuyện nhẹ nhàng nhất lúc họ ngồi nhai bánh mì và uống nước lúa mạch đen ở nhà chờ là toàn bộ của nả trong một toa tàu đã bốc hơi trước khi đám hành khách thức dậy ngơ ngẩn trong khí ê te.

- Mà cái chất ê te bên này khiế p lắm. Nó làm con người ta đỡ mất một tuầ n mới hồ i phục trí nhớ.

Thục đã bật cười, nhìn bạn âu yế m. Cái từ “bên này” được Thuý sử dụng bất cứ lúc nào để thay thế cho một tính từ so sánh. Mười năm trước, Thuý hay gửi thư cho Thục qua đường bưu điện, sau thay thế

bằng thư điện tử, rồi chat trên Yahoo Messenger và dần dần thói quen liên lạc vì cả đôi bên đều bận. Thuý thường tả cho Thục những thảm lá vàng rơi trước cổng đại học Lô-môn-ô-xốp mà từ đó nhìn xuống sông Matxcova trải dài như vệt nắng xanh, những bông tuyết trắng rơi la tả trên đại lộ Nikitsky, những buổi chiều hè đi shopping trong siêu thị Stockman mua đủ thứ quần áo thời trang (Thuý có gửi về cho Thục vài chiếc vì rẻ lắm, lại là hàng hiệu) và đặc biệt là những người bạn đồng nghiệp rất dễ thương, lúc nào cũng làm như Thuý còn bé lắm, cần phải dạy bảo. Thế rồi Thục kiên gan không hề hé môi về chuyên công tác gần ngày. Thục liền gọi một chiếc taxi, đưa cho người tài xế bì thư. Xe chạy lâu lắm, nhưng Thục chẳng để ý. Những tưởng tượng về tình huống bất ngờ thú vị lúc gặp lại người bạn tiểu học khiến tim Thục nhảy nhót như lò xo.

Xe thả Thục trước một khu chung cư cũ kỹ, có bức tường vàng sẫm bao quanh, bên phải là một nhà máy với những cột ống khói đen kịt, bên trái là cánh rừng thưa thưa buôn tẻ. Thục ngơ ngẩn đi vào sân trước, chân giẫm lên những vũng nước lấp lánh lá cây, vỏ bao nylon và giấy báo cũ. Còn sau đó... Thục cố tránh không nghĩ đến, chỉ mơ hồ những căn phòng lúp xúp như ký túc xá sinh viên, tường dán báo cũ, máy cô gái tóc đen da vàng ngả ngón, kèo nhèo thêm vài rúp từ chiếc ví nhàu nát của những gã đàn ông tóc vàng béo ị. Thuý mặt mũi bầm tím đang đu người theo năm tóc năm trong tay gã đàn ông cao lớn.

- Một tuần nữa không trả thì gọi điện cho mẹ mày chuẩn bị chờ xác con gái về nước nhé. Làm đi không đủ tiền phẫn sát.

Nhìn thầy Thục, Thuý kinh ngạc, sững sờ, tê tái rồi lớn tiếng mắng át đi.

- Sao đến mà không báo trước? Dám đi taxi một mình có ngày nó cho mất xác.

Thục ôm chầm lấy bạn.

- Ngày kia tao về. Mà dẫn tao đi Saint Peterburg chơi một chuyến nhé.

Thuý xông xáo xếp hành lý của Thục và Oanh vào khoang. Chiếc duffel giường tầng một được nâng lên, ở dưới là hộp đồ chứa hành lý. Oanh khoái chí cười khanh khách.

- Thế này là an tâm rồi. Đứa nào có gan xit ê te cũng không qua mặt cái Thục được. Nó nặng gần bảy chục ký cơ mà.

Một thanh niên người Nga vào sau, tóc ngắn vàng, chừng 30 tuổi, dáng người mảnh khảnh và đôi mắt xanh biếc, phẳng lặng như mặt sông Matxcova. Anh ta chỉ có một chiếc túi ka ki cũ kỹ nên không quan tâm đến chuyện cất đồ như tụi Thục. Thấy ba cô gái, người hành khách nhớn cười làm thân, nụ cười hiền không trông tồi tệ. Oanh đưa mắt nhìn Thục đầy ý nghĩa, ý rằng may mắn, không phải chia sẻ khoang tàu đêm với một gã võ biền thô thiển nào đó. Người hành khách lạ mặt bắt đầu nói vài câu gì đó và Thuý dịch lại.

- Anh này hỏi mọi người có thích xem ảo thuật không. Anh ấy là nhà ảo thuật.

Thục và Oanh ngơ ngác gật đầu. Tức thì ảo thuật gia rút từ trong túi kaki vài chiếc khăn màu nhàu nát. Thoắt cái, những chiếc khăn biến mất, rồi anh ta ra hiệu, những chiếc khăn đã được thắt thành nơ ngay ngắn, năm chễm chệ trên đầu ba nữ hành khách. Vài giây sau, chiếc khăn vụt biến thành bộ bài tây. Đôi tay mềm mại của nhà ảo thuật vừa tung hứng vừa tráo bài thoăn thoắt, rồi trong khi các cô còn đang hoa mắt, 52 lá bài được lật lên, ngạc nhiên thay, chỉ toàn là Quy Cơ.

Thực quan sát thật kỹ, nhà ảo thuật chỉ mặc độc chiếc áo sơ mi vải sợi thô hơi cũ, anh ta lấy đâu ra lắm loại đạo cụ, từ vòng sắt, bóng bay, bóng bàn cho đến những con rô i hình Marusca ngộ nghĩnh. Thực vẫn vô cùng hâm mộ những nghệ sĩ mà từ đôi tay, ánh mắt đều toát lên một thứ nghệ thuật thần bí siêu phàm và quyến rũ. Đặc biệt là những nhà ảo thuật rong như chàng thanh niên người Nga này, vừa có vẻ cao quý, lãng mạn của người nghệ sĩ, vừa gợi lên sự thương cảm, xót xa cho một kiếp người lang bạt. Giờ Thực không còn nhìn thấy các nghệ sĩ xiếc lang thang, người hát rong hay những nhà ảo thuật ở vườn hoa, công viên nữa. Sự biến mất của họ cũng đầy bí ẩn. Chính là những người như Thực đã làm họ biến mất khi thay thế sự thưởng thức nghệ thuật ở những nơi cao cấp, sang trọng hơn. Tuy nhiên, một thành phố rộng lớn như Matxcova, nơi những chiếc Rolls Royce kính đen hể cứ đỗ đèn đỏ lại có vài chú bé tóc vàng như thiên thần chạy ra xịt nước lên thành xe, hô i hả lau lau chùi chùi để rô i khi đèn xanh xuất hiện, chỉ còn tiếng rú ga êm ái và làn khói thơm lừng xộc ra từ đuôi xe thay vì vài rúp lẻ, những nghệ sĩ đàn rong, xiếc rong vẫn tồn tại. Họ ở khắp nơi, cả dưới hầm đường bộ dẫn sang điện Kremlin.

Chàng thanh niên này có lẽ cũng đến từ một nơi như thế. Và sáng mai sẽ đặt chiếc túi kaki cũ kỹ trong một góc sân nào đó của Cung điện Mùa hè, tưới tẩm biến năm giây vụn thành bó hoa đủ màu sắc tặng khách du lịch để đổi lấy năm bạc lẻ đủ trả tiền cho bữa tối và phòng trọ. Chàng thanh niên nhoèn miệng cười chỉ cái gì đó trên cổ Thực. Thực đưa tay lên, hốt hoảng.

- Thôi chết, chiếc dây chuyền của tao.

Ảo thuật gia xoè tay, chiếc dây mặt rubi đỏ tía đã năm gọn trong lòng bàn tay hồng hào và mịn màng như tay con gái. Thuý và Oanh vỗ tay.

- Giỏi quá. Ảo thuật Nga siêu thật.

Thục đỏ mặt ngượng ngịu.

- Cứ tưởng rơi mất. Đây là chiếc dây chuyền may mắn. Rubi chỉ hợp với người sinh tháng bảy.

Thuý giải thích cho nhà ảo thuật hiểu đại ý đây là một kỷ vật do bà ngoại để lại cho Thục, mà hồ i bé cả hai đứa cứ sà vào lòng bà để “xem một tí”. Viên rubi to bằng chiếc cúc áo, và bất kỳ một thợ kim hoàn mới vào nghề nào đều đoán được giá trị của nó khi vừa liếc qua. Nhiều người khuyên Thục không nên đeo nó khi đi xa vì quá nguy hiểm. Nhưng Thục lại cho đó là một thứ bùa hộ mệnh gia bảo. Nhà ảo thuật à lên khi nghe giải thích ý nghĩa của viên rubi, rồi khi thấy ba khán giả bất đầu lảng đãn các màn biểu diễn, anh ta tê nhì dừng lại và cởi giày, sắp xếp chỗ ngồi, về sửa soạn đi ngủ.

Từ lúc gặp Thuý đến giờ, chỉ vắn vắn có sáu tiếng đồng hồ, nên Thục chưa kịp hỏi điều gì. Thục kéo Thuý ra ngoài hành lang, xót xa đặt tay lên những vết bầm tím. Thuý nhắm mắt nhìn ra cánh rừng hàn đới lúp xúp vài khu vườn kính tội tàn trơng củ cải đỏ, giờ nhờ nhờ trong bóng đêm.

- Mà ý thất vọng về tao lắm nhĩ. Nhưng xin mà, đừng kể với ai ở nhà. Tao không muốn thế này. Không muốn. - Giọng Thuý gắt lên, dùng đục.

Thục dụi dãi.

- Đến Peterburg, mình nói chuyện này sau, hãy cứ chơi một ngày cho đã. Rồi trước khi về, mà kể lại mọi chuyện cho tao nghe. Nếu mà cần bất cứ điều gì...

- Không cần gì cả. – Thúy quay phắt vào khoang tàu về buồng chật mứt câu chuyện.

Nhà ảo thuật và chị Oanh già đã ngủ say. Thục nằm ở tầng một còn Thúy tầng hai. Âm thanh đều đặn của đoàn tàu va vào đường ray khiến Thục dễ dàng chìm vào giấc ngủ. Trong mơ, Thục thấy cả ba mặc những bộ váy ánh bạc, thân váy dát vàng rực rỡ. Chiếc váy xoè có gọng nặng chịch khiến khó khăn lắm Thục mới đi được một bước. Họ đứng trên thềm Cung điện Mùa đông và đang chờ đợi một điều gì đó. Một cỗ xe ngựa sáu tuấn mã phi đến. Xa giá cũng được dát vàng, lấp lánh và uy quyền như cỗ xe của thần thánh. Một người trẻ tuổi bước xuống. Là Sa hoàng, ngài đội vương miện tròn xoay nam 12 viên ngọc quý màu hổ phách, cổ áo xanh nhạt của ngài dựng lên ôm lấy mái tóc lộn xoăn và khuôn mặt thanh tú. Khuôn mặt ngài quen quen. Trời ạ, là khuôn mặt của nhà ảo thuật. Ngài bước tới, tiến thẳng lên bậc tam cấp rồi đưa tay về phía Thục. Ngài bế Thục lên xe ngựa. Mái tóc quăn mềm mại chạm vào má Thục nhô nhot. Thục hãnh diện vén rèm váy hai bạn đang đứng gần tò te trên bậc thềm. Xe ngựa bắt đầu chuyển bánh. Chợt Thục thấy Thúy và Oanh cứ thế chạy đằng sau gọi tên Thục.

- Dừng lại đã. - Thục bảo Sa hoàng.

Nhưng cỗ xe lại chạy nhanh hơn và càng lúc càng xóc, xóc kinh hồn. Nó vòng ra sân trước, phi nước đại trên phố không một bóng người rồi phóng thẳng lên cầu. Đã đến giờ cho tàu bè qua lại, chiếc cầu tự động nâng lên, nứt làm đôi, cỗ xe ngựa theo đà lao thẳng xuống mặt sông Neva đen ngòm. Dòng nước đen lạnh như băng nuốt lấy Thục. Thục vùng vẫy, hét lên và bưng tỉnh. Trời đã sáng. Một người phụ nữ Nga to béo đang đứng trước mặt Thục. Bà ta mặc đồng phục của nhân viên đường sắt. Người Thục đầy nước. Thục nhìn xô nước trên tay bà ta, đầu nặng chịch, lại có tiếng vo vo

ở trong tai. Có thể mãi đến sau này, Cung điện Mùa đông và sông Neva vẫn còn là một cơn ác mộng đối với Thục.

Cả ngày hôm đó, bọn Thục nấp ở khách sạn. Cả ba đã bị đánh thuốc mê, dĩ nhiên trừ ảo thuật gia. Thuý không bị mất gì hết vì Thuý dùng thẻ tín dụng. Còn Thục và Oanh, là toàn bộ của nà gìn giữ suốt cả chuyến đi đã được cất gọn ghẽ trong hộp chứa đồ dưới đất giường. Thục chợt sờ tay lên cổ. Ôi Trời, nó vẫn còn nguyên. Thục thầm biết ơn nhà ảo thuật và sự may mắn của viên rubi.

Ngày hôm sau, Thuý đưa Thục và Oanh ra sân bay. Mặt Thuý râu rĩ, đôi lúc hoảng và nhìn Thục len lén như định nói điều gì. Thục biết Thuý cảm thấy có lỗi khi không bảo vệ được bạn. Lúc ở sảnh, Thục xiết chặt tay Thuý, giọng cô tỏ ra hài hước.

- Không sao đâu, tao vẫn còn viên rubi là may rồi. Người ta vẫn còn nhân đạo chán.

Mất Thuý rân rân nước. Thục an ủi:

- Rồi mai kia mày có gặp về nước, mình sẽ gặp lại.

Thục đi vào phòng chờ. Khi đoàn khách đã rục rịch xếp hàng trước cửa lên máy bay, Thục chợt nhớ ra chiếc áo mình đang khoác trên người là của Thuý đưa cho mượn tạm. Thục vội vàng quay lại, với hy vọng mỏng manh rằng Thuý vẫn còn đứng đâu đó ngoài sảnh. Quả nhiên, Thuý vẫn còn ở đó, nhưng đang tranh luận gay gắt với một người đàn ông tóc vàng. Họ giằng co và người này tát Thuý một cái khiến Thuý ngã văng xuống đất, để lộ khuôn mặt của anh ta giữa sảnh sân bay Domodevodo sáng choang, rõ như được scan với độ phân giải 1000 DPI, là nhà ảo thuật lang thang.

Thục chạy như bay về phía đoàn người xếp hàng như sợ chiếc máy bay sẽ bỏ mình ở lại. Đã ng sau loáng thoáng tiếng người kêu

tên Thục. Lúc máy bay cất cánh, tai Thục ù đi. Cánh máy bay chao thành một đường vòng, cho hành khách tận hưởng những phút cuối cảnh Matxcova sáng lộng lẫy trong ánh đèn trước khi bay vào đám mây mù sâu thẳm.

TÌNH YÊU LÀ NHƯ THẾ

Đặng và Lê sống độc thân. Họ quen nhau trong một cuộc họp dự án giữa hai công ty và nhanh chóng trở nên thân thiết, rồi hình thành một tình cảm khác giới lúc nào không hay. Cả hai có nhiều điểm chung: độc lập, mạnh mẽ, sáng tạo, thu nhập tốt, thích ăn món khoai lang tẩm bột rán, thích dòng nhạc Soul Ballads, ghét chó mèo và mong muốn được sống độc thân suốt đời. Sau này, khi đã thiết lập một mối quan hệ gắn bó, Lê thường cười mà rằng cô cảm thấy thoải mái khi không phải nấu ăn đúng giờ, có thể xoay gó i bất kỳ hướng nào trên giường, sẽ vứt chì kẻ mắt và mascara trên cả bồn rửa chén rồi ăn spaghetti ngày này qua ngày khác mà không phải thay đổi khẩu vị theo người khác. Đặng cũng hưởng ứng. Tuy không nói ra lời nhưng anh thỏa mãn với thói quen uống Dry Martini ngất ngưỡng trên quầy bar đến nửa đêm mới trút giầy vào tủ, bít tắt nhét lẫn cả vật trên giá sách, nhả khói thuốc mù mịt không bị ai nhắc nhở và có thể tiếp đón các ông bạn vàng vào bất kỳ giờ nào trong tuần. Mỗi lần gặp nhau, họ thay đổi trật tự và thói quen thường ngày cho phù hợp với người kia rồi sau khi ai đã về nhà này, lại tiếp tục ung dung tận hưởng cuộc sống tự do tự tại. Họ có yêu nhau thực sự hay không, và thế nào là tình yêu? Cả Đặng và Lê đều không muốn trả lời câu hỏi phức tạp đó. Tuy nhiên cả hai đều tiết lộ với những người bạn thân rằng từ khi gặp nhau, họ thấy cuộc đời trở nên tươi đẹp như bầu trời quang sau mưa, như mặt hồ vắng t trong giữa ngày rực nắng. Tình yêu và tự do tiếp tục song hành. Cuộc sống thật tuyệt diệu.

Rồi có một ngày, đôi tình nhân phát hiện thêm một điểm chung nữa khiến họ càng khẳng định rằng cuộc sống ràng buộc hôn nhân quả là cực hình. Ấy là cả Đặng và Lê đều rất khó ngủ. Họ không

nhớ nổi mình bị mất hội chứng mất ngủ từ khi nào và những cơn mất ngủ triền miên có nguyên nhân từ đâu. Nhưng Đặng bắt đầu hình thành thói quen trở về nhà thật muộn lúc nửa khuya sau khi đã kiệt sức bên những câu chuyện phiếm vì sợ phải đối mặt với những đêm trắng dài dằng dặc. Và cũng từ lâu, Lê lặng trăn với bộ n bức tường trong bóng đêm và những bản Soul Ballads lặp đi lặp lại đến đáng ghét. Cô trôi vào giấc ngủ rất khó khăn và dễ dàng bị thức giấc bởi những tiếng lạch cạch nhỏ xíu vọng lại vô tình giữa thính không hoặc một mùi hương xịt phòng khó chịu bay ra từ ô cửa sổ nhà hàng xóm. Họ lại cười mà rằng, nếu sống chung, rất có thể họ sẽ trở thành kẻ thù của nhau chỉ vì một cái cửa mình giữa đêm hay tiếng ho khan khi trời chưa chập sáng. Bác sĩ tâm lý nói rằng tình trạng mất ngủ là do stress kéo dài vì áp lực công việc, vì những căng thẳng tột đỉnh theo thu nhập và các phiên bản ngày càng hiện đại của phần mềm Microsoft, vì những mối quan hệ không được thỏa mãn, vì sự thay đổi môi trường tự nhiên và xã hội trong thế kỷ hội nhập. Vân vân và vân vân.

- Ở ta tỷ lệ người mất ngủ chiếm hai mươi phần trăm dân số. Còn ở Mỹ những hai mươi phần trăm kia. Bệnh của thời đại. - Bác sĩ kết luận.

Bác sĩ kê vài toa thuốc và khuyên họ nên có ý chí tập luyện thể thao, kiêng rượu, thuốc lá và uống sữa nóng trước khi đi ngủ. Như vậy sẽ không phải dùng thuốc. Dùng thuốc lâu dài dễ biến thành chứng bệnh kinh niên. Toàn là những lời khuyên họ vẫn thấy trong các chuyên mục Sức khỏe gia đình của mọi tờ tạp chí dành cho phụ nữ nội trợ. Sau tất cả các toa thuốc, Đặng vẫn đều đặn trở về nhà lúc 12h đêm để sáng hôm sau đến sở làm với đôi mắt trũng sâu. Còn Lê kiên trì với những bản Ballads lặp đi lặp lại từ đầu giờ cho đến sáng. Vì thế, họ kiên quyết không làm phiền nhau bằng cách trở

về chiếc giường quen thuộc của mình khi màn đêm đã buông xuống.

Một tối đẹp trời, họ gặp nhau ở nhà Đặng như thường lệ vào những ngày nghỉ cuối tuần. Lê nấu món cà ri gà và tráng miệng bằng khoai lang tắm bột rán. Họ tắm trong bồn nước nóng, nghe bản *"I will always love you"* của Whitney Houston và cuối cùng, cũng như thường lệ, họ cuộn nhiệt trên tấm drap kẻ ca rô xanh quen thuộc. Khi chuông đồng hồ đã điểm 11 tiếng, Lê thì thào:

- Muộn quá rồi, hay... hôm nay em ở lại đây nhé?

Đặng cũng nín chặt lấy Lê.

- Tất nhiên rồi, muộn thế này anh không thể để em về được.

Họ cảm thấy vui vì đã quá muộn. Lê ngược lên.

- Mình ngủ luôn nhé.

- Ừ, em ngủ đi.

- Không, mình cùng ngủ.

- Ừ, cùng ngủ. - Đặng choàng tay quanh người Lê. Họ vùi trong chăn ấm và nhắm mắt lại.

Lê nhắm nghiền, khuôn mặt chạm vào lồng ngực trần của Đặng. Lần đầu tiên cô dễ dàng ngủ khi chia sẻ chiếc giường với một người khác. Cô nhắm im không động đậy. Đặng cũng thế. Chiếc đĩa hát chuyển từ giọng ca Whitney Houston sang Celine Dion với *"The Power of love"* và *"Without you"* của Mariah Carey. Cô thấy Đặng đã thả dề dề vào giấc ngủ sâu. Đĩa nhạc quay hết một vòng và tự động quay lại vòng thứ hai.

Whitney Houston, Celine Dion và Mariah Carey nhại đi nhại lại đến lần thứ ba. Giọng ca của họ không còn ngọt ngào, dịu dàng tình yêu cháy bỏng nữa mà tẻ nhạt đến đáng ghét. Lê chỉ còn thấy bốn bức tường bức bối và những giai điệu chao chát hàng đêm như thường lệ. Cánh tay bất động trở nên tê dại, nhưng cô không dám nhúc nhích. Đặng đang ngủ rất say. Anh đã tìm thấy giấc ngủ và cô mừng vì điều đó.

Whitney Houston cất cao giọng lần thứ năm. Lê thấy từng tế bào của mình đã hoàn toàn mất cảm giác, đầu óc cô quay cuồng lẫn lộn. Điều ao ước duy nhất lúc này không phải là giấc ngủ mà giá như cô có thể cử động được đôi chút. Có lúc cô thấy mình đang đuổi chân và trở mình sang phía bên kia một cách sung sướng, nhưng rút cục phát hiện ra rằng mình vẫn nằm nguyên một tư thế trong suốt bốn tiếng đồng hồ, gò má vẫn chạm vào ngực Đặng.

Whitney Houston ngân nga “*I will always love you*”. Những mạch máu trên người cô như sắp nổ tung. Lê khề cựa mình. Đặng choàng tỉnh, vội quàng tay sang ôm chặt hơn.

- Em xin lỗi. – Lê cười hời hợt. – Em làm mất giấc ngủ của anh, nhưng mà em mới quá không sao chịu nổi.

- Anh đã ngủ tí nào đâu. Anh thấy em ngủ say nên nằm im cho em ngủ. Anh đã nghe “*I will always love you*” đến lần thứ năm rồi. Mới hết chịu nổi. May quá em cựa mình. – Đặng mỉm cười mà hai mắt vẫn nhắm nghiền.

- Em cũng thế, em cũng nghe “*I will always love you*” đến lần thứ năm rồi.

- Trời.

Bản "*I will always love you*" đột nhiên dịu dàng trở lại trong một nụ hôn không dứt. Sáng hôm sau, họ thức dậy khi mặt trời đã lên cao, sau một giấc ngủ dài. Có lẽ Whitney Houston đã khản giọng sau khi phải hát đi hát lại một ca khúc đến hơn chục lần. Họ không nhớ rằng mình đã ngủ vào lúc nào, nhưng dường như tối hôm trước họ đã quên mất một viên thuốc kê theo toa của bác sỹ. Lê đứng dậy để làm bữa sáng. Đứng đi theo cô vào tận trong bếp.

- Hình như bài hát "*I will always love you*" làm cho anh dễ ngủ. Tối nay...

Lê không để anh nói nốt lời đề nghị. Cô cắt ngang anh bằng một nụ hôn.

Và âm vực trong vấp của Whitney Houston lại cất lên "*If I should stay, I would only be in your way*". (*)